URMĂREȘTE ACUM **RIVERDALE** PE NETFLIX

RIVERDALE

ÎNTOARCEREA LA SHADOW LAKE

Un roman original de MICOL OSTOW

LEDA EDGE

RIVERDALE

ÎNTOARCEREA LA SHADOW LAKE

Un roman original de MICOL OSTOW

LEDA EDGE

Colecție coordonată de
Shauki Al-Gareeb

RIVERDALE

ÎNTOARCEREA LA SHADOW LAKE

Un roman original de MICOL OSTOW

Traducere din limba engleză
Andra Elena Agafiței

CORINT BOOKS
2019

Redactare: Iulia-Cristiana Stan
Tehnoredactare: Mihaela Ciufu
Design copertă: © 2019 Warner Bros. Entertainment Inc.
Cover art © David Curtis
Cover design © Heather Daugherty

MICOL OSTOW
RIVERDALE: GET OUT OF TOWN
Copyright © 2019 Archie Comic Publications, Inc. All Rights Reserved.
Riverdale and Archie Comics are trademarks and/or registered trademarks of Archie Comics in the U.S. and/or other countries.
Interior art © David Curtis

Romanian-language edition published by CORINT BOOKS SRL, by arrangement with Scholastic Inc., 557 Broadway, New York, NY 10012, USA.

ISBN 978-606-793-666-7
ISBN ebook: 978-606-793-892-0

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
OSTOW, MICOL
Riverdale: întoarcerea la Shadow Lake / Micol Ostow; trad. din engleză de Andra Elena Agafiţei. - Bucureşti: Corint Books, 2019
ISBN 978-606-793-666-7

I. Agafiţei, Andra Elena (trad.)

821.111

PARTEA ÎNTÂI: PETRECEREA

PROLOG

JUGHEAD

Vară. Simpla menționare a cuvântului evocă o serie de imagini liniștitoare. Seri lungi scurse în care urmărești apusul strecurându-se peste orizont și licuricii luminând aerul, ca niște scântei rămase de la petrecerile de 4 iulie. Zile domoale petrecute pe leagănul unei verande, în care te delectezi cu o înghețată, încercând să atingi echilibrul dintre a savura desertul și a-l devora înainte să se lichefieze, dulce-lipicios, sub strălucirea dogorâtoare a soarelui.

Vara este făcută să lenevești, să strivești țânțari și să te scalzi în râul Sweetwater, să ignori alarma deșteptătoare și să pierzi noțiunea timpului. Este făcută să trăiești în starea aia de animație suspendată, în care orice urmă de responsabilitate se evaporă. Nimic nu mai contează atunci în afară de tine și de prietenii tăi; trăiești cu senzația că tot ceea ce faci și însemni tu este efemer și înconjurat de o aură difuză și că… este doar al tău.

În Riverdale, vara este a noastră.

Sau, cel puțin, așa credeam. Până vara *asta.* Până ca Archie Andrews să fie arestat pentru crimă și forțat să-și petreacă

vara premergătoare ultimului an de liceu fiind judecat. Până să fim nevoiți să luăm în considerare terifianta – și îngrozitor de reala – posibilitate că procesul lui Archie este abia începutul.

Cassidy Bullock. Moartea lui nu ne-a afectat neapărat. La urma urmei, el și prietenii lui bătăuși *ne-au terorizat* când am fost în acel weekend la cabana Veronicăi din Shadow Lake. Și, probabil, ar fi făcut ceva și mai grav, dacă Veronica nu ar fi declanșat alarma silențioasă.

Așadar, nu ne-a părut rău că a fost ucis (probabil de garda de corp a familiei Lodge, Andre). Însă *ne-a părut rău* că Hiram Lodge, tatăl Veronicăi, îi înscenase crima lui Archie. Și că acuzațiile nu fuseseră retrase.

Vară nesfârșită. Iubire de vară. Poetul Wallace Stevens a scris că „noaptea de vară e ca o desăvârșire a gândului”[1]. Dar, pentru mine și pentru Archie, Veronica și Betty, desăvârșirea nu era de găsit. Numai caracterul implacabil al realității.

Pentru Archie, realitatea asta însemna să-și revizuiască mărturia până când urma să o știe la fel de bine cum știa să respire. Chestia asta presupunea investigarea cazului construit de Hiram Lodge împotriva sa cu o minuțiozitate proverbială, împreună cu mama lui, Mary Andrews, probabil cel mai devotat avocat pe care putea să-l aibă de partea sa un adolescent acuzat de crimă.

În „echipa Archie”, a doua după Mary era Betty Cooper, pragmatică și hotărâtă ca întotdeauna. Vara trecută, optimista fată din vecini își punea la punct abilitățile de jurnalistă, scriind articole despre stilul de viață pentru un blog din Los Angeles. Iar acum își folosea talentele de detectiv ca să dovedească

[1] „Summer night is like a perfection of thought”, versuri citate în original din poemul *The House Was Quiet and The World Was Calm* (n. red.).

nevinovăția celui mai vechi prieten al ei. Toate astea întâmplându-se după ce aflase că tatăl ei era ucigașul în serie pe care Riverdale îl cunoscuse drept Masca Neagră.

Între timp, rezidenta care se simțea ca peștele pe uscat în Riverdale, Veronica Lodge, își respinsese considerabilul drept câștigat prin naștere – totodată, și legăturile care veneau cu el. Fosta prințesă din Park Avenue își întorsese spatele numelui de familie și întregii siguranțe financiare pe care o presupunea. Și, cu toate că încerca să se impună ca fiind cel mai nou proprietar al localului Pop's Chock'Lit Shoppe, se și certa la cuțite și nu avea nicio șansă să ajungă la vreo înțelegere cu dragul ei tătic. Prețul disputei lor febrile?

Libertatea lui Archie Andrews. Poate chiar sufletul lui.

În ceea ce mă privește, mă străduiam din răsputeri să onorez loialitatea tatălui meu, a familiei, adaptându-mă noului meu rol de Rege al Șerpilor. Îmi făceam griji pentru Archie, desigur – eram, mai degrabă, disperat de înfricoșat pentru el –, deși încercam să văd partea bună a lucrurilor. (Nu-mi este ușor, ca să nu spun mai multe.) Dar aveam o bandă – la propriu – care mă respecta și care se baza pe mine să o conduc. Șerpii ar fi făcut orice pentru mine și pentru cei din familia Andrews, mai ales după ce ne-au găzduit când Hiram Lodge i-a strămutat pe toți nefericiții care locuiau în cartierul de sud. De vreme ce tatăl meu se retrăsese din banda Șerpilor, era acum timpul să le arăt oamenilor că merit încrederea și fidelitatea lor.

Problema era că nici eu nu eram convins de asta.

Când Jason Blossom a fost ucis, orașul Riverdale a pierdut ceva inerent, ceva inefabil. Decenii la rând, micuța noastră comunitate a avut farmecul sclipitor de orășel de provincie. Nimeni nu se deranja să îndepărteze fațada, să renunțe la aparența de oraș ca dintr-un tablou de Norman Rockwell. Nimeni nu voia…

Nici măcar aceia care știau mai bine care e situația – aceia care cunoșteau foarte bine secretele orașului și esența-i întunecată și putredă.

Jason Blossom. Masca Neagră. Și acum Archie Andrews, cândva băiatul foarte popular al orășelului, judecat pentru crimă, tras pe sfoară de un mafiot căzut în dizgrație. În punctul de a pierde totul pentru simpla greșeală de a se fi pus cu cine nu trebuie.

Vara se lungise, lipicioasă și neiertătoare, prinzându-ne pe toți patru ca într-o pânză de păianjen. Zilele erau nesfârșite, ca toate zilele de vară, dar, acum, ritmul greoi, ca de melasă, părea periculos, amenințător.

Ziua Muncii se apropia. Cei mai mulți adolescenți ar fi fost înspăimântați de gândul de a începe iar școala: teme, „bisericuțe", trezitul devreme.

Noi nu ne gândeam la asta. Am fi dat orice să ne gândim la lucruri de genul ăsta. În schimb, ne îngrijoram că ultima șansă a lui Archie – ultima șansă la libertate, de a-l bate pe Hiram Lodge la propriul joc – ne scăpa printre degete.

Și dacă nu puteam noi să-l salvăm pe Archie de ororile întunecate din inima orașului Riverdale, cine ar fi făcut-o?

CAPITOLUL UNU

Reggie:

Petrecere la familia Mantle în seara asta, frate.

Archie:

Omule, nu sunt sigur că am chef de petreceri. Scuze!

Reggie:

Te înțeleg. Dar ai mei nu sunt în oraș, iar săptămâna viitoare au loc pledoariile finale, nu?

Archie:

Nu-mi aduce aminte!

Reggie:

Ce altceva poți să faci? Sunt sigur că mama ta s-a ocupat de asta. Relaxează-te și tu o noapte. Probabil ți-ar prinde bine, nu?

Archie:

Nu vreau s-o las pe mama singură, odată ce face atâtea eforturi pentru mine.

Reggie:

Este MAMA ta. Îți garantez că vrea să-ți petreci o noapte ca un tip obișnuit, și nu ca un acuzat de crimă.

Reggie:

Spune-mi că mă înșel.

Archie:

…

Reggie:

Am să-i adun și pe ceilalți din echipa Bulldogs. Apoi, îi trimit un mesaj Veronicăi. Sigur am susținerea ei și a mamei tale – contez că vei veni.

Reggie:

O noapte de relaxare. Apoi, poți să te comporți din nou ca un muribund.

Archie:

Uau, mulțumesc!

Reggie:

Glumeam, omule! Ai să scapi de acuzații. Nu te mai gândi la proces. Măcar în seara asta.

Archie:

Am să-ncerc. E mai ușor de zis, decât de făcut.

Reggie:

Ce nu este, omule? 👊

Veronica:

Archiekins, tocmai am primit un mesaj interesant de la Reggie Mantle… 🎇🎂🍷🍷

Archie:

Ronnie, te iubesc, dar ești sigură că o petrecere este cea mai bună idee? Chiar dacă aș avea chef – ar trebui să lucrăm! La cazul meu. Sau, cel puțin, eu ar trebui. Mama sigur VA LUCRA.

Veronica:

Munca permanentă și lipsa distracție îl transformă pe Archie într-un băiat plictisitor. Doar ții minte ce se întâmpla în *Strălucirea*!

Archie:

Dacă nu este din *Carrie: The Musical*, nu cunosc!

Veronica:

Glumesc, dragule! Dar, oricum, meriți să te distrezi un pic.

Archie:

Mda… Pentru că e posibil să fie ultima distracție de care voi avea parte pentru o vreme, vrei să zici.

Veronica:

N-am zis asta. Și refuz să alimentez energia negativă! Sunt convinsă că îți vom putea dovedi nevinovăția. ÎNSĂ tot cred că meritățm o noapte liberă.

Archie:

Dar mama mea…

Veronica:

Nu-ți face griji. Mama ta crede că e o idee fantastică, bineînțeles. A fost încântată când i-am povestit.

Archie:

Și cum rămâne cu Betty?

Veronica:

A fost mai greu de convins, tot mormăia ceva despre dosare. Fata asta e definiția fidelă a conceptului „încearcă până mori”, dar a convins-o mama ta. Dovadă că chiar ai cel mai convingător avocat! Și că poți să-ți permiți să te relaxezi o seară.

Archie:

Ce șanse am să te conving să renunți la idee?

Veronica:

Tot cam câte ai să fii condamnat pentru o crimă pe care nu ai comis-o.

Veronica:

Cu alte cuvinte, vin să te iau la 8.

Veronica:

Vine Archie, desigur.

Betty:

Pentru puterea ta de convingere, V., primești 10+.✋

Veronica:

Nu subestima niciodată hotărârea unui Lodge.

Betty:

Îhh! Nu-mi aminti. Tocmai de asta mă tem…

Veronica:

Nu! Încetează, soro! Uită c-am spus așa ceva! În seara asta, numai energii pozitive! Ne vedem curând!

Betty:

Curăță-ți fesul de iubit ascultător, Jug!

Jughead:

Doar pe ăla-l am, Betty. Știi doar. Oricum, am auzit. Petrecere acasă la Reggie. Am avut coșmaruri mai plăcute decât perspectiva asta.

Betty:

O faci pentru Archie. Și pentru mine. ☺

Jughead:

Nu pot să spun că e cel mai bun moment pentru mine. Nici măcar NU MAI AM parte de așa ceva. Dar nici nu pot să te refuz.

Betty:

XOXO

Cheryl:

JoJo! Los Angeles e minunat! Mă bucur atât de mult că m-a convins Toni să plecăm în plimbarea asta prin țară! Suntem ca… Thelma și Louise, dar fără finalul tragic, bineînțeles. Și dacă Susan Sarandon ar fi, ca mine, o roșcată veritabilă. Ne-ai urmărit pe Instagram? #ChoniSeDuceÎnVest.

Josie:

Fato, știi că-ți urmăresc extraordinarele aventuri! Și mă bucur că te distrezi. Pisicuțele sunt de neclintit, cu gheruțele ascuțite. Riverdale e același orășel dintotdeauna.

Cheryl:

De câte ori trebuie să-ți spun că ești prea bună pentru orașul ăla uitat de timp? Ar trebui să fii în tărâmul fanteziilor, cu noi!

Cheryl:

Seara trecută am văzut un spectacol la Tom Sawyer, iar în seara asta mergem la Hotel Cafe. Practic, Toni cunoaște câte un Șarpe în toate locurile importante. Este permisul suprem de liberă trecere pentru VIP-uri.

Cheryl:

Următoarea excursie va fi un turneu al formației The Pussycats. Mă ofer să fiu agentul care se ocupă de rezervări.

Josie:

Bună alegere, Bombshell! Între timp, Reggie Mantle mă bombardează cu mesaje despre petrecerea din seara asta. Nu va fi cine știe ce petrecere, îți dai seama! Când te întorci, poți să te ocupi și de detaliile siguranței mele. Mantle n-ar avea nicio șansă.

Cheryl:

Bărbații sunt niște câini. Și băiatul ăla e un câine cu un os. Deci te duci?

Josie:

Nu știu. Trebuie să discut cu pisicuțele mele. Poate vreuna dintre ele are o ofertă mai bună.

Cheryl:

Ei bine, speranța nu moare niciodată, Josephine. Îți țin pumnii! Ține-mă la curent!

Kevin:

Petrecere acasă la Reggie, în seara asta. Vii?

Moose:

Da, omule. Te găsesc acolo, OK?

Kevin:

Mă gândeam că am putea merge împreună?

Moose

…

Kevin:

Nu contează. Ne vedem acolo. Vorbim mai târziu.

VERONICA

În mod normal, o petrecere găzduită de un sportiv dintr-un orășel nu este genul de eveniment pe care m-aș grăbi să-l adaug printre primele din agenda mea socială. Dar asta era valabil înainte ca un sportiv dintr-un mic oraș să-mi fure inima… și înainte ca, apoi, cu o groază cumplită, să văd cum tatăl meu – care semăna din ce în ce mai mult cu un personaj negativ din desene animate – l-a corupt pe dragul meu iubit și, în cele din urmă, a amenințat că-l trimite la închisoare.

O asemenea situație are darul de a neliniști orice o fată. E de înțeles. Vara asta, îmi reevaluam multe dintre principiile respectate anterior.

Să nu uităm, eram foarte sigură că, pur și simplu, inocența lui Archie avea să-l exonereze. Și, dacă dreptatea putea fi scoasă la iveală, doamna Andrews și Betty erau cele în stare să o facă. Prin furia și tenacitatea de care dădeau dovadă, erau de neînvins. Dar *sigură* este un termen relativ. Și, cu toate că e unul pe care-l folosesc fără să ezit în prezența lui Archie și a prietenilor noștri, adevărul gol-goluț – așa cum se întâmplă mereu – era un pic mai dificil.

Îmi cunosc tatăl. Poate nu *atât de* bine pe cât am crezut dintotdeauna – în primul rând, nu aș fi crezut niciodată că se va umili atât de mult, încât chiar să-mi acuze iubirea vieții de un delict, ca să nu mai spun de *crimă*. Când a început Archie să se apropie de tata, mi-am dat seama că exista pericolul ca iubitul meu perfect să fie corupt de tata. De fapt, chiar l-am avertizat pe Archie tocmai în privința asta. Dar o parte din mine încă mai credea că până și Hiram Lodge are limitele lui morale.

Evident, m-am înșelat. Se pare că tata nu are nicio limită.

Și, dacă m-am înșelat atât de mult în ceea ce privește chestiunea asta, de unde pot să știu că nu m-am înșelat și-n legătură cu șansele lui Archie de a fi achitat?

Astea erau gândurile care mă țineau trează noaptea și care mă făceau să mă agit și să mă zvârcolesc în cearșafurile mele Frette, cu 1 800 de fire.

Veronica Lodge este imperturbabilă. În principiu, e trăsătura care mă reprezintă. Și asta era imaginea pe care aveam de gând s-o proiectez pentru prietenii mei și pentru orașul nostru, atât cât era necesar să-l reabilitez pe Archie. Ca un clișeu dintr-un cântec country, urma să rămân alături de bărbatul meu. Chiar dacă picioarele-mi tremurau ușor.

Când ai un monstru drept tată, oamenii te compătimesc. Sigur, unii dintre acei oameni îi sunt datori tatei și trebuie să se asigure că iau în calcul toate detaliile. Nu pot să-i învinovățesc. *Unii* – cei mai puțin curajoși – nu s-ar arăta fățiș împotriva tatei. Nu mi-a luat mult – după ce și-a dat tata arama pe față și după căderea în dizgrație a familiei noastre – să-mi dau seama care sunt lașii din lista mea de contacte. Acum știu pe cine pot să mă bazez.

De când l-am pierdut pe Andre, i-am avut pe membrii personalului la degetul mic. Noul nostru șofer este, practic, prietenul meu cel mai bun. Ceea ce a însemnat că a fost foarte fericit să ne ducă pe mine și pe Archie acasă la Reggie, pentru o scurtă pauză de la tragedia sălii de judecată care ne bântuise toată vara.

Din fericire, tata a fost sunat în legătură cu niște „afaceri", seara târziu (fără îndoială, al naibii de dubios), ceea ce însemna că stătea închis în biroul lui din Pembrooke. Și dacă n-am fi fost implicați în versiunea domestică a unui război rece, tot nu mi-ar fi observat plecarea.

Presupun că, din când în când, faptul de a avea un tată fascist are niște avantaje.

Când am ajuns la reședința familiei Mantle, soarele apusese deja – încă o dovadă că zilele de vară se sfârșeau, și asta rapid! Toamna era după colț și, cu ea, venea și amenințarea că școala avea să înceapă, iar viața obișnuită din Riverdale urma să se reia, totul revenind la normal, așa cum se întâmplă în fiecare an. Doar că, acum, totul s-ar fi putut întâmpla fără Archie. Am tremurat, și nu doar din cauza aerului răcoros.

— Domnișoară Veronica, am ajuns. Asta dacă nu mai aveți nevoie de ceva.

Vocea aspră a șoferului a pătruns în haosul din mintea mea. Mi-am dres vocea delicat, netezind pliurile ascuțite ale rochiei mini create de Kate Spade. Avea un model mov și strident, mai festiv decât mă simțeam în sinea mea. Ăsta era și scopul. *Simulează până vei reuși,* o mantră care se dovedise utilă în vremurile grele.

Cu mâna lui caldă, Archie m-a prins de mâna mea.

— E totul în ordine, Ronnie?

Îi simțeam bătăturile pe care le căpătase exersând la chitară. Îi cunoșteam mâinile ca și când ar fi fost ale mele.

Gândul că aș fi putut să-l pierd pe Archie era insuportabil. *Trebuia* să simulez mai bine. De dragul lui Archie.

M-am forțat să zâmbesc.

— Totul e grozav! am zis, pe un ton cam ascuțit, apoi am clipit și-am fluturat o mână în direcția ușii de la intrare. Se pare că am întârziat cât trebuie. Perfect!

Petrecerea era, clar, în plină desfășurare, basul puternic auzindu-se tocmai până în mașina noastră, iar invitații se mișcau frenetic în fața ferestrei din sufragerie. Afară auzeam pălăvrăgeala, care plutea către noi din curtea din spate. Ușa garajului era deschisă, iar înăuntru pierdeau vremea câțiva băieți din echipa de fotbal, înconjurați de un grup de majorete care-i adorau.

M-am aplecat spre Archie și l-am sărutat rapid pe obraz.

— Să ne facem intrarea, Archiekins!

PP:

Ai intrat? Caută niște posibili parteneri. Avem nevoie de unul de încredere din Riverdale. Șeful contează pe asta.

Sweet Pea:

Relaxează-te! Încă n-am plecat. Și nu sunt sigur că vreau să fiu informatorul tău în chestia asta. Am alte planuri pentru petrecere.

PP:

Ce drăguț! Păcat că n-ai niciun cuvânt de zis în privința asta.

CAPITOLUL DOI

Josie:

Pisicuțele mele! Știu bine că trupa The Pussycats a luat o… pauză. Dar, având în vedere că avem o singură noapte împotriva adversarelor noastre, Venom…

Josie:

Poate ar trebui să mai stăm împreună înainte de spectacol? Ca în zilele bune, de demult?

Melody:

La ce te gândești?

Josie:

Să mergem, poate, la petrecerea lui Mantle?

Valerie:

Vorbești serios? Nu mi se pare cea mai bună idee ca să ne răcorim.

Josie:

Da, dar mi-a trimis mesaje toată dimineața. Cred că nu are sens să refuzăm.

Josie:

Haideți… De dragul vremurilor apuse?

Valerie:

Nu știu, fato…

Melody:

Liceul Riverdale = locul din care provin fanii noștri. Am putea să ne facem apariția. Putem să ne găsim fani mai mulți și mai importanți după aia.

Josie:

Exact. Doar o să trecem pe-acolo. Vă iau în jur de ora 8. Ne ducem, intrăm, ieșim, apoi ne vedem mai departe de seara noastră.

Josie:

Am stabilit – vom fi acasă la Reggie, după 8. Dar nu avem de gând să rămânem prea mult.

Sweet Pea:

Ne vedem acolo!

Josie:

Nu uita: fără spectacol; altfel, s-a terminat.

Sweet Pea:

ARCHIE

Când Veronica mi-a spus că vrea neapărat să meargă la petrecerea lui Reggie, primul meu gând a fost: *în niciun caz!* Chiar dacă mama n-ar fi asudat pentru cazul meu nonstop – cu Betty mereu alături de ea –, când ești inculpatul într-un proces de crimă, nu prea ai chef de petreceri.

Dar, desigur, oricât de mult și-ar dispreţui Ronnie tatăl, ambii au în comun un lucru important: iubita mea *nu* acceptă să fie refuzată. Veronica Lodge obține ceea ce-și dorește. Și, în seara asta, își dorea o noapte departe de tot stresul și de toată drama pe care *eu* le-am adus în viaţa ei. Cu mult, mult timp în urmă, m-a avertizat că este o idee proastă să am de-a face cu Hiram. Am crezut că exagerează, că este ea prea protectoare. Dumnezeule, ce naiv am fost! E de-a dreptul amuzant – singurul motiv pentru care am vrut să-l câștig pe Hiram de partea mea, de la bun început, a fost că este tatăl Veronicăi!

Poate că tatăl ei este diabolic, dar eu sunt cel care a făcut alegeri proaste, greșite, și eu singur m-am băgat în toată încurcătura asta. Acum, văd la ce stres și durere îi supun pe părinții mei, văd cum prietenii mei se pierd cu firea… Pur și simplu, îmi doresc, mai mult decât orice altceva, să pot schimba trecutul.

Și, de vreme ce așa ceva este imposibil, următorul cel mai bun lucru pe care-l am de oferit – *singurul* pe care-l am acum – este o noapte „obișnuită” pentru Ronnie (și toți ceilalți).

— Să ne facem intrarea, Archiekins! mi-a zis Veronica și m-a sărutat repede pe obraz, iar eu am simțit mirosul dens de trandafiri și de cine știe ce altă esență grea, de mosc, e inclusă în parfumul scump cu care se dă mereu.

Voia să pară curajoasă, pentru mine, mi-am dat seama – fata asta e *feroce* –, însă am simțit valurile de tensiune pe care le emana, ca electricitatea statică sau căldura. *Eu* eram vinovat de asta. Eram cauza supărării ei.

I-am mulțumit șoferului și am coborât din mașină, înconjurând-o, ca să-i deschid portiera lui Ronnie, ca un gentleman de modă veche. Ea mi-a zâmbit și mi-a întins o mână când a coborât.

— Cavalerismul n-a murit, mi-a zis. Promite-mi că vei fi mereu cavalerul meu în armură strălucitoare.

— Poți să contezi pe asta, i-am răspuns.

Ne străduiam să nu fim încordați, dar greutatea procesului meu, care plutea deasupra noastră, strica totul.

— Andrews!

Mi-am ridicat privirea. Era Chuck Clayton, care flutura un pahar de plastic spre mine, ca și când m-ar fi salutat de la distanță.

— Salut!

Am afișat cel mai grozav zâmbet și am mormăit fără tragere de inimă. De când răspândise niște zvonuri răutăcioase în urma unei întâlniri cu Ronnie, prima dată când ajunsese ea în oraș, Chuck nu mai era preferatul nimănui. Ba, mai mult, când Betty și Ronnie au hotărât să se răzbune pe el, au descoperit că mai mulți tipi din echipa de fotbal aveau un întreg sistem bolnav de „notare", în care-și consemnau întâlnirile cu fetele. Aveau, la propriu, un carnețel în care scriau tot ce făceau. Când fetele i-au dus carnețelul directorului Weatherbee, Chuck și alți câțiva au fost suspendați din echipă.

Deci, așa cum s-ar putea să bănuiți, între Chuck Clayton și Veronica n-a fost o mare iubire, iar eu nu o învinovățesc pentru că-i poartă pică. Nu era nici preferatul meu, deși, de când cu suspendarea, părea să-i pară cu adevărat rău pentru tot.

Veronica a aruncat o privire în direcția lui Chuck. A strâmbat din nas pentru o secundă, dar, apoi, a zâmbit din nou.

— Ar trebui să te duci să-l saluți. Adică, deși a fost dat afară din echipă, ați fost coechipieri.

— Nu e cazul. M-ai adus aici ca să ne *distrăm.*

— Nu înțelegi, Archiekins? Sunt aici cu tine. Așadar, mă distrez, mi-a zis, cu ochii ei negri strălucind. *Tu* ești tot ce am nevoie, a spus, apoi m-a îmbrâncit ușor. Du-te, salută-l și fii masculul alfa respectuos pe care-l știu și-l ador! Ne întâlnim înăuntru. Vreau să văd dacă Betty și Jughead au ajuns.

Am vrut să adaug ceva, dar m-a mângâiat iar, ușor și jucăuș.

— Serios, Archie. Veronica Lodge poate să aibă singură grijă de ea la o petrecere. Știi asta.

— Știu.

Ne-am sărutat încă o dată, rapid, iar ea a dispărut pe alee și pe ușa de la intrare. Vuietul liceenilor plini de energie s-a intensificat și apoi s-a potolit când ușa s-a deschis și s-a închis în urma ei.

M-am îndreptat spre garaj. Era perete în perete cu Liceul Riverdale. Prin mulțime, am văzut o ladă frigorifică și, în colț, un butoi cu bere – probabil că, mai devreme sau mai târziu, cineva din cartier avea să cheme poliția. În Riverdale, părinții au tendința să închidă ochii atunci când puștii fac găligie și mai scapă de surplusul de energie, dar petrecerea asta era *zgomotoasă* încă de la început!

Înăuntru, am dat de Chuck și de Moose. Sprijinit de perete, uitându-se neîncrezător la lada frigorifică, l-am văzut pe Kevin Keller. Tatăl lui era fostul șerif din Riverdale. Fusese nevoit să se retragă după ce Masca Neagră o omorâse pe Midge. Ca fiu al șerifului Keller, probabil că Kevin s-a obișnuit să treacă cu vederea, ăăă, „evenimentele de după ore". Și presupun că e greu

să te dezveți de vechile obiceiuri. Îl compătimeam un pic. În mod sigur, era dificil să te simți sfâșiat între ce se aștepta tatăl tău de la tine și ceea ce făceau toți ceilalți puști.

Știam prea bine cum este să nu te ridici la înălțimea așteptărilor altor oameni.

— Salut, Archie! mi-a strigat Kevin, luminându-se, când m-a văzut. Bine ai venit în vizuina nelegiuirilor! Unde-i Veronica?

— A intrat în casă, i-am explicat eu, țipând, ca să mă audă, peste toate conversațiile. Nu a vrut să…

M-am oprit însă atunci când Chuck s-a apropiat de mine. *Ce penibil!*

— Ce… nu a vrut? Să fie nevoită să i se alăture unui pervers josnic, așa ca mine? a întrebat el, râzând zgomotos la propria-i „glumă".

— Haide, Chuck! am zis, dându-mi ochii peste cap. Las-o în pace!

Ultimul lucru de care aveam nevoie sau pe care mi-l doream era să mă cert cu prietenii mei. Nu și dacă asta ar fi putut să fie ultima dată când ne întâlneam cu toții!

El a ridicat din umeri.

— Bine, Andrews, pentru tine! Nu pentru ea. Un Clayton are memoria bună.

Nu-mi păsa pentru cine o făcea, câtă vreme o lăsa baltă, ca să ne putem relaxa toți. Cineva mi-a împins un pahar roșu de plastic și, fără să mă gândesc prea mult, am băut cu sete. Acru și rece, gustul promitea să mă facă să uit. La momentul acela, părea exact ce îmi trebuia. Încă un lucru bun a fost că Chuck a dispărut, urmărind o majoretă cu părul șaten și creț prins în coadă.

— Ai venit de mult? am întrebat, întorcându-mă spre Kevin.

El s-a uitat împrejur, ca și când l-ar fi agitat ceva, deși, când mi-a auzit întrebarea, mi-a zâmbit forțat.

Ce-aveau toți în seara asta, de erau așa de tensionați? Credeam că doar eu mă simt așa, stresat din cauza procesului, dar, sincer, părea că toată lumea e dată peste cap.

— Ăăă, nu de mult, cred. Încercam să fiu calm, să-mi fac intrarea, dar degeaba, a spus el, timid. Nu-i spune Veronicăi, nu va fi de acord. În mod oficial, nu-s în stare să fiu calm.

— Secretul tău e în siguranță cu mine, l-am asigurat. Eu mi-am pierdut calmul cu ceva timp în urmă. Cine-i aici?

— Adică, practic, în afară de toate clasele de-a unsprezecea și-a douăsprezecea? Cred că ar fi mai eficient să-i enumerăm pe cei care *nu sunt* aici în seara asta.

A încercat să gesticuleze spre trupurile îngrămădite în spațiul din jurul nostru, dar nu avea suficient loc să-și întindă brațele. Fapt care, într-un fel, i-a servit drept argument.

— Betty e înăuntru; ea și Jughead au ajuns chiar înaintea ta. Am apucat să-i vorbesc doar o secundă, înainte să fugă. Părea… Ei bine, să fiu sincer, părea un pic agitată. Știi tu. Dacă ai să vorbești cu ea mai târziu. Poate doar ca să o supraveghezi. Bat câmpii. Moose e acolo, a zis și și-a înclinat capul spre colț. Cu o *Vixen*, a adăugat, iar chipul i s-a schimonosit.

Nu am avut ocazia să-l întreb despre asta, totuși – de ce se strâmba sau ce spunea (ori încerca să zică) despre Betty.

Apoi, s-a retras, făcându-i loc lui Reggie.

— O, e chiar amabila noastră gazdă! a spus Kevin. Reggie, ce eveniment neașteptat! Felicitări!

— Mulțumesc, omule! Da. Presupun că au și călătoriile tatei avantaje. Și, de vreme ce mama a hotărât că este timpul să se răsfețe cu încă un sejur la spa, suntem doar Vader și cu mine – doi masculi alfa. Lupi singuratici, împreună.

— *Un lup singuratic* nu ar trebui, știi tu… să fie *singur?* a întrebat Kevin.

Reggie și-a dat ochii peste cap.

— Știi ce vreau să spun.

Tatăl lui Reggie era patronul unei reprezentanțe auto din oraș. Chiar avea succes; Reggie nu era la fel de bogat ca Veronica (ei bine, ca părinții ei, de vreme ce, practic vorbind, hotărâse să nu mai depindă de ei), dar casa lui se afla în cea mai frumoasă parte a orașului, cu peluze mai mari și mașini mai strălucitoare pe alei. Nu știam de ce un comerciant auto trebuia să călătorească atât de mult, dar nu era genul de lucru despre care aș fi putut să-l întreb pe Reggie.

— Nu te simți singur? m-am scăpat eu.

Apropo de lucruri despre care nu trebuie să întrebi. Era o întrebare ciudată, cu siguranță, nu una pe care ne-o adresam de obicei. Dar vorbisem fără să gândesc. Și, apoi, n-am mai avut cum să o retrag.

Pentru un minut, Reggie s-a întunecat la față. Dar, după o secundă, mi-a zâmbit, și expresia i-a revenit la normal.

— Andrews, a zis el, aplecându-se astfel încât Kevin și cu mine să putem să-l auzim. Uită-te în jurul tău, omule! Casa asta e *plină.* Cine s-ar simți singur aici?

Am dat aprobator din cap, deși mi s-a părut că nu înțelegea la ce mă refer. Dacă o făcea intenționat, ei bine, atunci asta era! Uneori, un strop de negare poate să te ajute. Și eu învățam lucrul ăsta.

— Aha, am zis, scuturând din cap. Scuze!

El m-a bătut pe umăr.

— Nu contează, frate. Înțeleg. Te gândești la lucruri importante.

— E așa de evident? am comentat, roșind, și am mai sorbit o înghițitură.

Încetișor, Archie, mi-am spus. Însă a o lăsa mai moale însemna să le permit așa-ziselor „lucruri importante" să iasă la suprafață, și nu credeam că sunt în stare să fac față situației.

— Adică, și eu aș face la fel, dacă aș fi în locul tău, a spus Reggie, iar Kevin a dat aprobator din cap. E important. *Crimă.*

Mulțumesc, aproape că reușisem să nu mă gândesc la asta preț de patru minute! Am fost nevoit să-mi mușc limba ca să nu mă răstesc. În schimb, am mai băut o gură.

— Mda.

— Sunt sigur că Archie e destul de conștient de „importanța" *procesului de crimă,* a zis Kevin. Mai ales de partea cu omorul. N-ar fi mai bine să încercăm să uităm de proces, măcar în seara asta?

— Mda, cum spune el, am fost eu de acord. Dacă putem.

Nu eram sigur în privința asta – repet, energia emanată de oameni era ciudată. Până și Reggie părea în neregulă, ca și când ar fi căutat să se certe. Dar poate că doar îmi închipuiam eu. Probabil eu eram de vină. Fusese o idee proastă să vin în seara asta la petrecere.

Totul se rezuma la Veronica. Ea era motivul pentru care mă aflam în încurcătura asta, de la bun început – nu că o învinuiam, chiar deloc! Dar, dacă nu și-ar fi dorit ea, nu aș fi ieșit, pretinzând că mă distrez.

— A fost ideea lui Ronnie, am continuat, gândind cu voce tare. Știi, să ieșim, să ne distrăm, să nu ne mai gândim la nimic. Nu este, ăăă, ușor.

Reggie mi-a aruncat o privire. Știam deja că nu avea să-mi placă încotro se îndrepta totul.

— Cred că și Veronicăi îi este greu. Să știe că tatăl ei este cel care te bagă la închisoare.

Kevin și-a arcuit o sprânceană.

— Asta nu cumva e afirmația modestă a secolului? Când tatăl tău e un barosan al delictelor, care-i are la dispoziție pe jumătate dintre corupții din Riverdale, hotărât să distrugă tot ce iubești – inclusiv pe iubitul tău din liceu? Mda, cred și eu că fata e afectată din cauza asta.

— Mda, ei bine…, a zis Reggie și a mai tras o dușcă din paharul lui roșu de plastic, ăsta e un lucru din cauza căruia nu va trebui să-ți faci griji, Andrews. Dacă te bagă la închisoare, vreau să zic.

— Poftim?

Cuvintele lui m-au lovit ca un pumn în stomac. *Nu trebuie să-ți faci griji pentru iubita ta.* Spunea ceea ce credeam eu că spune? Pentru că era o josnicie! Chiar și pentru Reggie cel agresiv și infatuat pe care-l știam.

— Poftim? a spus Kevin în același timp.

Părea la fel de surprins pe cât mă simțeam eu.

— Haide, doar nu am spus că te vor băga *cu siguranță* la închisoare. Doar, știi tu, *dacă* o fac. Dacă te închid, s-a bâlbâit el un pic, iar mie mi s-a întors stomacul pe dos. Ar trebui să știi că Veronica… *Ronnie*… va fi în grija cuiva, a zis, făcându-mi semn din ochi. A mea.

Fața mi s-a înfierbântat, m-am îndreptat de spate, trăgându-mi umerii și pregătindu-mă să mă arunc asupra lui Reggie. Am văzut roșu în fața ochilor. Kevin a întins un braț ca să mă împiedice.

— Ușurel, Rocky! m-a avertizat el. Ultimul lucru de care ai nevoie e *încă* un incident adăugat în istoricul actelor tale de violență.

Reggie și-a ridicat mâinile, ca și când gestul lui ar fi spus: „Dar ce-am făcut eu?" Băutura i s-a revărsat peste marginea paharului, udându-i cămașa.

— Rahat!

Kevin m-a strâns de încheietura mâinii.

— Haide, să lăsăm încăierările pentru mai târziu, a zis el, trăgându-mă prin mulțime și afară din garaj. *Nu* merită pentru Reggie Mantle. În plus, a băut cam cinci pahare, așa că nu aș lua în serios nimic din ce spune. Sau personal.

— Ți-e ușor de zis, am mormăit eu.

— Așa să fie? a zis Kevin, oftând. A fost o prostie. Dar, știi – Reggie e un prost. Și e și mai ticălos când este beat. Vestea bună este că Veronica Lodge e imună la proști și ticăloși. Ca să nu mai spun, îndrăgostită nebunește de tine. Deci, indiferent cât de nerod e Reggie – acum sau în cazul de neînțeles al rezultatului celui mai grav scenariu –, *cu siguranță* nu ai de ce să îți faci griji, a spus, apoi s-a oprit pentru o clipă. În plus, știi că Reggie e sensibil când vine vorba despre tatăl lui. Îi spune *Mein Führer*, și asta e una dintre cele mai drăguțe porecle. Deci, poate s-a simțit atacat.

— Grozav! Așadar, e treaba mea să-l menajez pe Reggie Mantle, în timp ce *eu* sunt cel judecat pentru crimă?

Kevin a ridicat din umeri.

— Nu. Desigur că nu. Nu ar trebui să te gândești nicio secundă la starea lui Reggie Mantle. Doar că…, s-a oprit el din nou.

— *Ce?*

Kevin a oftat și mi-a aruncat o privire plină de înțeles.

— Doar că… tu ești *Archie*.

— Și ce înseamnă asta?

— Archie Andrews. Tu ești un „băiat bun". Te gândești la starea lui Reggie și a tuturor. Asta faci tu. Chiar și în toiul unei crize personale. Nu te poți abține.

A fost rândul meu să oftez. Am mai sorbit o gură din pahar și m-a ars pe gât. Poate Kevin avea dreptate. Poate asta făceam eu: eram îngrijorat, eram băiatul bun, vecinul întru totul american. Dar, dacă așa stăteau lucrurile…

Cum ajunsesem *aici?*

Când se agravase într-atât totul?

Și cum naiba urma să îndrept situația?

CAPITOLUL TREI

REGGIE

A fost oare o cruzime din partea mea să-l necăjesc pe Archie în legătură cu procesul lui și cu faptul că era posibil să ajungă la închisoare pentru cine știe cât timp?

Mda, bine. Nu a fost cel mai grozav lucru pe care l-am făcut vreodată. (Și poate chiar regret un pic.) Dar n-a fost nici cel mai *groaznic*. Să vorbim deschis: tipul cam merita să fie coborât cu picioarele pe pământ. Să pălăvrăgească aiurea că tata e mereu pe drumuri? Mda, înțeleg – vinde mașini, de ce nu poate să fie acasă și *să facă vânzări*? Dar nu putem toți să avem relații perfecte tată-fiu, ca-n filme, așa ca Fred și Archie Andrews.

(Deși, având în vedere cum i-a părăsit Mary Andrews, e destul de clar că lucrurile n-au fost niciodată chiar perfecte, cum le plăcea tuturor să pretindă…)

Știu că am o reputație de îngâmfat și de individ cam violent, dar, în calitate de căpitan al echipei Bulldogs, cred că așa este un „lider". Nu ajungi în vârf dacă te supui și ești de treabă. Și nu e ca și cum, în copilărie, am avut cel mai bun model de urmat.

Râca mea cu Andrews e foarte veche. De când cu Liga Juniorilor, când Mantle concura împotriva micului Archie pentru poziția de aruncător. Eram competitiv, chiar și atunci? Da, la naiba! Îl consider pe tata vinovat pentru asta. Archie și cu mine ne cunoaștem de la grădiniță; la urma urmei, Riverdale e un orășel și, chiar și atunci, faptul că amândurora ne plăcea sportul însemna că oamenii ne comparau întotdeauna. Dar, din punctul meu de vedere, Archie a primit doar susținere din partea tatălui său. „Fii tu însuți, Arch!", îi spunea Fred. „Te descurci!", îi striga din tribune când ne antrenam.

În vreme ce tatăl *meu* ne înregistra toate meciurile. (Să nu uităm, asta se întâmpla când telefoanele cu cameră de filmare erau destul de proaste, deci chiar își dădea toată silința. Și nu o spun ca și când ar fi un lucru bun.) Țipa la arbitru ori de câte ori eram scos din joc. Nu voiam decât să dispar; era prea umilitor!

Dar și mai grav era când ajungeam acasă. Pentru că atunci începea adevărata tortură. Punea caseta și-mi scotea în evidență toate ezitările și greșelile, toate falsele mișcări. Spunea că avea să mă ajute „să fiu mai în formă", „să-mi perfecționez jocul". Și asta, în cel mai bun caz. Mama se încrunta în fundal, țâțâind dezaprobator în timp ce gătea cina. Însă niciodată nu a mers atât de departe, încât să spună ceva. *Cu siguranță*, nu intervenea niciodată.

Serialul perfect de televiziune era lumea lui Archie, nu a mea. Asta a devenit evident de timpuriu.

Așadar, ar trebui să fie la fel de evident de ce nu pot să mă abțin să nu mă gândesc la el ca la adversarul meu numărul unu, tot timpul. În toate arenele.

Că l-am enervat în legătură cu Ronnie? Că am insinuat faptul că intenționez să mă dau la iubita lui cât este la închisoare? Recunosc, am fost cam dur! Și niciodată nu mi-aș trăda

prietenul în felul ăsta. Dar Archie are trecere la domnișoare; nu are de ce să-și facă griji. Și, oricum, toată lumea știe că Veronica e îndrăgostită lulea de el.

Asta nu înseamnă că nu aș putea s-o ademenesc, dacă aș vrea cu adevărat – puterea mea de convingere e legendară –, dar țintesc mai sus.

Poate că, pentru Riverdale, Veronica Lodge e o persoană importantă, dar, pentru Reggie Mantle, numai o *adevărată* celebritate ar fi alegerea perfectă.

O vedetă ca Josie McCoy. Ea chiar e o pisicuță rea!

Problema e că fata o face pe inabordabila. Adică, se lasă *extrem* de greu. Dacă n-ar fi vorba de mine, aș putea chiar să mă întreb dacă într-adevăr se joacă.

Bineînțeles că o face! Pentru că… eu *sunt* eu. Asta e.

Poate că Reggie Mantle joacă pe teren – ce pot să spun, sunt un sportiv, frate –, dar secretul meu murdar e ăsta: mi-o doresc pe Josie dintotdeauna. Știu că, dacă ne-ar da o șansă, ne-am potrivi perfect. Și este singura pentru care m-aș potoli.

Ca să fiu sincer, motivul pentru care am dat petrecerea asta a fost că speram să vină și că, poate, aș avea șansa să-i vorbesc. Poate că e jalnic. (Dar sunt romantic, nu?) Adică, Archie avea dreptate – casa poate să fie cam goală, chiar dacă ambii locatari sunt în oraș. Prefer, fără-ndoială, să-i am pe amicii mei prin preajmă și așa mai departe. Însă aș putea să tolerez și singurătatea, dacă nu aș vrea să-mi încerc norocul cu Josie.

Încă o dată, vreau să spun.

Chestia este că știu că Josie mă vrea. Dacă ești atent, este evident. Deși, cum spuneam, face pe inabordabila, mereu îmi dă de înțeles *doar cât trebuie* ca să știu că sigur simte ceva. Deci, de ce nu se grăbește? Presupun că unora le plac, pur și simplu, „vânătoarea" și așteptarea.

(Și, ca să fiu corect, nu se înșală – „vânătoarea" e demențială.)

Susțin ideea de a privi și de a merge înainte. Pentru că, atunci când mă gândesc la unele dintre întâlnirile mele cu Josie, din trecut… Ei bine, chiar și când „pun mâna" pe fată, totul se strică mereu. Reputația mea de nebunatic… are părți bune, dar, în mod clar, are și părți rele.

Însă de ce să fiu deprimat? Lucrurile se întâmplă, trecutul este trecut. Singura chestie în legătură cu toate experiențele trecute pe care trebuie să o știe toată lumea este că, de fiecare dată, Josie mi-a arătat, fără îndoială, că, la un anumit nivel, sigur mă place. E toată încurajarea de care am nevoie.

A spus că va trece pe aici în seara asta. Deși are concert a doua zi; deci să ne gândim puțin la asta! *Vrea* să vină.

Vrea să mă vadă.

Mă vrea.

Cine ar putea să o învinovățească?

BETTY

Dragă jurnalule,

Riverdale este căminul meu și-l iubesc – în ciuda tuturor lucrurilor nebunești, teribile și înfiorătoare care ni s-au întâmplat mie, familiei mele și prietenilor mei... și tuturor cetățenilor de aici. Poate că sunt doar naivă, poate că sunt prea plină de speranțe, prea „vesela fată din vecini" (îh, urăsc expresia asta), dar nu mă pot abține. Riverdale mă reprezintă. E în sângele meu.

Bineînțeles, mai sunt și altele în sângele meu. Cum ar fi ADN-ul pe care îl împart cu Masca Neagră.

Tatăl meu e un criminal în serie.

Am și eu secrete. Mai întunecate și mult mai ciudate decât părul tuns bob al lui Louise Brooks!

Așa că, de ce n-aș avea și eu parte de-o noapte obișnuită, în care să mă distrez cu prietenii mei?! O noapte în care să pretind că totul e în regulă și că tatăl Veronicăi nu e un tip rău, ca personajul negativ din desene animate care-și răsucește mustața. Că e posibil ca Archie să nu fie cu adevărat în pericol de a merge la închisoare, în ciuda faptului că este tipul cu cea mai pură inimă pe care l-am cunoscut vreodată. O noapte în care să nu mă gândesc la relațiile iubitului meu cu banda, că sunt nou-numita lui „Regină a Șerpilor" și la ce înseamnă să ți se spună că faci parte din nobilimea din cartierul de sud, în lumina faptului că acesta nici măcar nu ne mai aparține.

E de înțeles, nu? Cum de prefer să mă prefac... Să mătur totul sub covor pentru cel mult câteva ore, să mă dau cu luciu de buze și să afișez un zâmbet? Bineînțeles că da!

Dar, la urma urmei, suntem în Riverdale. Nimic nu poate să fie niciodată normal.

Măcar Jug era într-o stare decentă. Știu că nu se simte în largul lui la petreceri (e o afirmație modestă, ca să nu zic mai mult). Dar, când Veronica și cu mine l-am abordat și i-am zis că vrem să-l scoată pe Archie din casă, și-a dat imediat seama că ar fi un lucru bun pentru prietenul nostru. Și cine știe câte „lucruri bune" mai are Archie de așteptat? Și pentru cât timp.

Mama se purta ca o nebună. (Ce altceva e nou?) Ai crede că, având-i acasă pe gemeni și pe Polly și fiind obsedată din cauza Fermei ăleia înfiorătoare și a lui Edgar Evernever (pe bune?), ar fi avut o ocupație. Însă Alice Cooper e o persoană care poate face mai multe lucruri deodată. Poate să-și regândească întru totul personalitatea și stilul de viață, încât să fie în preajma șarlatanului ăstuia de șaman new-age, și să își găsească timp și ca să-și hărțuiască fiica mai mică. Aceea care îndrăznește să sublinieze EVIDENTA lipsă de haine noi a împăratului Evernever.

Eram în camera mea, înfășurându-mi vârfurile cozii lungi pe un ondulator, atentă să nu-mi frig degetele, când a apărut în pragul ușii.

– Elizabeth Cooper! Și unde crezi că te duci, domnișoară?

„Domnișoară" – așa mi-am dat seama că urma o scenă bună. Sau rea, presupun. Să scap în seara asta avea să-mi fie mai greu decât sperasem.

Am încercat să mă port ca și cum nu eram îngrijorată, ca și cum prezența ei nu mă stresa deloc, deși venele îmi bâzâiau de parcă ar fi fost pline de curent electric, și am fost nevoită să-mi mușc buza ca să nu țip din toți rărunchii.

Controlează-te, Betty! mi-am spus. E singura metodă să o învingi. Era o lecție învățată de un milion de ori până atunci. Am lăsat ondulatorul și mi-am pulverizat părul cu fixativ, ceea ce a umplut camera cu un miros greu și dulce de liliac. Am încercat să nu tușesc.

– Afară, mamă, am spus eu calmă. La Reggie. A organizat o chestie.

– O „chestie". Vrei să spui o petrecere. Nesupravegheat?

Mi-am dat ochii peste cap.

– Părinții lui sunt plecați din oraș, da. Dar, haide! Sunt numai copii de la Liceul Riverdale.

A pufnit.

– „Numai" copii de la Riverdale? Presupun că Archie va fi acolo. Știi că nu sunt de acord să fii în preajma lui. Sau poate puști de liceu ca Jason Blossom, care i-a sfâșiat inima surorii tale?

Am lovit cu palma măsuța de toaletă. S-a zis cu calmul! Ondulatorul a sărit și-a sfârâit, arzând lemnul. Rahat! L-am închis.

– Mamă! Termină! Jason este mort. Polly și-a pierdut iubirea vieții – tatăl gemenilor. Răzbunarea noastră stupidă împotriva familiei Blossom este complet inutilă! Nu a făcut decât să-l împingă pe tata să comită niște acțiuni cumplite, în numele unei vagi purificări morale. Trebuie să trecem mai departe.

– Tu vorbești despre a merge mai departe? a întrebat mama, cu ochii scânteietori. Dacă ai pune-n practică tot ce predici, ți-ar fi mult mai bine.

Am oftat și m-am întins după rimel.

– La ce naiba te referi?

– Reprimi tot ce simți pentru tatăl tău, Elizabeth. Ești singura care nici măcar nu l-a vizitat...

– Ba m-am dus! am strigat, cutremurându-mă din cauza amintirii.

M-am uitat în ochii verzi și reci ai tatălui meu, atât de asemănători cu ai mei. A fost înfiorător. Închisoarea nu-l făcuse să aibă remușcări. Cred că nici măcar uman nu-l făcuse. I-am spus: „Gata cu întunericul." Dar el nici nu a tresărit, nici nu a clipit. Mi-a spus că noi doi suntem la fel.

În coșmarurile mele, mă întreb dacă e așa. Mă-ngrijorez că are dreptate.

Uneori, pastilele sunt singurele care pot să țină gândurile alea la distanță. Chestia amuzantă este că, anul trecut, mama a fost cea care m-a îndemnat să iau Adderall, de la bun început. Eu doar mă prefăceam că le iau. Și acum, o mint că mă duc la psihiatru și-mi falsific rețetele. Cât de mult contează un an!

Și, cu toate că ultimul lucru pe care mi-l doresc e să am mai multe secrete, nu pot să le permit prietenilor mei să afle. Nimic.

– Te-ai dus o dată. Trebuie să procesezi situația, să-ți confrunți sentimentele. Edgar spune...

– Scutește-mă de ce zice Edgar, bine? am strigat suficient de tare, încât chiar s-a îndepărtat o secundă. Doar pentru că Polly și cu tine ați fost târâte într-un cult - hai să recunoaștem ce este, mamă - nu înseamnă că am de gând să fiu târâtă cu voi. Dacă tu crezi că Edgar Evernever este soluția pentru „sănătatea ta emoțională", te păcălești singură. Dar pe mine nu mă prostești.

M-am întors cu fața spre ea, respirând greoi. Pastilele făceau totul dur și strălucitor, ca un cristal. Mă țineau în alertă. Până și mama era mai dusă cu pluta decât de obicei.

– Știu că nu ai fost cea mai înfocată fană a lui Archie, dar nu-mi pasă. E cel mai bun prieten al meu, mamă, și asta n-o să se schimbe din cauza a ceea ce se-ntâmplă...

– Este judecat, Betty.

– Amândouă știm că Archie este nevinovat. Și o vom dovedi. Așa că nu încerca să-mi stai în cale!

Ochii i s-au umplut de lacrimi și, pentru un minut, i-am văzut inima mamei, am văzut partea din ea care mă iubește, care se va gândi mereu la mine ca la bebelușul ei, ca la fata perfectă care trebuie protejată. Părea tristă și vulnerabilă. Aproape m-a făcut să mă simt vinovată că, deși fără intenție, o răneam.

Aproape.

– Nu pricepi, Betty? m-a întrebat ea, rugător. Nu are legătură cu asta, cu faptul dacă-l plac sau nu pe Archie Andrews – deși, recunosc, în trecut nu m-am dat în vânt după comportamentul lui. În plus, băiatul trebuie să fie nebun, din moment ce nu ți-a cerut niciodată să ieșiți la o întâlnire!

– Mamă!

A ridicat o mână ca să mă facă să tac și a continuat.

– N-are legătură cu asta; n-a avut niciodată. Chiar nu. Dar Archie are probleme. Și asta înseamnă că și tu ai putea să ai.

S-a mișcat spre mine, iar eu am înghețat. S-a întins după mâna mea și, cu cealaltă, mi-a dat de pe frunte un fir imaginar.

– Sunt mama ta, Betty. Să te protejez pe tine va fi mereu cea mai importantă slujbă a mea. Și voi face orice ca să fii în siguranță.

Deși nu-mi doream, am înghițit cu greu și am lăsat-o să mă tragă într-o îmbrățișare. Mirosea a apă de trandafiri și a balsam de rufe.

– Mamă, am zis eu, îndepărtându-mă după o secundă, asta e chestia. Nu poți să mă protejezi. În orașul ăsta s-au întâmplat lucruri rele – nouă ni s-au întâmplat! Masca Neagră a venit în Riverdale. Și s-a dovedit că este unul dintre noi. Locuia sub acoperișul nostru, cu noi. Era soțul tău. E tatăl meu. Sângele meu. Unul dintre cele mai groaznice lucruri pe care le-a văzut orașul – și a văzut niște chestii oribile, realmente oribile! – era o parte din noi. Și, pur și simplu, nu ai cum să mă protejezi de adevărul ăsta.

Iată! Așa stăteau lucrurile. Astea erau sentimentele pe care nu puteam să le procesez, șoaptele urâte care-și croiau loc noaptea printre gândurile mele.

– Te iubesc, mamă, i-am zis, dar îl apăr pe Archie. Fie că-ți place, fie că nu. Am de gând să fac tot ce pot eu ca să-l protejez, am zis zâmbind. Îți sună cunoscut?

A râs fără tragere de inimă.

– Poate că ești fiica tatălui tău, dar cu siguranță ești și a mea, a spus și m-a strâns de mână. Și, nu uita! Dumnezeu știe că anul ăsta a fost chinuitor, dar nu ești ca tatăl tău. Nu poți să gândești așa.

N-am avut ce răspuns să-i ofer, așa că am ocolit subiectul.

– Ies, am spus.

– Promite-mi doar că vei avea grijă, Betty! m-a rugat oftând.

„Să am grijă." Ce însemna asta? Lucram ca să demonstrez că Archie este nevinovat, îngropată până la genunchi într-un proces de crimă. Eu însămi prinsesem Masca Neagră. Depășisem atât de demult stadiul în care aveam grijă de mine, încât nici măcar nu se mai vedea în oglinda retrovizoare. Dar nu puteam să spun asta. Așa că, în schimb, am dat ușor din cap.

– În orașul ăsta s-au întâmplat lucruri oribile, Betty, a zis cu o voce gâtuită. Mai multe decât ai să afli vreodată.

M-am cutremurat. Nu știam despre ce vorbește. Dar, pentru prima dată, nu eram sigură că vreau să știu. Întregul adevăr se dovedea a fi de nesuportat. De neimaginat.

Telefonul meu a scos un sunet. M-am uitat la ecran.

– Jughead e afară, am zis eu. Trebuie să plec.

CAPITOLUL PATRU

JUGHEAD

Sunt ciudat. Sunt un ciudat. Este, practic, mantra mea; a fost primul lucru pe care i l-am spus lui Betty după ce am început să ieșim la întâlniri. E important să fii deschis în privința chestiilor ăstora, mai ales când ești „mojicul cu fes care o pângărește pe fata cea bună și cuminte". (Ca să o citez pe mama ei, care, în mod evident, se pricepe la cuvinte. De fapt, chiar e scriitoare. E bizar să mă gândesc la faptul că Alice Cooper și cu mine mai avem ceva în comun, în afară de Betty.)

Dar, oricum, Betty a înțeles ce presupune să fie iubita acestui J.D. Salinger al Liceului Riverdale. Și, cu toate că nu-mi place să ies în evidență, m-am simțit mai mult decât ușurat – fericit, chiar, în ciuda faptului că nu sunt tocmai genul de om care să strălucească de bucurie – că nu doar m-a vrut *pe mine*, dar a acceptat și să fie Regina Șerpilor, când tata s-a retras din bandă. Plănuiam eu să preiau conducerea Șerpilor? Nu, bineînțeles că nu. Nu la început. Apoi, au apărut… niște complicații, s-au arătat dezavantajele rolului. Noi, Șerpii, avem o reputație – deși nu e mereu întru totul justă.

Dar un șarpe nu-și schimbă niciodată pielea. Învățasem asta. Iar Șerpii, ei bine, m-au susținut când nu aveam nimic și când toată viața mea părea să se destrame. Sigur, ei spun că sângele apă nu se face. Dar, uneori, familia găsită e cea mai importantă.

Așadar, Betty îmi era loială, iar noi, amândoi, le eram loiali Șerpilor. Lucru care acum părea mai important ca niciodată, având în vedere planurile încă nepuse la punct și neclare (dar nu mai puțin dubioase) ale lui Hiram Lodge de a demola cartierul de sud și având în vedere că banda fusese strămutată, alungată în suburbii, la marginile părții de nord a orașului.

Cum de toate astea n-au făcut-o pe Betty să-și ia tălpășița? Fata asta era, într-adevăr, o Hepburn pentru Tracy care eram eu.

Și eu îi datoram, la rândul meu, loialitate. Acesta e și motivul pentru care un singuratic ca mine, renumit pentru stilul inedit – un mojic așa ca mine, purtător de fes –, a ajuns din întâmplare la o petrecere asurzitoare și cu multe butoaie de bere, acasă la Reggie Mantle, întruparea „tipului atletic" din toate filmele cu liceeni din anii '80.

Câtă vreme reușeam să supraviețuiesc acestei nopți, fără să adopt atitudinea unui bătrân și înțelept mentor care învăța străvechea artă karate a războinicului, și să mă strecor printr-un decor impetuos spre o adunătură pestriță, aveam să fiu foarte bine. Mă rog, măcar *în regulă*. Betty merita tot efortul. Katharine Hepburn nu îi era cu nimic superioară iubitei mele.

Doar că o pierdusem.

Nu în sensul tragic, permanent. Pur și simplu, ne despărțiserăm în mulțime, dar și asta era destul de grav. Poate că nu aveam să fiu nevoit să mă comport cum îmi imaginasem, însă *urma* să fiu perceput ca neînțelesul băiat indie, care-i ocolea pe puștii populari, în căutarea unei fete.

Nu era intriga la care sperasem când am fost de acord să ies în seara asta.

Am luat-o de acasă, întocmai cum plănuisem, trimițându-i un mesaj de afară ca să o anunț că o aștept. Nu pentru că nu aș fi cavaler, ci pentru că Betty mă instruise explicit să procedez astfel, știind că mama ei i-ar fi stricat planul de a ieși, de a se distra și de a încerca să fie o adolescentă normală, în mijlocul spectacolului anormal din casa cu oglinzi de genul Wes Craven în care se transformase orașul nostru, cândva idilic.

Am mers cu motocicleta mea până la Reggie și, când am parcat, s-a apucat să stea de vorbă cu Kevin Keller. Era ciudat, cred, având în vedere că tatăl lui este fostul șerif, iar Betty lucra din greu la cazul lui Archie. Copiii care poartă păcatele tatălui, și așa mai departe. Deși Betty era mai presus de lucruri din astea, uneori, atmosfera tot părea puțin mai ciudată cu unii dintre prietenii și colegii noștri de clasă.

Am oprit motorul și am urmărit-o de la distanță cum îi salută pe invitați, observând cum i se încovoiau ușor umerii, ca de fiecare dată când este stresată, dar încearcă să nu o arate. Și, până una, alta, singurul scop al prezenței noastre aici era să ne distrăm și să ne relaxăm.

Păcat că pe mine mă treceau deja fiorii.

Archie și Veronica nu ajunseseră încă, iar ei erau, practic, toți membrii așa-zisului meu cerc social. Ușa de la garajul lui Reggie era proptită, ca să stea deschisă, dezvăluind mulțimea de oameni. Deși mi se părea că intru direct în gura lupului – și în cele mai bune împrejurări, tot ar fi fost o nebunie din partea mea, iar acum, clar, nu erau deloc împrejurări favorabile –, m-am îndreptat spre casă.

Înăuntru, am încercat să-mi dau seama dacă mai fusesem vreodată acasă la Reggie. Nu eram tocmai amici. Archie era

legătura dintre noi, ceea ce însemna că, *de obicei*, Reggie evita să mă hărțuiască la fel de grav pe cât era probabil înclinat să o facă. De obicei. (Ce mai prinț, nu?)

Totuși, era atât de mârșav! Într-adevăr, nu era prea greu să-ți dai seama de ce – părinții lui nu erau prea zdraveni la cap; nici nu avea cum să se comporte el altfel! Dar, ce să zic, până la urmă, cu toții avem problemele noastre cu părinții! De ce să fie Reggie scutit de la a se purta omenește?

Ai venit pentru Betty, mi-am amintit și-am inspirat adânc. Aerul avea un miros greu, de transpirație și de bere. *Nu contează a cui este casa.*

Și *nu* conta. Oricum, ar fi fost extrem de neplăcut. Dar unde era *ea?*

M-am strecurat printre oameni, toți transpirați și lipicioși, înghesuiți în spațiul strâmt și umed. Nu recunoșteam pe nimeni… Ah, ba nu, erau cele două majorete, „unse" ca servitoarele lui Cheryl Blossom, când nu era plecată, comportându-se ca Jack Kerouac cu Toni Topaz!

Am cotit și am văzut o ușă care părea să fie a unei băi sau a unei debarale…

… și am intrat direct în Ethel Muggs.

— Jughead! Scuze! s-a bâlbâit ea.

Obrajii îi erau roșii și se tot uita dincolo de mine, peste umărul meu.

— Hei, Ethel! Nu-ți face griji, nu e nimic. Eu nu mă uitam pe unde merg. Scuze! O caut pe Betty. Ai văzut-o?

— Nu, îmi pare rău! a zis ea. Îl căutam pe Ben. Sau pe Dilton.

— Dilton Doiley? am întrebat, încercând să nu îmi arăt surprinderea.

Mi-era greu să cred că avea să-l găsească aici. Să zicem doar că acest adevărat finalist al emisiunii *Survivor* al Liceului Riverdale

era, poate, singura persoană a cărei prezență la o petrecere cu liceeni era mai puțin probabilă decât a subsemnatului.

— Ăăă, mda.

În glasul ei se simțea o neliniște, ca și cum ar fi fost defensivă. Poate pentru că mă simțise surprins din cauză că-l căuta pe Dilton? Sau poate eram eu paranoic și-mi imaginam diverse. Aerul din casă era atât de sufocant, că mintea-mi era în ceață. Trebuia să o găsesc pe Betty.

— Urma să mă întâlnesc aici cu Dilton și cu Ben, mi-a explicat Ethel, deci poate *era* defensivă.

Am păstrat informația pentru mai târziu, când aș fi avut mintea mai limpede, pentru orice eventualitate. Dacă Betty și cu mine eram buni la ceva, acel ceva era rezolvarea situațiilor ciudate. Exersaserăm atât de mult în ultima vreme…

— Au întârziat. Au spus că vor fi aici acum o jumătate de oră, iar eu sunt gata să plec. Sunt aproape sigură că tocmai a vomitat cineva în ghiveciul ficusului din spate, a zis strâmbându-se.

— Câh! Bine, mda. Ar trebui să-i găsești și să o tăiați de aici. În garaj se înghesuie cam o mie de oameni, am zis eu. N-ar fi mai bine să verifici dacă nu cumva sunt prinși acolo?

Fruntea i s-a relaxat, ca și cum aș fi liniștit-o cumva.

— Ba da. Mulțumesc! Bună idee, Jughead!

Mi-am adus aminte ce rol important jucase în grupul care-i umilise pe porcii din echipa de fotbal în timpul chestiei ăleia cu „notatul", când Betty l-a confruntat pe Chuck. Tot îmi ieșeam din pepeni – ca Lou Ferrigano, Hulk ăla original – când mă gândeam la asta. Iar Ethel fusese puternică, vitează. Nu era așa cum părea la prima vedere.

Dacă îi găsea pe Ben și pe Dilton, speram să fie pregătiți pentru ea.

— Baftă! i-am urat, uitându-mă înapoi spre ușa pe care o văzusem.

Nimeni nu intrase sau ieșise cât vorbisem cu Ethel. Tot n-aveam habar unde era Betty.

— Verifică la etaj, a spus Ethel, citindu-mi gândurile și arătând dincolo de ușă. Dacă nu e înăuntru, adică. Mai e o baie la etaj. Și sunt acolo și toate dormitoarele. Poate o deranjau gălăgia și aglomerația de aici, de jos, și a avut nevoie de puțină liniște.

— Prea multă gălăgie? Aici? Vorbești prostii, Muggs! am strigat, ca să-mi demonstrez punctul de vedere, ceea ce chiar a făcut-o pe Ethel să zâmbească, iar apoi ne-am despărțit, căutând fiecare pe altcineva.

Am bătut la ușă și apoi m-am aplecat, făcându-mi urechea pâlnie. N-am auzit nimic, dar, probabil, mai mult din cauza zgomotului asurzitor din jurul meu. Am ciocănit din nou, mai tare, și m-am apropiat mai mult, cu toate că știam că este inutil. Am apucat mânerul și l-am răsucit, să văd dacă este încuiată ușa. S-a deschis larg.

— Scuze, domnule! Ai ceva împotriva ciocănitului la ușă?

Era Josie McCoy, care-și înfoia discret vârfurile buclelor bogate. Urechile de pisică îi stăteau ușor strâmbe pe cap, iar ea și le-a aranjat, după care și-a șters ceva invizibil de sub ochi.

— Scuze, nu mi-am dat seama că e ocupat! Pe de altă parte, încuietorile sunt și ele bune la ceva!

— Mulțumesc pentru pont! a spus Josie, dându-și ochii peste cap. Am încercat; cred că e stricată. Oricum, s-ar putea să vrei să găsești alt loc în care să-ți pudrezi nasul.

Era tăioasă și distantă, chiar și după standardele-i obișnuite de divă pop.

— O caut pe Betty…, am început eu, dar m-am oprit brusc atunci când am văzut cine este în baie – cine *fusese* aici, adică – împreună cu Josie. Sweet Pea?

Singurul lucru care ar fi putut să mă surprindă mai mult ar fi fost dacă Josie ar fi ieșit din baie cu una dintre dublurile din *Vânătorul de recompense.* Sau, nu știu, Jigsaw din *Saw.* De fapt, în Riverdale, varianta asta era chiar mai plauzibilă.

Cred că uimirea mi se citea pe față, pentru că Josie părea enervată. Sweet Pea a trecut pe lângă ea.

— Jug, omule, relaxează-te!

Mi-a aruncat o privire de bețiv, greu de luat prea în serios, având în vedere urma de luciu de buze de pe bărbia lui.

Mi-am ridicat mâinile.

— Desigur! Sunt relaxat. Mă știi. Sunt ca un seif.

Am mimat că-mi închid gura cu o cheie. Și aveam… să-mi țin gura. Știam și eu cum e să faci parte dintr-un cuplu atât de improbabil, și chiar nu aveam de gând să-i dau de gol înainte să fie pregătiți să facă totul public. Fusese vina mea că intrasem peste ei.

— Oricum plecam, a zis Josie. Mă văd cu fetele mele.

— Credeam că…, am tărăgănat.

Era oare treaba mea dacă membrele trupei The Pussycats se înțelegeau sau nu?

Ea m-a surprins abținându-mă și mi-a rânjit strâmb.

— Mâine avem o apariție specială. Doar pentru o seară. Așa că, în noaptea asta, am hotărât să mai facem niște repetiții.

— Pare epuizant, am zis eu. Mă bucur că nu-s în locul tău.

Asta simțeam cam despre toate lucrurile. Era un motto care, până acum, îmi prinsese bine în viață.

CAPITOLUL CINCI

ETHEL

Poate ăsta e un test. Regelui Gargui îi place, într-adevăr, să ne provoace. Vrea să ne dovedim valoarea și devotamentul față de el. Iar eu sunt pregătită pentru provocare. Ba chiar nerăbdătoare.

Uneori pare că totul – toate evenimentele disparate și obositoare din viața mea – a condus la asta, la Joc. Faptul că mi-am găsit numele în agenda pe care o păstrau Chuck și cei din echipa de fotbal; că tatăl meu ne-a pierdut toate economiile de-o viață – și că persoana care-l furase era tatăl uneia dintre cele mai noi prietene ale mele; că toți eram implicați în hidoșenia asta nemiloasă și neobosită.

Încercarea tatălui meu de a se sinucide; că l-am văzut străduindu-se din răsputeri să-și revină; că am urmărit-o pe mama îndurerată și agitată; că am zăcut în pat și m-am holbat la tavan nopți la rând, rugându-mă ca el să fie bine – ca noi toți să fim bine.

Că ne-am strofocat în fiecare zi – toți, fiecare după puterea lui –, acum, când nu mai avem banii puși deoparte. Că am renunțat la plăceri suplimentare și frivole. Că am abandonat

așa-zisele lucruri neesențiale care fac traiul zilnic mult mai ușor de îndurat; bucurii mărunte și speciale de care toți am fost lipsiți.

Dar Regele Gargui? El nu ia, el *dă*. Face promisiuni. Ne șoptește seducător. Ne spune că putem să ne bucurăm din nou de acele plăceri deosebite – doar dacă ne dovedim loialitatea.

Așa că o fac. Atunci când sarcinile ni se dezvăluie, le savurez din plin și profit de șansa mea de a mă ridica printre cei din grup, în ochii Regelui.

În Joc, am găsit lucruri pe care le vreau, la care râvnesc. O comunitate, un scop. Sentimentul că o ordine superioară ne conduce pe toți. Singurul lucru care rămâne încă de neatins?

Dilton Doiley. Și Ben, prințul meu.

Și pe mine m-a luat prin surprindere.

Acum, când plec de acasă de la Reggie, simt un fior pe șira spinării, în oase. O altă noapte întunecată în Riverdale, un alt drum lăturalnic și plin de umbre în orașul ăsta trădător căruia îi spun „casă". Nu cred că vreunul dintre noi este cu adevărat în siguranță aici. Când o ramură se rupe la distanță, tresar, dar faptul că-mi dau seama că a fost doar vântul nu mă mângâie prea mult.

Ucigașul lui Jason Blossom este mort. Masca Neagră e în spatele gratiilor. Teoretic, răul care pândește pe străzile din Riverdale a fost prins.

Dar numai teoretic.

Cunosc întunericul. Mă urmărește, mă caută.

Când băieții – mai întâi Dilton, apoi Ben – m-au găsit și m-au recrutat în jocul lor, am sperat…

Mi-am permis să fiu oarecum optimistă, să sper că, dacă Dilton… dacă ar vedea ceva în mine, dacă doar… m-ar *observa* așa cum îl observasem eu… ei bine, speram că împreună am putea fi o forță mai puternică decât întunericul.

Nu m-am așteptat să am sentimente pentru Ben. Nu m-am așteptat la nimic.

Jocul a creat o legătură între noi. În pădurea Fox, în buncărul lui Dilton… noi trei lucram pentru Rege. Avansam, deși nu am folosit cuvântul ăsta, nu atunci. Dar, făcând asta, ne legam unul de celălalt, țesându-ne într-o pânză pe care am folosit-o drept plasă de salvare.

În seara asta, am venit la Reggie ca să-i văd, dar pot să mă împac cu faptul că nu au venit. La urma urmei, nu stabiliserăm nimic. Și sunt sigură că sunt ocupați, implicați în Joc, prinși în a se asigura că sarcinile, codurile și încercările stabilite de Regele Gargui sunt respectate. Că suntem pregătiți pentru ele.

Am încredere în Dilton. Am încredere în Ben. Și am încredere în Rege.

Și, cu toate că am din nou sentimentul de panică pulsândă – ca întotdeauna – că cineva (sau *ceva*) pândește dincolo, în sălbăticia din Riverdale…

Știu că, în cele din urmă, voi ajunge la nivelul următor. Că voi fi împlinită. Și că Dilton mă va vedea ca regina de care noi toți avem nevoie să fiu.

VERONICA

Nu se compara nici pe departe cu vremurile bune din Bungalow 8, dar trebuia să-i recunosc meritul lui Reggie – mica lui petrecere improvizată era grozavă. Câteva dintre majoretele Liceului Riverdale se dădeau în spectacol cu cel mai nou dans al nostru pe măsuța de cafea din sufragerie (am fost nevoită să fac un pas în spate, sperând că suprafața de sticlă Philippe

Starck avea să reziste), casa bubuia în ritmul constant al basului și, dincolo de sufragerie, în capătul bucătăriei, am surprins câțiva membri transpirați ai echipei de fotbal bând bere din butoi, sprijinindu-se pe mâini și cu capul în jos. Parcă păşisem într-un film al lui John Hughes și aveam rolul principal de prințesă privilegiată și distantă, care se simțea extrem de nelalocul ei în mijlocul gloatei.

Eram aici pentru Archie. Întreaga noapte fusese pentru el, desigur. Dar, având în vedere împotrivirea lui inițială și tot haosul din jur, îmi era greu în acel moment să-mi mai amintesc asta.

Am auzit un sunet dubios și m-am întors exact în clipa în care o persoană stătea cocoșată deasupra unei plante în ghiveci. Oricine ar fi fost, clar nu fusese cumpătat în seara aia. Am văzut apoi altă siluetă – un păr roșcat și ondulat, peste o bluză cu guler; să fi fost *Ethel*? – reacționând, la rândul ei, și grăbindu-se pe hol. Înainte să pot să o strig, cineva a micșorat intensitatea luminilor din sufragerie și a dat și mai tare volumul deja imposibil de suportat al sistemului de sunet, așa că muzica pulsândă părea deja să se audă din mintea mea. Să spun că nu aveam chef de petreceri ar fi o afirmație extrem de modestă, iar sentimentul sporea cu fiecare miime de secundă.

M-am strecurat prin bucătărie cât mai pe furiș posibil și am luat un pahar cu o băutură de un roșu intens, despre care am presupus că este punci. Am băut o gură – infuzie de curaj sub formă de lichid, pentru o clipă fericită, de care în mod evident aveam nevoie – și mi-am scuturat părul, încercând să nu-mi mai simt gâtul ca prins într-o menghină. Am luat o gură mai mare și, pentru un moment, marginile încăperii s-au înceţoşat.

Aer. Aveam nevoie de aer. Și de treizeci de centimetri pătrați de spațiu personal, dacă nu ceream prea mult.

(Probabil ceream. Oare chiar *toți* elevii de la Liceul Riverdale erau aici în seara asta?)

Voiam să găsesc un colț liniștit, să-mi dau seama ce trebuia să fac în continuare și să-l găsesc pe Archie. Știam că abia ajunseserăm la petrecere, dar, dacă se „distra" la fel de mult ca mine – #ironieverbală –, poate că era timpul să plecăm.

La etaj, holul familiei Mantle era decorat cu fotografii de familie. Era ca și când te-ai fi plimbat printre niște diapozitive expuse cu încetinitorul: am văzut fotografiile lui Reggie de la școală frumos aliniate, un grup de poze în care membrii echipei Bulldogs luau parte la ceremoniile anuale de premiere și un elegant portret de nuntă în care doamna Mantle abia părea mai în vârstă decât Reggie astăzi, îmbrăcată cu o rochie de dantelă albă delicată.

Mi-am dat seama că un lucru care lipsea, în mod curios, din galeria asta, era o poză a lui Reggie *cu* părinții lui. Absența era destul de evidentă și făcea să-mi fie un pic mai ușor să empatizez cu Reggie și să-mi pară rău de el, în ciuda nevoii sale constante de a-și trăi fantezia de bătăuș licean tipic.

Toți avem probleme. Și, la drept vorbind, de obicei Reggie Mantle este prezent atunci când contează.

Să fiu prezentă. Ce încercasem să fac în seara asta – și în fiecare zi de când cu arestarea – pentru Archie. Fusese totul în zadar?

Ca o oază în deșert, vocea lui Archie a plutit spre mine. Presupun că nu eram singura de la petrecere care căuta un mic refugiu.

Judecând după tonul lui, nu părea să-l fi găsit.

— Îți spun, Betty! Era extrem de agresiv.

Conversația se auzea dintr-un dormitor din dreapta mea. Să fi fost camera lui Reggie? Era posibil. Nu mai fusesem niciodată la etaj.

— Este *Reggie*.

Simțeam agitația din glasul lui Betty, ușoara tensiune care-mi spunea că prietena mea se străduia din răsputeri să fie răbdătoare, cu toate că era nervoasă. Toți eram.

— Așa este el, agresiv. Știi asta. Nu sunt decât… amenințări deșarte.

— Mda, ei bine, mi s-a părut că e destul de serios când m-a *amenințat*.

— Exagerezi!

— Serios? Ultimul lucru de care am nevoie acum este să mă gândesc la cum încearcă să se dea pe lângă Veronica, în timp ce sunt închis.

Rahat! Cu *asta*-l supărase Reggie? Am simțit că mi se usucă gâtul.

Auzisem destul. Am dat buzna în cameră. Nici măcar n-am putut să pretind că nu trăsesem cu urechea.

— Scuză-mă, Sir Galahad, am spus, fluturând o mână bine îngrijită spre Archie. Pot să-ți aduc aminte că această domnișoară nu are nevoie de un cavaler în armură strălucitoare ca să o salveze de un dușman ticălos? Dacă Reggie Mantle ar hotărî vreodată să o seducă pe subsemnata, sper că știi că pot nu doar să mă descurc.

Băutura de mai devreme mi se transformase într-o mică bilă de foc în stomac, dându-mi avânt.

Betty a ridicat o mână.

— Relaxează-te, Veronica! Reggie încerca doar să-l enerveze pe Archie – cum se știe că o face –, și Archie s-a panicat un pic. *E de înțeles,* a continuat ea, aruncându-i o privire, înainte ca el să poată protesta.

Archie a ridicat din umerii imposibil de laţi, care s-au lăsat apoi într-un mod care m-a făcut să vreau să-l iau în braţe, să-i dau părul de pe frunte şi să-i fac tot soiul de promisiuni, cum că totul avea să fie bine, şi pe care-mi era imposibil să le păstrez.

— Poate m-am panicat, a zis el. Am… multe pe cap.

— Puţin spus, am încuviinţat eu, apropiindu-mă de el.

L-am cuprins cu un braţ şi m-am culcuşit la pieptul lui. Era cald şi puternic, iar gândul la plecarea lui şi la faptul de a nu-l mai putea vedea şi îmbrăţişa mi s-a părut prea greu de îndurat.

— Toţi avem.

M-am uitat la Betty, ai cărei ochi erau roşii şi tulburaţi pe sub genele-i lungi şi negre.

— Betty, ai lucrat zi şi noapte la procesul lui Archie şi, până una, alta, şi tu ai probleme acasă.

Ea a înghiţit în sec.

— Nu că vreau să fiu centrul atenţiei, dar, mda. Mama şi Polly… sunt imposibile. N-au de gând să mă lase în pace până nu sunt de acord să le dau Fermei şi lui Edgar Evernever o şansă, a povestit cutremurându-se. Li s-a spălat creierul şi vor să mă tragă-n jos, cu ele.

— Nu vom permite să se-ntâmple asta, am răspuns eu, serioasă.

— Şi cu tine cum rămâne, Ronnie? a subliniat Archie. Tot ce ţine de procesul meu a fost ultimul cui în sicriul relaţiei tale cu tatăl tău.

— Jocul de cuvinte e neintenţionat.

Vocea m-a speriat, până când mi-am dat seama că era Jug, care stătea în pragul uşii şi al cărui rânjet sarcastic îi strâmba colţurile buzelor. A dat din cap spre Betty.

— Te-am găsit.

— Mă căutai?

— Ai dispărut în ceață. Am fost obligat să stau de vorbă cu oamenii.

Ea a zâmbit.

— Scuze! Știu că urăști asta. Doar că… la parter e atât de aglomerat!

Jughead a ridicat o sprânceană.

— Mie-mi spui? Am avut cea mai ciudată conversație cu Ethel și, apoi…, a zis el, dar s-a oprit brusc. Nu mai contează. Hai să spunem că am socializat destul astăzi.

— Sincer? Și eu, a zis Archie și mi-a aruncat o privire mâhnită. Ronnie, știu cât de mult ți-ai dorit să luăm o pauză de la tot, să ieșim, dar…

— E imposibil. Înțeleg, Archiekins. Până și o ființă socială sofisticată, cum sunt eu, poate, uneori, să ia o hotărâre greșită. Și, apropo de asta, ce-ar fi să punem capăt serii?

— Mă simt prost. Ți-ai dorit atât de mult să ne distrăm, V., a zis Betty, mușcându-și buza.

— Mda, fato, exact – am vrut să ne *distrăm.* Să bem punci în care s-au pus droguri, în timp ce diverși indivizi se împing în colțul sufrageriei, iar gazda noastră nechibzuită se dă în spectacol? Asta *nu* e distracție. Așadar, vom pleca. Mi-a venit o idee. Nu înseamnă că trebuie să mergem *acasă.* Cui îi este foame?

Ca la un semn, Archie, Betty și cu mine ne-am întors să ne uităm la Jughead, care a râs.

— Vinovat! a recunoscut el. Mie îmi este mereu foame.

— Atunci, mergem la Pop's, am zis eu. Șoferul e de serviciu. Poate să vină să ne ia.

Mi-am scos telefonul din poșeta neagră Balenciaga și m-am încruntat când mi-am dat seama. Rămăsesem fără baterie.

M-am întins după telefonul lui Betty, din geanta de mână roz matlasată – practic, suntem surori, nu era un gest pe care să

nu-l fi făcut de o sută de ori înainte –, dar ea s-a ferit, ca și când ar fi vrut să păstreze o oarecare distanță între noi. Am încercat să nu-i arunc o privire, dar nu m-am putut stăpâni pe deplin.

— Scuze! a zis ea, surprinzându-mi expresia. Este, ăăă… îngropat pe-aici. Ți-l dau eu.

— Sigur.

Am încercat să nu mă holbez cât și-a pescuit telefonul din geantă, dar mi-a fost imposibil să-mi feresc întru totul privirea. Probabil avea dreptate – cu siguranță, *era* tocmai la fund, ascuns sub, practic, toată viața ei –, deoarece i-au trebuit câteva secunde de căutat, înainte să-l scoată.

Încercam să fiu discretă, dar era imposibil să nu observ.

I-am văzut mâinile, urmele în formă de semilună unde-și înclestează pumnii când nu-și poate gestiona sentimentele. Mâinile au cuprins carcasa de plastic de un roz aprins a telefonului, lovind…

Ceva cunoscut. Ceva cu totul inofensiv, complet benign în condițiile potrivite.

Am văzut strălucirea plasticului portocaliu. Un capac alb, în ceață. O etichetă pe un tub.

Era o *sticluță*. O sticluță cu medicamente. În geanta lui Betty. Lucru care, în sine, nu ar fi însemnat nimic.

Însă ea nu voise să o văd. Nu voia să știu că este acolo. Asta schimba totul.

Nu era nici timpul, nici momentul să pun întrebări. Dar știam ce văzusem, fără îndoială. Mama are destule pastile în dulăpiorul ei cu medicamente, încât să reproducă singură o scenă din *Valea păpușilor*. Știu cum arată o sticluță cu medicamente prescrise. Pot să desfac un capac de protecție cu dinții. (Este un clișeu să spun că e unul dintre primele lucruri care te învață la școala privată din Upper East Side? Pentru că așa este!)

Știam că mama lui Betty încercase toamna trecută, la începerea școlii, să-i dea Adderall, dar Betty nu s-a obosit să ia pastilele, spunând mereu că nu-i plăcea senzația pe care i-o dădeau, ca și când inima i-ar bate în gât.

Dar asta se întâmpla atunci, nu acum. Și atât de multe lucruri se schimbaseră pentru noi toți!

Poate și Betty se schimba.

Ea mi-a atins cotul, întrerupându-mi reveria.

— Poftim, a zis și mi-a înmânat telefonul. Sună-ți șoferul! Hai să plecăm de-aici!

CAPITOLUL ȘASE

Ethel:

Unde erați, băieți? Credeam că vreți să veniți la Reggie în seara asta!

Dilton:

Scuze, a intervenit ceva!

Ethel:

Străzile par periculoase în seara asta. Ceva apăsător plutește în aer.

Ethel:

Cred că sunt urmărită.

Ethel:

M-aș simți mai bine dacă m-aș duce într-un loc sigur.

Dilton:

Nu putem să ne-ntâlnim chiar acum. Du-te în buncăr, acolo ești în siguranță. Ben va veni cât de curând posibil.

Dilton:

Și rămâi pe fază!

HL:

A fost de acord băiatul?

PP:

Mă refuză. Am nevoie de mai mult timp.

HL:

Credeam că ai zis că ai situația sub control!

PP:

Băieții mei sunt loiali. Trebuie să fie convins. Cred că este distras. Dar nu va mai fi pentru mult timp.

HL:

Sper că nu, de dragul tuturor.

Sweet Pea:

T! De ce a trebuit să alegi cele mai intense săptămâni de vară ca să pleci? Necazurile vin din toate părțile. Nu-mi doresc decât să nu mă implic.

Toni:

Sunt sigur de asta.

Sweet Pea:

Ce vrei să spui?

Toni:

Uiți că sunt cu Cheryl? A cărei cea mai bună prietenă este Josie McCoy? Prietene, gândește-te că am ochi și urechi. Ceea ce înseamnă că niciunul dintre secretele tale nu e în siguranță.

Sweet Pea:

Omule! În Riverdale NU există secrete, dar nu-mi pasă de asta, ci de altele. De probleme. De chestiile cu Șerpii/Strigoii.

Toni:

Haide! Nu pot să mă implic, sunt pe drum. Tot ce pot să spun este… să nu ieși în evidență.

Sweet Pea:

Încerc. Nu știu pentru cât timp… vor fi ținuți la distanță anumiți oameni.

ARCHIE

M-am simțit prost pentru c-am fost atât de recunoscător când Ronnie a sugerat să plecăm de la Reggie și să ne ducem la Pop's. Nu-și dorise decât o pauză de relaxare pentru noi. Însă casa lui Reggie nu mi s-a părut potrivită pentru o pauză, ci doar un loc care ne amintea tot ce era posibil să pierdem. Voiam să-mi petrec ultimele câteva zile cu prietenii mei, dar mi-am dat seama că vreau să mi le petrec *doar* cu prietenii mei, nu cu o grămadă de fotbaliști care se destrăbălează.

Drumul cu mașina până la Chock'Lit Shoppe a fost scurt. Suficient de scurt, încât Veronica și cu mine să nu fim nevoiți să avem prea multe conversații mărunte și ciudate. Cu arestarea care ne atârna deasupra capetelor, tăcerile noastre nu mai erau chiar atât de tihnite zilele astea, dar, în seara asta, acum, liniștea părea perfectă.

Veronica s-a aplecat spre mine, și-a sprijinit capul de umărul meu și și-a strecurat mâna în a mea.

— Cred că am făcut un efort curajos cu petrecerea aia, a spus ea. Dar, de fapt, nu am nevoie de o mulțime. Așa este mai bine, a zis oftând.

Am sărutat-o pe creștetul capului.

— Sunt total de acord.

Mașina a virat brusc, zdruncinându-ne. Când a frânat șoferul, s-a auzit un scârțâit, și Veronica s-a izbit din nou în mine.

— Ce se întâmplă? a întrebat ea, ridicându-se în șezut și dându-și părul din ochi.

Șoferul trăsese pe marginea carosabilului, motorul mergând în gol.

— Îți cer scuze, domnișoară Lodge! O tânără tocmai a încercat să traverseze strada fără să se asigure – ne-a sărit în cale! Cred că îți este colegă de clasă.

Veronica a coborât geamul fumuriu ca să vadă despre cine vorbea. Era Ethel Muggs, care părea să tremure, nefiind deloc în apele ei. În lumina lunii, i-am văzut adânciturile vinețiide sub ochi, ca și când nu ar fi dormit bine.

— Ethel? a strigat Veronica, și-a desfăcut centura și s-a aplecat pe geam. Ești bine? De ce rătăcești în mijlocul drumului, pe întuneric? Dai o probă pentru o scenă din al cinci miilea film din seria *Scream*? Nu-i o idee grozavă, fata mea!

Ethel a scuturat din cap, părând să iasă din transă.

— Ce? a întrebat, uitându-se la noi ca și când abia acum ne vedea pentru prima dată. O, Veronica! Bună! Sunt, ăăă… Sunt cam zăpăcită.

— Cred și eu! Ai grijă!

Ethel ne-a făcut semn cu mâna.

— Trebuie să ajungi undeva? Unde te duci? Hai să te ducem noi!

— Nu, sunt bine, a insistat Ethel, în ai cărei ochi se citea neliniștea. Trebuia să mă văd cu Dilton. Și cu Ben.

— *Unde?* a întrebat Veronica, gesticulând spre drumul pustiu. Vino cu noi la Pop's; vrem să mâncăm ceva!

— Mulțumesc! a zis Ethel. Poate mai târziu. Sunt bine, serios! Ar trebui să plecați. Nu este…, a îngăimat, cu privirea spre cer, umbrele căzându-i pe chip. Nu cred că suntem în siguranță aici. *El ne urmărește,* a șoptit ea răgușit.

Veronica s-a încruntat.

— În regulă, Ethel, primești puncte-n plus pentru efectele înfiorătoare. Le meriți. Dar despre cine este vorba? Cine ne urmărește?

Ethel s-a cutremurat.

— Nu contează. N-ar fi trebuit să spun asta. E în regulă. Doar… plecați. Intrați undeva. Voi intra și eu. Ne vedem… S-a oprit. Ei bine, ne vedem la școală săptămâna viitoare!

Corect. La școală săptămâna viitoare, după Ziua Muncii. Toată lumea urma să fie acolo. Și, teoretic, și eu. Aveam să-i văd pe toți.

În cazul în care nu eram găsit vinovat.

Ronnie părea neliniștită.

— Bine, a zis ea, în cele din urmă. Ești om în toată firea. Dar, auzi – trimite-mi un mesaj dacă ai nevoie de ceva, în regulă? Vom veni să te luăm.

Ethel s-a forțat să afișeze un zâmbet, care nu i s-a citit și în privire.

— Bineînțeles, Veronica, a zis ea, tot șoptit. Ești o prietenă bună.

Ne-a făcut cu mâna și și-a continuat drumul. I-am urmărit silueta micșorându-se când s-a tot îndepărtat, părând confuză și, să fiu sincer, un pic speriată.

— Plecăm, domnișoară Lodge? a întrebat șoferul.

— Ăăă, da, a zis Veronica, a ridicat geamul și s-a întors spre mine. Sper că este în regulă.

— Va fi, am zis eu, părând mult mai sigur decât mă simțeam, deși nu aveam, pur și simplu, niciun motiv să cred asta, cu excepția credinței oarbe. Toți vom fi.

Speram să fie adevărat.

CAPITOLUL ȘAPTE

BETTY

Dragă jurnalule,
Cred că Veronica știe.

Deși nu sunt sigură, cert, n-am de gând să o întreb, însă a fost... momentul ăla, privirea pe care mi-a aruncat-o când mi-a folosit telefonul. Și nu o învinovățesc, după cum m-am panicat când s-a întins după geanta mea. Bineînțeles, a fost o nebunie că a observat, dar nu m-am putut abține. Pastilele mă fac neputincioasă, însă... am nevoie de ele. De când l-au arestat pe tata, nu dorm. Și nu exagerez. Nu-mi aduc aminte ultima dată când am dormit mai mult de o jumătate de oră. Stau cu orele în pat și nu fac decât să urmăresc minutele trecând pe ecranul telefonului, a cărui lumină albastră strălucește pe întuneric, și să-mi ascult gândurile negre care nu-mi dau pace.

Dimineața, când, în cele din urmă, răsare soarele, urmăresc, cu un gol în stomac, cum erupe cerul în roșu și auriu. Îmi simt ochii grei și oasele obosite, ca și cum simplul gând de a mă da jos din pat ar fi dureros, fizic, dar nu-mi permit să mă las copleșită sau să renunț. Nici măcar în zilele astea de vară, când nu mă duc la școală sau la muncă.

Alții sunt în vacanța de vară, dar nu eu, nu acum. Trebuie să lucrez tot timpul, să fac ce-mi stă în puteri să-l ajut pe Archie. Nu

pot să las garda jos, nici măcar pentru un minut. Viața și viitorul lui Archie sunt în joc.

Deci: pastilele. Și sentimentul ăla oribil că venele-mi sunt încărcate cu electricitate și că stomacul îmi e în cădere liberă. Pentru că, altfel, nu știu cum să fac asta. Și trebuie să o fac.

Chestia amuzantă e că mama încearcă de multă vreme să-mi dea Adderall. Toamna trecută, îmi scria rețete pe care nu m-am deranjat să le iau. Și totuși, cumva, nu cred că ar fi tocmai de acord dacă ar ști că de luni bune îmi falsific rețetele de la un psihiatru inventat.

De când a fost tata arestat.

Nu știu cum am scăpat basma curată, dar am făcut-o. Și am reușit să păstrez secretul. Până acum.

Veronica. A văzut. Poate că nu știe exact ce a văzut, dar știe cum arată o sticluță cu pastile prescrise. Și mă cunoaște; așadar, dacă în sinea mea mă simt atât de nelalocul meu, în mod sigur vede asta în modul în care mă comport. Ceea ce înseamnă că e doar o chestiune de timp până să fiu nevoită să recunosc.

– Pământul către Betty!

Pe toată durata drumului, de la Reggie la Pop's, fusesem în lumea mea. Acum, Jughead a coborât de pe motocicleta lui și a zâmbit. Mi-a scos cu blândețe casca, acordându-și un minut să-mi mângâie obrazul cu degetul.

– Ești cu noi? Pentru o clipă, parcă fugeai prin Westworld.

– Scuze! am zis și l-am sărutat. Eram în spațiu, nu fugeam. Sunt zăpăcită. Archie era atât de supărat la Reggie. Ca și când chiar ar fi crezut că există riscul să o piardă pe Veronica atât timp cât – ei bine, vreau să spun, dacă – pleacă.

N-am fost în stare să spun cuvântul „închisoare". A-l spune era prea aproape de a-l accepta. Încă nu eram în situația asta – nu puteam să fim.

Jughead a ridicat din umeri.

– Tu o cunoști mai bine. În mod clar îi este devotată, dar cine știe? Archie ar putea să fie... plecat mult timp. Se mai întâmplă chestii.

– Nu spune asta! Lucrurile nu se „întâmplă", Juggie! Și Veronica îl iubește pe Archie, nu-l va trăda. Dacă el n-ar avea altele pe cap, ar ști asta.

– Am vrut doar să spun că înțeleg de ce a exagerat, atâta tot. Cred că-i este permis să fie un pic nervos, luând în considerare totul, a zis Jughead, și-a atârnat un braț pe umărul meu și m-a condus către intrarea de la Pop's.

– Bine, dar noi nu putem să fim, chiar dacă ne simțim așa. Trebuie să fim puternici.

La urma urmei, pentru asta erau pastilele. Mă ajutau să rămân pe linia de plutire.

– Spune-mi Omul de Fier.

Și-a încordat bicepsul mâinii cu care mă ținea, încât m-a atins ușor pe spate.

– Eroul meu! Voi fi Pepper Potts a ta cu dragă inimă!

Slavă Cerului că puteam să contez pe Jughead să țin totul sub control! Zilele astea, nu eram sigură că mai aveam încredere în mine.

Înăuntru era liniște. Oamenii încă erau la petrecerea lui Reggie, am bănuit eu. Veronica și Archie se făcuseră comozi în separeul nostru obișnuit, chiar lângă ușă, iar Veronica stătea de vorbă cu Pop. La drept vorbind, acum că ea deținea localul, era angajatul ei. Încă mai aveam nevoie de timp să ne obișnuim cu situația, chiar dacă Veronica era amabilă în privința asta.

– Betty, Jughead! s-a înseninat Veronica atunci când ne-a văzut intrând, odată ce clopoțelul de deasupra a răsunat când ușa s-a închis în urma noastră. Nu știu cum de-am ajuns înaintea voastră. Am avut parte de cea mai ciudată întâlnire cu Ethel Muggs, ne-a explicat strâmbându-se, ca și când tot ar mai fi fost contrariată. În fine, tocmai am comandat niște shake-uri. Vreți și voi?

– Aș prefera să mănânc, a spus Jughead și s-a așezat pe locul din fața lor. Un cheeseburger, mediu gătit. Și inele de ceapă, a adăugat gânditor. Poate și câteva murături în plus. Nu foarte acre.

Pop a râs.

– Altceva?

– Cartofi prăjiți, a zis Jughead imediat. Foarte crocanți.

– Ar fi trebuit să presupun, a spus Pop. Și tu, Betty?

M-am uitat la paharele înalte cu shake-uri cu gheață din fața lui Archie și a Veronicăi. Ea își comandase shake-ul preferat, cu o cantitate dublă de ciocolată. Al lui Archie era de un roz intens. De căpșune. Stomacul mi s-a întors când a sorbit din pai. Un alt efect secundar al pastilelor: bâzâitul constant al albinelor care trăiau în burta mea. Așa trebuia să fie lucrurile acum, până când Archie avea să fie în siguranță?

– De fapt, nu-mi e atât de foame, Pop, am zis, deși nu era nici pe departe adevărat. Am să iau din cartofii lui Jug.

– Asta crezi tu, m-a necăjit Jughead, iar eu l-am înghiontit.

– Chiar nu mănânci nimic? a întrebat Veronica și a ridicat o sprânceană spre mine.

De obicei, noi două nu suntem genul de fete care să comande „doar garnitura".

– Chiar nimic. Am mâncat înainte de petrecere. O cină copioasă.

De fapt, împinsesem niște legume și friptură de pui prin farfurie, până când mamei i s-a părut acceptabil să mă scuze de la masă. Sincer, nu puteam să-mi aduc aminte ultima dată când mâncasem cum trebuie. Gândul mă îngrețoșa. Albinele alea agitate aveau lucruri mai bune de făcut decât să digere mâncarea.

– Poate doar niște cafea, am spus eu. Decofeinizată, m-am corectat, văzând privirea care mi se arunca.

Insomnia, Betty, mi-am reamintit în sinea mea. Este reală. Ca și când n-aș fi fost deja destul de agitată.

– O cafea decofeinizată sosește imediat!

Pop și-a strecurat creionul după ureche, și-a vârât carnețelul pentru comenzi în buzunarul din față și s-a întors în spatele tejghelei, ca să se ocupe de comenzile noastre. Tot mai simțeam privirile tuturor ațintite

asupra mea. Palmele mă dureau din cauză că-mi încleștasem pumnii, chestie pe care o fac atunci când sunt stresată.

Pe care o fac tot timpul, zilele astea.

– Așadar, cu Ethel? am întrebat, sprijinindu-mi coatele pe masă. Ce făcea?

Veronica a fluturat o mână.

– Era... Ei bine, poate nu era nimic. Sper că nu era nimic, dar mergea singură pe un drum lăturalnic, deloc luminat. Părea destul de aiurită. Șoferul a fost nevoit să vireze ca să o evite, a povestit, iar amintirea momentului a făcut-o să se încrunte.

– O, Dumnezeule! Dar este în regulă?

– Da, e bine. Tremura, dar nu era deloc agitată. Ne-am oferit să o luăm cu mașina, însă nu a acceptat, a zis, ridicând din umeri. Repet, foarte ciudat, dar nu mi s-a părut că aveam cum să o ajutăm.

– A spus că îl caută pe Dilton. Sau că se întâlnește cu el? a intervenit Archie.

– Sper că a dat de el, am spus eu. Sau de cineva.

Pop a împins o farfurie aburindă cu cartofi prăjiți în fața lui Jughead, care i-a înecat imediat în ketchup și s-a apucat de mâncat. Cu gura plină, și-a adus aminte:

– Îl căuta și acasă la Reggie. Mi s-a părut ciudat. Dilton, la o petrecere dată acasă.

– Ah, Riverdale: locul în care totul trebuie să fie ciudat mereu, a oftat Veronica.

– A fost aici în seara asta, a zis Pop, care-mi lua cafeaua aproape neatinsă.

Jughead și-a ridicat privirea.

– Dilton?

Pop a dat aprobator din cap.

– Cu băiatul ăla care a lucrat la Twilight cu tine, Jug.

Pop a arătat cu degetul, iar noi ne-am dat seama că nu eram singuri în restaurant.

Jughead a înghițit în sec.

– Ben. Corect. Ethel a spus că se întâlnește cu amândoi.

Jughead i-a făcut cu mâna, dar Ben era cocoțat pe un scaun la capătul celălalt al barului și părea pierdut pe gânduri.

– Nici măcar nu știam că sunt toți prieteni, a continuat Jug.

– Cred că, de obicei, nu ne gândim la prietenii lui Dilton, am adăugat eu, cu excepția cercetașilor.

Dar, bineînțeles, trebuia să aibă și el oamenii lui. Oameni ca Ethel și Ben, presupun.

– Vorbeau despre un joc. Gargui și... regi? a zis Pop și a ridicat din umeri. Erau foarte secretoși.

Ce naiba?! Ne-am privit. Asta era... ceva nou și diferit.

– Temnițe și dragoni[1]? a întrebat Jughead. Acum, că ai zis-o, cred că lui Dilton i-ar plăcea așa ceva.

Pop s-a gândit la vorbele lui Jughead.

– Poate. Dar chiar mi s-a părut că aud cuvântul „gargui". Voi nu știți de un astfel de joc?

– Eu nu, a spus Jughead.

Și noi, ceilalți, i-am aruncat priviri la fel de goale.

– Voi, puștii, veniți mereu cu ceva nou, a zis Pop, ridicând din umeri. Nici măcar nu încerc să țin pasul.

Jughead a zâmbit.

– Nici eu, Pop. Nici eu.

Polly:

Betty, unde ești? Mama a spus că te-ai dus cu Jughead la o petrecere?

Polly:

Edgar și niște prieteni veneau în seara asta pentru o ceremonie de lună nouă. Mama chiar spera că vei fi aici.

[1] Trimitere către jocul de societate „Dungeons and Dragons" (n. red.).

Polly:

Știu că nu-ți place Ferma, dar nu trebuie să fii încăpățânată tot timpul.

Betty:

Sunt bine. Îmi pare rău că mama e dezamăgită, dar sunt sigură că va depăși momentul. Am să ajung acasă mai târziu.

Polly:

Betty, chiar cred că, dacă i-ai da o șansă…

Betty:

Mi-e bine așa. Nu mai am baterie la telefon. Ne vedem acasă, mai târziu.

Polly:

Scuze, sigur nu vine.

Alice:

Ai încercat, scumpo.

Alice:

Va trebui să continuăm să încercăm. Mai mult, data viitoare.

Polly:

Ce înseamnă „să încercăm mai mult”?

Alice:

Presupun că vom ști când va fi momentul.

Polly:

Mi-a spus că rămâne fără baterie la telefon. Sunt destul de sigură că a fost o minciună. Sau o scuză ca să scape de mine.

Alice:

Ei bine, am încercat să-i localizez telefonul, dar și l-a închis. Chiar dacă a făcut-o intenționat, chiar dacă nu, acum nu mai pot s-o controlez.

Polly:

Mamă, știi că nu-i în ordine!

Alice:

Pas cu pas, Polly. NU este în ordine… dar va fi. Îți promit.

POP TATE

Oricât de mult încerc, nu-i înțeleg pe puștii ăia. Tocmai când crezi că ți-ai dat seama de un lucru, apare altceva – un capriciu, o dramă sau alt necaz.

Cred că asta-i singura constantă în oraș. Necazul.

Deși, spunându-i așa, poate nu mai pare atât de periculos. Îi fură un pic din impact.

Băiatul ăla, Jones, mi-a fost client obișnuit încă dinainte să-l intereseze atât de mult să-și scrie cartea. Și el ar fi primul care ți-ar spune că nu-i întruchiparea veseliei. Însă Jughead a hotărât să cerceteze mai amănunțit și să-ncerce să înțeleagă istoria întunecată a orașului Riverdale abia după dispariția lui Jason Blossom.

Ca și când ar fi fost ceva care trebuie înțeles și procesat cu acuratețe.

Acum, Jughead și gașca lui au îmbrățișat necazul. Întunericul. Dar au mers ei prea departe?

Unele locuri sunt, pur și simplu, rele. Mă face asta să par un bătrân țicnit și superstițios? Poate, dar îmi susțin punctul de vedere. Tatăl meu pretindea că are un strop de „strălucire" – spunea că poate să vadă ce este, de fapt, aici cu noi, în tărâmul fizic. Și ar fi fost primul care să-ți spună că Riverdale are o umbră proprie.

De la prima crimă în rândul fraților Blossom, la partea lipicioasă a comerțului cu sirop de arțar. De la Omul cu Coasa din Riverdale la Cofetar, tocmai până la Masca Neagră. Până la toate femeile Geraldine Grundy din lume și monștrii „Sweetie" văzuți în râul Sweetwater în fiecare vară…

Toate înecurile. Toate bruște. Toate neexplicate. Prea multe, ca să mai aibă vreun sens.

De la faptul că membrii nativi ai Șerpilor sunt alungați de pe pământul lor, la casa familiei Blossom, incendiată de Cheryl.

De la înmormântările celor vii la copacul Mâna Diavolului, la toate poveștile pe care le spun adolescentele când – dacă – reușesc să scape de Măicuțele Milei Tăcute.

Fiecare dintre legăturile astea triste și încurcate formează lanțurile care târâie Riverdale în profunzimea răului.

Acum, Archie Andrews a fost întinat de murdăria din Riverdale. Singurul băiat care radia a bunătate a fost prins chiar în mijlocul focului încrucișat din inima locului ăstuia.

Îi văd zilnic pe puștii ăștia. Aud părțile bune și rele ale prieteniilor lor. Agoniile și stările de extaz ale vieților lor amoroase. Uneori, poate că-i cunosc la fel de bine ca părinții lor. Uneori, poate mai mult. Aș face aproape orice pentru ei. Mi-aș da și viața, dacă s-ar ajunge la asta. Dar nu pot să-l salvez pe Archie Andrews.

Nu și dacă întunericul din Riverdale l-a revendicat numai pentru sine.

CAPITOLUL OPT

FP:

Jug, ești în oraș cu Betty?

Jughead:

Mâncăm ceva la Pop's, de ce?

FP:

Te-a mai contactat Penny Peabody?

Jughead:

Nu, de foarte multă vreme. Nici nu mă așteptam să o facă. De ce?

FP:

Bine. Haide să lăsăm lucrurile așa.

Jughead:

Cu siguranță, nu trebuie să-mi spui mie asta. Se întâmplă ceva despre care ar trebui să știu?

FP:

Sper că nu. Dar să mă anunți dacă te contactează din ORICE motiv. Și, dacă o face – orice ți-ar cere, să o refuzi.

Jughead:

Am înțeles. Și primești puncte bonus pentru vorbăria criptică. Evocatoare rău!

FP:

Nu e o glumă, băiete! Nu ieși în evidență și nu-ți băga nasul unde nu-ți fierbe oala!

Jughead:

Pe cuvânt de cercetaș.

FP:

Nu ești cercetaș, fiule! Pe cuvânt de ȘARPE.

Jughead:

S-a notat!

JUGHEAD

Știam că nu este deloc acceptabil să-mi dau cuvântul de cercetaș, din moment ce nu mai eram copil înscris la Liga Juniorilor (și, chiar și atunci, nu eram prea implicat). Însă, indiferent ce zvonuri auzea tata de pe străzi, era îndreptățit să se îngrijoreze că aș

putea să fiu implicat în ceva. A-i promite că nu intru în bucluc mi s-a părut, pe moment, singura opțiune.

Deși era o promisiune pe care nu puteam neapărat să o păstrez.

A mă feri de probleme era ceva relativ și mai ușor de zis, decât de făcut, odată ce Șerpii erau implicați. Și acum erau strămutați, iar eu eram liderul lor. Aveam să o evit pe Penny Peabody – cu dragă inimă –, dar „evitarea problemelor" nu era un fapt garantat.

Indiferent ce auzise tata, probabil urma să aflu imediat. În cele din urmă, așa se întâmpla cu lucrurile astea.

Deocamdată, îi aveam pe Betty, Archie și Veronica, eram fericiți că scăpaserăm de petrecerea lui Reggie Mantle, iar aburul de la cartofii mei prăjiți plutea în jur, dând aerului un gust sărat care-mi făcea stomacul să chiorăie.

Am înșfăcat din nou o sticlă de ketchup și am turnat ce mai rămăsese și, apoi, mi-am îndesat o mână plină cu cartofi în gură. Recunosc, aduceam ușor cu Omul de Cro-Magnon, și, când mi-am ridicat privirea, toți prietenii mei se holbau amuzați la mine.

— Mi-e foame, am zis eu, ridicând din umeri.

Adică, mă știau. Mă văzuseră și-n situații mai grave.

— Când *nu*-ți e foame? m-a tachinat Veronica, sorbind generos, dar tot delicat din shake-ul ei. Oricum, ne holbăm mai ales pentru că suntem impresionați.

— Da, dacă toată chestia cu romancierul deprimat nu va avea succes, pot să particip la concursuri de mâncat, am spus eu. Este bine să ai de unde alege.

— Apropo de asta…, a zis Veronica, uitându-se abătută la mâncarea ei. Pe cât de mult mi-am dorit ca seara asta să fie o evadare, în mod clar petrecerea a fost o alegere greșită.

În cel mai bun caz, era o intervenție neașteptată și, oricum, deloc necesară. Ca la un semn, am gesticulat spre burgerul pe care mi-l adusese Pop.

— Totul e bine când se termină cu bine?

— Ei bine, apreciez gestul, a spus ea, dar, apropo de opțiuni.

Asta era continuarea spre care se îndrepta.

— Am greșit mergând la petrecere și, în plus…, a zis, în timp ce se foia în scaunul ei. În plus, se pare că am rămas *fără* opțiuni. Ca să-l salvăm pe Archie.

Tot trupul i s-a încordat de grijă.

Stând la masă, toți ne-am cufundat în liniștea apăsătoare a adevărului.

— Îmi pare rău, urăsc să fiu solul condamnării, băieți, a rostit Veronica, vocea spărgându-i-se. Dar eu… nu știu. Deși Reggie s-a purtat ca un neanderthalian și a spus că mă va fura de lângă tine, Archiekins…

— De parcă ar putea! a intervenit Betty.

Veronica a dat aprobator din cap și a continuat.

— Ei bine, în ciuda lăudăroșeniei lui, realitatea sumbră a posibilei încarcerări a lui Archie ne presează. Și presupun… Presupun că am crezut că o noapte în oraș va mai înlătura tensiunea. Dar, în schimb, n-a făcut decât să ne arate cât e de posibil să nu mai avem opțiuni.

Archie a luat-o de mână.

— Mă încântă faptul că ai încercat, Ronnie, a zis, iar apoi s-a uitat la noi. Toți ați încercat. La naiba, Jughead a înfruntat o *petrecere dată acasă.* Asta înseamnă prietenia.

Glumind, am făcut o mică plecăciune.

— Ca un adevărat războinic. Un rege, am spus, oprindu-mă pentru o clipă. Ca un rege-gargui, dacă vrei?

Din colțul restaurantului, unde stătea Ben, am auzit un zdrăngănit. Când m-am uitat într-acolo, bâjbâia să-și șteargă shake-ul vărsat. Și, dacă nu ar fi fost de necrezut, aș fi zis că mâinile păreau să-i tremure un pic…

Betty s-a cutremurat, iar Veronica și-a tras mai bine micul cardigan pe umeri.

— Nu, a spus Veronica. Nu, mulțumesc!

— Jug, nu este amuzant, l-a mustrat Betty. Nu-mi place ideea ca Dilton Doiley să se implice într-un joc de rol cu nuanțe întunecate.

— Ți-ar fi plăcut și mai puțin dacă ai fi văzut privirea din ochii lui Ethel în seara asta, a spus Veronica. Nuanțe întunecate peste tot.

Ea l-a cuprins pe Archie cu un braț și s-a apropiat mai mult de el, ca și când, făcând asta, ar fi putut să-i protejeze pe amândoi.

Măcar de-ar fi fost așa!

— Nu.

Masa a scos un huruit care m-a făcut să tresar. Era Betty, care lovea furioasă blatul cu palma. Era ca și când abia s-ar fi trezit sau s-ar fi înfiorat din cauza unei revelații.

— Nu! a spus ea din nou, mai tare acum. Nu accept așa ceva! Nu mă refer la Dilton și la Ethel, deși e un pic ciudat și surprinzător, a zis, citindu-ne confuzia de pe chipuri. Ci în legătură cu ce spuneai, Ronnie. Despre Archie. Refuz să accept că am rămas fără opțiuni.

— Betty, nici eu, dar nu au mai rămas decât pledoariile finale, a spus Archie cu o voce încordată. Și știi la fel de bine ca oricine că mama e cât se poate de pregătită, dar…

— Dar luptă împotriva diavolului întrupat, cunoscut drept Hiram Lodge, tatăl meu, a completat Veronica. Și el nu va ezita să joace murdar, dacă asta înseamnă să-i iasă pasiența.

Lui Betty i s-au umplut ochii de lacrimi.

— Nu-mi pasă. Trebuie să facem *ceva.* Mai mult, adică.

— Mai mult decât ai făcut? Ai lucrat tot timpul. Betty, e vacanța ta de vară, a protestat Archie. Și ți-ai petrecut-o cu cazul meu, a zis, iar vocea i s-a îmblânzit. Uite ce e, ai făcut tot ce ai putut. Ai făcut mai mult decât ar fi putut să-ți ceară cineva. Ești o prietenă uimitoare. O persoană uimitoare, dar poate că Ronnie are dreptate. Poate că acum am rămas fără opțiuni. Poate că acum trebuie să așteptăm, pur și simplu.

Atunci am simțit-o – ușoara înfiorare, tensiunea care-mi coboară pe șira spinării când Betty și cu mine adulmecăm ceva.

Poate că nu e atât de romantic să mă gândesc la mine și la iubita mea ca la doi copoi ieșiți la vânătoare, dar e unul dintre lucrurile mele preferate în ceea ce ne privește. Suntem ca Watson și Holmes. Sau, cum probabil ar spune Betty, ca Nancy Drew și Ned Nickerson.

Și noi *nu* cedăm înainte să rezolvăm un caz.

Pe sub masă, am luat-o pe Betty de mâna strânsă puternic în pumn – știam că, mai târziu în acea noapte, ar fi avut urme din cauza unghiilor. Ușurel, i-am desfăcut degetele și i-am ținut mâna pe genunchi. Degetele îi radiau căldură, ca și când i-aș fi simțit pulsul în sângele meu.

— Fără opțiuni *nu* e o opțiune, a spus ea rece și hotărât. Mereu există altceva. Ceva mai mult. Și nu renunț la tine, Archie!

— Bine zis! a spus Veronica, ridicându-și paharul aproape gol. La ce te gândești, prieteno?

— Shadow Lake. Acolo a fost omorât Cassidy. Lacul este, literalmente, locul crimei.

— Cabana Lodge… sau în pădurile din apropiere, a zis Veronica, dând din cap.

Era denumirea inteligentă dată de familia ei casei lor de pe lac. Cândva, locul idilic pentru escapade în familie, acum, locul posibilei condamnări a lui Archie.

— Așadar, cine credem că l-a ucis pe Cassidy? a întrebat Veronica. După ce Archie l-a fugărit din casă?

Fusese o invazie a casei care mersese prost: patru bătăuși, cu cagule pe cap, veniți din oraș, hotărâseră să-i jefuiască pe bogații proprietari ai casei de vacanță care-și sprijineau orașul din punct de vedere financiar, dar care infestau atmosfera ca niște gândaci, înzestrați cu simțul modei, ce-i drept, care se răspândesc peste tot și care rezistă la toate eforturile de a-i ține la locul lor. Nu știu de ce Cassidy și prietenii lui au ales cabana Lodge în seara aia – poate că doar ne văzuseră în magazinul lor din oraș, încărcând proviziile și părând mucoșii privilegiați plecați într-o călătorie de weekend, ca niște actori generici din toate filmele pline de stereotipuri pentru adolescenți? Când au intrat prin efracție și ne-au terorizat, nu am avut timp să punem întrebări. Apoi, Veronica a declanșat alarma silențioasă, iar Archie i-a fugărit pe tipi afară din casă… și după aceea s-au auzit focuri de armă. Două. Toți le-am auzit, deși nu am văzut pe nimeni trăgând.

— Archie, l-ai văzut pe Andre în pădure? a întrebat acum Veronica, referindu-se la șoferul tatălui ei, care uneori servea și drept agent de securitate, înlocuindu-l pe majordomul familiei Lodge, Smithers, asta doar când Smithers era ocupat sau când o sarcină necesita un pic mai mult efort decât era el dispus să depună.

— Da, a răspuns, concis, Archie, cu fruntea ridată. Nu știu… exact ce s-a întâmplat. Am auzit împușcăturile, la fel ca voi, și apoi l-am văzut pe Andre. El mi-a spus că treaba a fost rezolvată.

— Dar ce *a vrut să spună* cu asta? a întrebat Betty. Că l-a ucis pe Cassidy?

Era întrebarea pe care o întorseserăm pe toate părțile împreună, ore în șir.

— Poate. Probabil. Nu aș fi șocat în cazul în care crima ar fi considerată o condiție necesară ca să lucreze pentru tatăl tău. Ar explica de ce o persoană atât de bună la suflet ca Smithers are nevoie de întăriri.

— Așadar, Andre îl ucide pe Cassidy…

— Iar tati îi înscenează totul lui Archie. E alarmant de simplu în ceea ce privește duplicitatea și cât de departe merg uneltirile diabolice.

— Dar nu putem să o dovedim, a spus Archie, trecându-și o mână prin părul care i se ridicase în smocuri.

— Nu am *dovedit-o încă,* l-a corectat Betty, strângându-mi mâna încă o dată pe sub masă. Asta nu înseamnă că nu putem. Uite, e absolut posibil să fi ratat, cumva, ceva.

— Polițiștii au cercetat în detaliu scena crimei, a zis Archie.

— Oare? a replicat Betty. Știm că asta a spus domnul Lodge, dar, de asemenea, știm sigur că polițiștii pot fi cumpărați. În plus, dacă am învățat un lucru, atunci acela este că domnul Lodge nu e…

S-a uitat la Veronica, ezitând.

— Cel mai de încredere povestitor, i-a confirmat, cu o privire dură, Veronica. Asta ca s-o spunem frumos, a zis, bătând ușor cu unghiile în masă. Băieți, cred că B. are dreptate. Este o teorie puțin probabilă, dar e o *teorie*, iar noi trebuie să o investigăm.

— Așadar, ce facem acum? am întrebat eu, bănuind care avea să fie răspunsul.

— Ne întoarcem, a spus Veronica. În locul în care s-a petrecut totul. Vom cutreiera pădurile până vom găsi ceva care va dovedi, cu siguranță, că Archie este nevinovat.

— Ne întoarcem la Shadow Lake.

ETHEL

Spațiul sacru este sub pământ, desigur. Așa cum sunt toate locurile de genul ăsta – îndepărtate, ascunse de nevinovații nenorociți. De cei care ar veni nepoftiți. De cei care ne-ar încurca.

Evelyn spune că Betty Cooper e o posibilă intrusă și că, deși ea și prietenii ei au fost loiali în trecut, acum, cu Jocul… trebuie să fiu loială altcuiva.

Dilton a construit încăperea asta, un adăpost pentru cercul nostru, pentru aceia dintre noi care vor să ajungă în Regat. Scriptura regelui nu ne-o cere nouă, supușilor lui devotați, dar îmbrățișarea ascunzătorii ne oferă un element în plus de unicitate. Ne înalță.

Îmi verific telefonul. Nimic nou de la Dilton. Mi-a spus să rămân sub pământ, în siguranță. Așadar, o voi face. Voi pregăti spațiul pentru el, pentru Ben. Pentru ceilalți pe care-i întâmpinăm – cu grijă, cu atenție și cu intenție – în cercul nostru.

Mă schimb, renunțând la hainele mele „de stradă" și îmbrăcând rochia diafană a Prințesei Etheline. Este ușoară, transparentă și cusută de mână cu băgare de seamă și cu mult efort. Aprind lumânările cu miros dulce de cedru și tămâie. Buncărul strălucește în căldura pâlpâitoare a luminii. Îmi împletesc părul în cele mai subțiri cozi, în forma unei coroane.

Primul joc este punctul de intrare al jucătorului. Poarta către un ținut al grifonilor și al garguilor. Spre regatul magic Eldervair.

Alege-ți avatarul: Cavalerul luminos, Invocatorul mistic, Răzbunătorul din iad.

Noi trei am ales deja. Prințesa este avatarul meu. Ben a ales Răzbunătorul din iad. Trebuia să ne înălțăm împreună,

dar, în ultima vreme, s-au auzit șoapte. Oare el și Dilton… au planurile lor?

Simt un ghimpe în gât, gheara sâcâitoare a grijilor. Încerc să mă calmez, să fiu încrezătoare, însă tot mă întreb…

Voi fi lăsată în urmă?

Nu. Nu ar face asta. Trebuie să am încredere. Jocul ăsta, tărâmul ăsta – este al nostru, al celor trei.

Pregătesc cărțile cu misiuni, aranjându-le în formă de evantai pe măsuța pliabilă.

Umplu potirele. Împrospătez aerul cu parfum de cameră. Va veni în seara asta momentul nostru?

Mă așez comod. Respir. Aștept.

PARTEA A DOUA:
CASA DE PE MALUL LACULUI

CAPITOLUL NOUĂ

Bine ați venit la Shadow Lake!

Apartenența dumneavoastră la această comunitate exclusivistă vă garantează liniștea senină și pacea minții care însoțesc faptul că știți că ați investit atât în calitate, cât și în siguranță.

Locuințele individuale din comunitatea noastră nu sunt numerotate. Adresa de corespondență vă va fi asigurată în noul pachet de membru și ar trebui împărtășită doar confidenților de încredere, pentru a proteja intimitatea intransigentă a grupului nostru.

Parcelele noastre inteligent concepute și spațioase oferă discreție și izolare, dar fiți siguri că locuințele sunt supravegheate tot timpul de echipa noastră de securitate privată. Siguranța dumneavoastră reprezintă prioritatea noastră!

În calitate de proprietar în Shadow Lake, vi se va cere să încheiați un acord de confidențialitate, prin care să se asigure angajamentul dumneavoastră față de normele interne ale comunității noastre. Respectarea normelor noastre este obligatorie, și orice infracțiune va fi supusă examinării imediate de către comitetul proprietarilor. Persoanele care încalcă legea pot fi evacuate urgent. Prin semnarea acestui document, proprietarii renunță la posibilele pretenții la viitoarele daune, în cazul rezilierii contractului.

Istoria zonei Shadow Lake este bogată și legendară. Înființată la începutul anilor 1920, zona a devenit rapid o sinecdocă a escapadelor de vară și a aerului de munte pentru locuitorii orașelor din nord-est, concurând în cele din urmă cu ambele regiuni din apropiere, Berkshire și Catskill, pentru banii câștigați cu greu ai turiștilor care voiau să se răsfețe. Ceea ce deosebea zona Shadow Lake de celelalte era stațiunea de tip „butic", Cabana Overlook, situată în vârful Muntelui Phoenix. Overlook a căutat să se deosebească de hotelurile imense, all-inclusive, păstrând atmosfera intimă prin cele doar zece camere private, fiecare cu baie proprie și cu șemineu, având și posibilitatea, la cerere, de servire a meselor gourmet în cameră. În cele din urmă, a ajuns să fie recunoscută ca o opțiune de lux pentru petrecerea vacanțelor în comunitățile montane de bungalouri.

În mod tragic, cabana originală a fost distrusă în 1977, când un îngrijitor cu probleme mintale a pus la cale colapsul total al boilerului din clădire. Oficial, incidentul a fost considerat un accident, cu toate că speculațiile

abundă, continuând până în prezent. Adolescenții localnici spun povești de groază despre spiritul îngrijitorului, sugerând că hoinărește pe malurile apei. La miezul nopții, fiți și dumneavoastră atenți la „Grady"!

Pentru renașterea comunității din zona Shadow Lake trebuie să îi mulțumim corporației Lodge Industries, care, după incendiu, a cumpărat ruinele hanului și toate proprietățile din împrejurimi, concentrându-se asupra renovării locuințelor rămase pentru vânzări private și asupra refacerii clădirii Overlook la grandoarea-i rustică originală. În prezent, președintele și directorul Hiram Lodge păstrează ceea ce anterior a fost hanul original drept reședință privată pentru familia sa. Dacă îl vedeți pe el sau îi vedeți frumoasa soție și fiica în oraș, salutați-i! Mai presus de toate, Hiram este un familist cu un puternic simț al comunității. Suntem încântați să știm că se află la conducerea acestui loc special!

VERONICA

— B., de când ne-am urcat în mașină, telefonul îți sună fără încetare. E mama ta?

Betty a încuviințat dând ușor și cu vinovăție din cap, a mai atins de câteva ori ecranul telefonului și apoi l-a strecurat în geantă. De pe bancheta din spate, s-a uitat la mine.

— Este nebună, să știi! În ultima vreme, ea și Polly nu-mi dau pace. Nu acceptă faptul că nu vreau să am nimic de-a face cu Edgar Evernever și cu Ferma.

Mi-am dat ochii peste cap.

— Fato, înțeleg. Știi că știu cum sunt părinții nebuni. Nici nu te învinovățesc. Abia i-ai spus că rămâi peste noapte la mine, nu? Adică, nu i-ai zis despre casa de pe malul lacului sau altceva?

Betty a zâmbit.

— Nu sunt nebună, V. Știu cum să procedez, dar tot își iese din minți. Și, dacă ideea de „a rămâne peste noapte la tine" o face să reacționeze atât de ciudat, imaginează-ți cum ar fi să afle că, în schimb, ne-am dus la casa de lângă lac, a zis Betty, cu o expresie de „nu, mulțumesc" întipărită pe figură, ca și când tocmai ar fi gustat ceva amar.

Ușor, am bătut-o pe Betty pe genunchi.

— Să nu te temi, prietena mea! Nu va afla. *Nimeni* nu va afla. Ne-am acoperit urmele ca niște profesioniști. *Nu?* am întrebat, aplecându-mă spre locurile din față, ca Jughead și Archie să mă audă.

Cu ajutorul unui Șarpe de-al lui, Jughead făcuse rost de o mașină, așadar el ne ducea la Shadow Lake. Archie stătea pe locul din dreapta și se presupunea că ajută el cu indicațiile, deși cabana Lodge era căminul familiei *mele,* nu al familiei lui.

(Este atât de drăguț când Archie vrea să fie bărbat! Era sexist ca băieții să ocupe locurile din față, iar fetele, pe cele din spate? Poate, dar, oricum, preferam să stau cu prietena mea. Am hotărât că puterea feminină însemna dreptul de a sta oriunde naiba vreau în mașină, chiar dacă eu aveam, la propriu, cheile așa-zisului castel.)

— Da, a confirmat Jughead. Sincer, oricum tata era un pic distras. Nu a părut să se supere că voi rămâne, citez, „acasă la Archie".

— Și tatăl *meu* ar fi fost de acord cu orice implică, citez, „comportament normal de adolescent", a spus Archie. E atât de stresat din cauza mea și a procesului! De fapt, mă simt cam vinovat pentru asta.

— Ei bine, *nu te simți*! am insistat eu. Asta e șansa noastră să găsim dovezi în favoarea ta, Archiekins. Și, presupunând că găsim ceea ce căutăm, părinții tăi vor fi încântați – chiar dacă numai de data asta – că i-am mințit. Îți promit! am zis, apoi am tăcut o clipă. Scopul scuză mijloacele. Nicicând n-au fost rostite cuvinte mai adevărate!

— Asta a spus-o Machiavelli, știi? a subliniat Jughead. Deci poate că nu este *cel mai bun* exemplu de urmat.

— În vremuri disperate, se impun măsuri disperate, am spus eu, neînfricată.

Se pare că există câte o zicală pentru fiecare ocazie. Și, uneori, trebuie să joci murdar ca să câștigi – pe asta o învățasem prea bine de la tati.

— Ei bine, astea-s cu siguranță timpuri disperate, a zis Betty, cu mâinile încleștate în poală.

În timp, ajunsesem să-i cunosc limbajul trupului la fel de bine ca pe al meu – era periculos de aproape de o cădere psihică.

Și nu era singura. În mașină se simțea tensiunea, un conductor electric atât de puternic, încât ar fi putut alimenta Las Vegas-ul. Nu voiam să mă gândesc la ce s-ar fi putut întâmpla dacă „măsurile" noastre „disperate" ar fi dat greș.

— Așadar, ce anume căutăm? a întrebat Jughead, aruncând o privire rapidă peste umăr, iar mașina a virat ușor în direcția în care-și întorsese gâtul.

— Ochii la drum! i-am atras eu atenția.

— Da, domnișoară Daisy, a zis el și s-a concentrat, privirea fiindu-i ca un laser prin parbriz. Dumnezeule, e groaznic de întuneric! a spus Jughead. Că tot a venit vorba de bezna deplină, fără stele.

— Amuzant, am zis eu. Tocmai mă gândeam la asta.

Deși nu era nici pe departe amuzant, doar poate un pic liniștitor că toți patru gândeam la fel.

— Arch, a continuat Jughead, e același drum pe care l-am urmat în noaptea aia. Cu… știi tu, livrarea pentru Penny Peabody.

— Mda, a zis Archie, tonul său indicând în mod clar cât de mult îi displăcea amintirea. Cotitura aceea spre Greendale e într-acolo, a spus și-a arătat cu degetul mare spre dreapta. Ce a spus Penny? *Greendale nu e locul în care să te afli după lăsarea întunericului.*

— Da. Și nu se înșela, a confirmat Jughead și s-a uitat iar împrejur, atent la peisaj. Locul ăsta ar putea să fie, practic, prima scenă din jumătate din filmele horror. *Glumă mortală. Drum interzis. Masacrul din Texas.*

M-am înfiorat. Cerul părea mai întunecat, mai negru decât fusese chiar și-n urmă cu câteva minute, amenințător. Și, cu toate că nu eram încă prea departe de Riverdale, era *liniște* – și mai liniște decât în orășelul nostru somnoros. Genul de liniște care vine înaintea unui cataclism asurzitor. Cu toate că nu eram adevăratul expert în filme cu crime/de groază, până și eu știam expresia *prea liniște*. Și așa era, în ciuda discuției noastre agitate.

— N-ar fi bine să ascultăm niște muzică? am sugerat eu. Archie, de vreme ce stai în dreapta șoferului, ești DJ-ul oficial al excursiei.

Archie s-a aplecat și s-a jucat cu anticul radio al mașinii.

— Ăăă, nu există nicio conexiune Bluetooth sau altceva, a spus el. Nici MyTunes, nici Songify. Cred că singura opțiune e semnalul pe care putem să-l prindem.

A răsucit butonul, iar cârâitul ascuțit al energiei statice a spintecat aerul. Toată lumea a tresărit.

— Nu e mai puțin înfricoșător decât liniștea deplină, Arch…, a mormăit Jughead.

— Încerc, a bâiguit Archie, aplecat spre tabloul de bord.

Pentru un moment, energia statică s-a potolit. O voce profundă și răsunătoare a bubuit la radio.

„Și după cum cei drepți vor fi judecați, așa vor fi pedepsiți cei răi. Cum este scris, așa se va întâmpla."

— O, bun! a zis Jughead. *De veghe în lanul de porumb.* Foarte liniștitor!

— Aproape la fel de liniștitor ca trimiterile astea înspăimântătoare pe care le tot faci, am subliniat eu.

— Îmi amintesc perfect postul ăsta, a continuat Jughead. E același pe care-l asculta tipul sinistru cu căprioara moartă în furgonetă pe care l-am întâlnit când a făcut pană camioneta noastră, iar eu am fost nevoit să fac autostopul ca să-mi duc la bun sfârșit sarcina de traficant de droguri cu jumătate de normă. Vremuri bune! O seară obișnuită de marți în Riverdale!

— Era marți? a întrebat Archie.

— Archie, nu fi atât de pedant! a zis Jughead. Ideea este că am să-ncep să fiu mai vesel când Riverdale o să înceteze să mai fie atât de… *Riverdale.*

— Bine, așadar când o să-nghețe iadul, a spus Archie.

— Asta-i faza, Archie, a rostit Jughead. Nu asculți? a întrebat, arătând spre radio. Ăsta *e* iadul. Suntem deja acolo.

— Măcar suntem împreună, a spus Betty, uitându-se prin mașină.

Părea extrem de neliniștită și agitată, în ciuda atmosferei generale.

Sticluța portocalie. Oare trăirile lui Betty aveau ceva de-a face cu ea? Ce nu îmi spunea?

Nu aveam secrete una față de cealaltă.

Cu excepția cazului în care aveam.

Probabil că era o zicală machiavelică relevantă și pentru situația asta, dar nu voiam să mă gândesc prea mult. Din când în când, am senzația supărătoare că poate îi semăn tatălui meu mai mult decât vreau să recunosc. Am respins gândul, mult mai departe de gaura neagră spre care păream să ne îndreptăm.

— Oricum, nu mai suntem la Riverdale, băieți. Suntem la Greendale, a zis Betty.

— Singurul oraș care ar putea să rivalizeze cu Riverdale în ceea ce privește ciudățeniile, a zis Jughead. Am auzit povești, și nu numai de la Penny Peabody.

— *Uite* și optimismul pe care-l așteptam toți cu atâta nerăbdare! am intervenit eu.

— Jug, *fii atent!* a strigat Betty când am cotit din nou, mai dramatic de data asta, spatele mașinii mișcându-se necontrolat într-o parte și cauciucurile scârțâind.

Betty s-a lovit de geamul lateral cu o bufnitură pe care jur că am simțit-o și eu.

— Au! a țipat ea, s-a ridicat și și-a atins ușor obrazul.

— Betty!

Mașina a mai virat o dată la dreapta, trecând direct peste linia albă și strălucitoare a acostamentului și pe pământ, ridicând nori de praf, care se roteau ca sclipiciul înaintea farurilor.

— Rahat! a exclamat Jughead, care a parcat brusc și s-a întins peste scaunul lui ca să ajungă la Betty. Ești în regulă?

— Sunt… bine. Sunt bine, Juggie! Un pic uimită.

— Totuși…

Jughead a sărit de pe locul din față și a deschis portiera din spate ca să se uite mai cu atenție. I-a cuprins bărbia cu mâna și i-a înclinat ușor capul.

— Ai să te alegi cu o vânătaie dată naibii pe obrazul ăsta! i-a zis el lui Betty, apoi i-a sărutat cu blândețe obrazul, iar ea a zâmbit, deși s-a crispat un pic din cauza atingerii. Voi, ceilalți, sunteți bine? a întrebat Jughead.

Am coborât toți din mașină și ne-am verificat. Archie se lovise cu genunchiul de bord; era umflat, dar căpătase răni mai grave pe terenul de fotbal. Mie avea să-mi rămână un semn roșu în forma unei vechi manivele pentru geam pe antebrațpreț de câteva zile… Cu toate acestea, fuseserăm norocoși.

— Ar fi putut să fie mult mai grav, am zis eu și i-am masat brațul lui Betty. Ești sigură că te simți bine? Cred că ai pățit-o cel mai rău.

— Îmi pare atât de rău, băieți! a zis Jughead, părând teribil de supărat. Am virat pentru că… a fugit ceva prin fața mașinii.

— Ce, un animal?

Orice ar fi fost, trebuia să fie mic, de vreme ce Jughead nu-l văzuse de la început, dar mi-era greu să-mi imaginez că un animal atât de plăpând putea să iște un haos de proporții.

— Mda, a spus Jughead. Animalul ăla, de fapt, a explicat, părând surprins. A apărut de nicăieri! a zis și a arătat cu degetul.

Era o pisică de mărime mijlocie și neagră ca noaptea.

— Nu-i de mirare că n-ai văzut-o, am spus eu. Era perfect camuflată pentru o noapte ca asta.

Pisica s-a uitat drept la noi – ca și când ne-ar fi auzit și înțeles cuvintele – și a clipit încet. În mod obișnuit, îmi plăceau

ochii verzi-aurii ai pisicilor, dar, pe întuneric și când se auzeau numai motorul mașinii și niște greieri, pisica părea enervant de conștientă de situație.

— Păi, dacă toată lumea e în ordine și motorul e pornit, probabil c-ar trebui să ne continuăm drumul, am spus eu. Ultimul lucru de care avem nevoie este să fim găsiți aici, în caz că a auzit cineva mașina virând și a sunat la poliție.

— Dar nu am făcut nimic! a protestat Archie.

L-am privit și am ridicat o sprânceană, iar el a amuțit. Nu am fost nevoită să spun cuvintele cu voce tare: cu toții știam, din proprie experiență, că asta nu ar fi contat neapărat. Cu siguranță, nu ar fi fost prima dată când o persoană nevinovată ar fi căzut victima „dreptății" greșite.

— Un lucru am făcut totuși, a spus Jughead. Nu-mi place să subliniez ceea ce e evident, dar pare că am pășit în scena de deschidere a unui roman de Stephen King. Zât! a alungat el apoi pisica. Nimic grozav nu urmează după un astfel de început.

Pisica a clipit iar leneș, aproape reptilian, iar pe mine m-au trecut fiori. Ce am spus despre Riverdale când am sosit prima dată în oraș? Că era foarte *agresiv*.

— Bine, *autorule*! Și ce ar face personajele din romanul ăsta de groază, dacă ar fi în locul nostru? am întrebat și, pentru expresivitate, am lovit ușor asfaltul cu tocurile ascuțite ale pantofilor mei Louboutin.

— Ei bine, *ar trebui* să urce înapoi în mașină, s-o întoarcă și să se-ndrepte înapoi de unde naiba au venit! Să nu se abată de la drum.

— Dar asta nu este o opțiune pentru noi, a spus, cu răceală evidentă, Betty.

— Corect! Și nu s-ar întâmpla nici în carte. Ziceam și eu. Așa ar proceda oamenii inteligenți, rezonabili. Deci, nu noi, a zis, cu un zâmbet superior.

Între timp, Archie s-a întors la mașină, pe partea unde era locul său.

— Ăăă, băieți! E posibil ca opțiunile noastre să fie mai limitate decât am crezut.

— La ce te referi? a intervenit Betty, părând îngrijorată.

— Cauciucul din față a făcut pană, ne-a anunțat, oftând, Archie. Nu plecăm nicăieri până nu schimbăm roata.

— Normal! a exclamat Jughead, care, în ciuda umidității dense și de nepătruns a nopții, și-a tras mai bine căciula pe urechi. Nici Wes Craven nu ar fi putut s-o scrie mai bine!

Pisica a șuierat sinistru și, în cele din urmă, a zbughit-o direct în întuneric.

CAPITOLUL ZECE

ARCHIE

„E posibil ca opțiunile noastre să fie mai limitate decât am crezut". Asta am spus când mi-am dat seama că ni s-a spart un cauciuc.

Într-un fel, ce s-a întâmplat – cu pana, virajul și pisica – avea sens. De la o vreme, totul părea să meargă, pur și simplu, prost. De când… ei bine, nu-mi plăcea să recunosc sau să mă gândesc prea mult la asta – nici măcar în sinea mea – de când am făcut greșeala de a mă da pe lângă Hiram Lodge.

Toată lumea m-a avertizat să nu mă apropii prea mult de el. La naiba, până și *Veronica* m-a avertizat să stau deoparte! Ăsta ar fi trebuit să fie factorul decisiv, dar este *tatăl* ei și, dacă este să fiu complet sincer, voiam ca tatăl iubitei mele să mă placă. La asta se reducea totul. Cât de stupid!

Și partea cea mai rea… Adică, poate mai rea decât ce mi se întâmpla, cu arestarea și procesul (pentru că, în mod ciudat, cel puțin asta *mi* se întâmpla; urmările *propriului* comportament mă apăsau *pe mine* și *numai pe mine*).

Partea cea mai rea era faptul că mi-am trădat tatăl pe parcurs.

I-am întors spatele tatei, singura persoană care m-a sprijinit indiferent de situație, bărbatul pe care-l respectam de când eram suficient de mare încât să am amintiri. Așadar, da, tot ghinionul, toate efectele și reacțiile negative – tot ce s-a abătut asupra mea de când mi-am făcut un dușman din Hiram Lodge – aveau sens. O meritam.

Dar nu o meritau și părinții sau prietenii mei. În niciun caz!

Însă iată-ne pe mine și pe prietenii mei rămași pe marginea drumului, undeva chiar în afara orașului Greendale – locul inițial de joacă al Măștii Negre, printre altele. Și totul, din vina mea!

— Jug, deschide portbagajul! Hai să vedem dacă găsim vreo roată de rezervă!

— Archie, îmi place la nebunie când te joci de-a mecanicul! Avem pe cine să ne bizuim! Ficțiunea se scrie de la sine.

Jug și-a tras blugii în sus și a deschis portiera din față, pipăind după buton, până când am auzit zgomotul caracteristic și am văzut portbagajul deschizându-se.

Am scos bagajele – nu erau multe, pentru că intenționam să fim plecați doar o noapte și, chiar dacă am fi vrut să rămânem mai mult, nu doream să ne vadă nimeni cu o mulțime de lucruri și să-nceapă să ne bănuiască. Rucsacul meu, geanta de poștaș a lui Jug, geanta de laptop din piele a lui Betty și un rând de haine se zăreau acolo unde, în mod obișnuit, ar fi fost cablul de laptop. O geantă care mirosea a parfum scump, acoperită de monograme, pe care Ronnie o lua cu ea de fiecare dată când nu dormea acasă. După ce le-am pus pe toate pe umăr și la adăpost din calea mașinilor care ar fi putut să treacă pe lângă noi, Betty a venit în spatele meu și a luminat spațiul cu lanterna telefonului.

— Acolo, Arch! a spus ea și mi-a arătat trapa din portbagaj. Bingo! Spațiul de depozitare pentru roata de rezervă.

M-am întins ca să o ridic și Betty a venit mai aproape, de parcă eram doctorul și asistenta într-o sală de operații.

— Stai, așteaptă cu ficțiunea, am ceva de revizuit! *Ador* când iubita mea se arată interesată de mașini! a zis Jughead. Scuze, Archie, dar trebuie să recunoști că poate ar fi mai bine s-o lași pe ea să se descurce cu asta!

Am scuturat din cap la zâmbetul superior al lui Jughead, dar avea dreptate. M-am mișcat ca să-i fac un pic mai mult loc lui Betty.

— Vrei să țin eu lanterna? Nu ar trebui să lăsăm farurile aprinse; o să rămânem fără baterie.

Betty a zâmbit.

— Mulțumesc, Arch! Va fi un efort comun. De fapt, oricum e o situație în care toți trebuie să facem ceva.

— Nu glumeai, a spus Jughead.

Ceva din vocea lui, un strop de groază, m-a făcut să mă întorc. În spatele nostru, o mașină albă cu o lumină albastră pe acoperiș se apropia.

— Cine a sunat la poliție? a întrebat Jug.

— Poate ne-a auzit vreun bun samaritean când am cotit și-am aterizat pe acostament, a spus Betty. Unul de nădejde!

— Bineînțeles că trebuia să se întâmple exact în momentul în care nu avem deloc nevoie de ajutor, a spus Veronica și s-a uitat împrejur, atentă la peisaj. Jug, scoate-ți jacheta!

— Ce?

Jughead a clipit și s-a uitat la mânecile lui de piele – „Un Șarpe nu-și schimbă niciodată pielea", asta spunea mereu când îl băteam la cap să nu-și mai poarte jacheta de Șarpe *tot timpul*, în ciuda verii zăpușitoare –, părând surprins de ceea ce vedea.

— Mă gândesc că un om al legii ar putea fi mai binevoitor față de noi dacă…

— Dacă nu ați adăposti un golan în mijlocul vostru, a spus Jug, înțelegând. Sigur.

— Vremuri disperate, a spus Betty încet, ca și când și-ar fi făcut griji că Jughead va avea reacția lui obișnuită.

Însă îngrijorarea ei nu s-a dovedit a fi întemeiată. Era, poate, *singurul* lucru de care nu trebuia să se îngrijoreze.

Șoferul a tras în spatele nostru și a parcat, lăsând farurile aprinse. Un polițist îmbrăcat în uniformă a coborât. Era mai bătrân, poate de-o seamă cu părinții noștri, cu o burtă care, după o anumită vârstă, amenință să se reverse peste curea. Era masiv, ca și când ar fi jucat fotbal cândva, poate chiar pentru Bulldogs, dar nu de ceva vreme. Nu cu burta aia și cu cearcănele de un purpuriu închis.

Oricine ar fi anunțat accidentul nostru, el nu părea îngrijorat sau dornic să ne ajute. În schimb, o licărire șovăitoare i se citea în privire. Ca și când ar fi fost prudent față de noi. Bănuitor.

— Sunteți în regulă, copii? a întrebat, pe o voce joasă și răgușită.

Nimic nu-l înfățișa ca pe un om care ar fi vrut să ne acorde prezumția de nevinovăție.

— Suntem bine, domnule polițist, a spus Jughead repede, ținându-și capul ușor plecat și vorbind încet și oarecum plin de speranță – era tonul de „sunt de ajutor", pe care mi-l aminteam din școala primară, când încerca să nu fie luat în vizor de bătăuși ca Reggie și prietenii lui.

— Am primit un telefon cum că s-a auzit un zgomot, de parcă o mașină a ieșit de pe carosabil.

Lucru care nu era o infracțiune, aș fi vrut eu să scot în evidență. Așadar, nu avea niciun motiv să ne privească așa cum o făcea. Însă nu am îndrăznit. Pentru că, dincolo de toate, era adevărul gol-goluț: fusesem acuzat de *crimă.* Momentan, așteptam să fiu

judecat. Deci chiar voiam să fac pe inocentul acum? Oare chiar era cazul să protestez, să scot în evidenţă că nu am făcut decât să cotim brusc, ca să nu dăm peste o pisică oarecare?

Ei bine, orice protest pe care aş fi putut să-l exprim mi s-a părut inutil. Întrucât, chiar dacă nu l-am ucis pe Cassidy Bullock, în mod sigur nu eram *nevinovat.* Dacă aş fi fost, cu siguranţă nu ne-am fi aflat aici de la bun început.

— Păi, da, după cum vedeţi, aşa s-a întâmplat.

Betty a făcut un pas înainte şi a zâmbit ca o fată timidă, aşa cum se comporta în faţa adulţilor atunci când era necesar. Jug, Ronnie şi cu mine o cunoşteam suficient de bine, aşa că ne dădeam seama că, în spatele acelui zâmbet, era atât de furioasă, încât, practic, tremura.

— O pisică a sărit şi ne-a tăiat calea…

— O *pisică*? a întrebat poliţistul, ca şi când am fi încercat să-l păcălim. Dacă ai fi zis o *căprioară,* atunci poate te-aş fi crezut. Dar să ieşiţi de pe carosabil şi să faceţi pană… pentru o *pisică*? a zis şi, încet şi cu atenţie, şi-a scărpinat bărbia. Înţelegi şi tu de ce nu mi se pare că are prea mult sens.

— Ce înţeleg eu, domnule poliţist, este că păreţi mult mai interesat să hărţuiţi un grup de adolescenţi nevinovaţi – care, aş putea să adaug, au, clar, probleme cu maşina –, decât să le oferiţi vreun ajutor.

Vocea Veronicăi era tăioasă şi ironică. Se uita fix la poliţist, provocându-l, cerându-i să plece, pur şi simplu.

— Ronnie, am mormăit eu.

Bineînţeles, ea avea dreptate. Poliţistul ar fi trebuit să verifice că eram, într-adevăr, nevătămaţi, şi nu să-ncerce să ne discrediteze povestea. Dar, în stomac, tot simţeam vina şi groaza, greoaie şi rotunde ca nişte mingi de bowling. Voiam doar să mă port frumos, astfel încât poliţistul să plece.

Din nefericire, Ronnie *nu* e o persoană care face, pur și simplu, ce i se spune și care se poartă frumos doar de dragul aparențelor. Mai ales atunci când oamenii la care ține sunt luați în vizor.

E unul dintre lucrurile pe care le iubesc la ea, chiar dacă, acum, momentul ales să intervină nu părea potrivit.

— Domnișoară, cred că trebuie să fii atentă la tonul pe care-l folosești!

— Veronica…, a început Betty, întinzând o mână.

Însă Veronica a respins-o.

— Cred că *dumneavoastră* va trebui să vă gândiți cum i se va părea hărțuirea asta josnică primarului din Riverdale.

— De ce nu mă lași pe mine să-mi fac griji în privința primarului, fetițo? Mă îndoiesc de faptul că s-ar deranja cu un lucru atât de trivial, a spus el, acum pe un ton mai amenințător.

— Sunteți sigur? Pentru că pot să o sun, a zis Veronica, ridicându-și telefonul. Am numărul ei chiar aici, printre primele din lista mea de contacte. Unde scrie *mama*. Așa că, dacă ați vrea să o sunați și să vedeți ce părere are despre ce vi se pare sau nu un accident *trivial*, sunt sigură că ar răspunde imediat, a continuat ea, cu ochii strălucind. Mie îmi răspunde mereu la telefon.

— Atunci, ești o Lodge? a întrebat polițistul, care părea să pună totul cap la cap.

— Veronica Lodge. Unica.

Veronica i-a întins mâna, iar el i-a întins-o pe a lui în silă.

— Așadar, mama ta este Hermione Lodge, primarul, a continuat bărbatul, făcând ultimele legături.

Veronica a dat aprobator din cap, cu aceeași veselie. Fata asta putea să fie fermecătoare – când voia.

— Și ești… fiica lui Hiram Lodge.

— Da, este tatăl meu. Îl cunoașteți? Dacă da, atunci probabil aveți o oarecare idee despre cum va primi vestea că fiica lui a ieșit cu mașina de pe carosabil, iar polițistul care a ajuns la locul faptei a fost mai interesat să-i interogheze pe ea și pe prietenii ei, decât să ofere ajutor.

Mă-ndoiam că domnului Lodge i-ar fi păsat cu adevărat – mai ales în perioada asta recentă, mai ales dacă ar fi știut că și eu eram în mașină –, dar polițistul a părut să o creadă pe Veronica. *Asta-i iubita mea!*

— V-am întrebat dacă sunteți răniți, a protestat el, părând brusc foarte îngrijorat. E primul lucru pe care l-am întrebat.

— Așa e, așa e, a confirmat, în timp ce bătea în telefon cu unghia degetului dată cu ojă, tachinându-l acum. Deci poate n-a contat atât de mult *ce* ați spus, ci modul în care ați spus-o, a zis, ridicând din umeri. Sau poate e doar imaginația mea, dar nu trebuie să mă lăsați pe mine să decid! Haideți să-l sunăm pe tati. Sunt sigură că nu se va supăra să fie deranjat sâmbătă seara pentru așa ceva.

Polițistul a oftat și, pentru o secundă, *eu* m-am îngrijorat. Tipul ăsta chiar putea să ne facă probleme! Și aveam destule pe cap!

Dacă avea să accepte provocarea Veronicăi de a-l contacta pe Hiram, atunci ce se întâmpla? Nici nu voiam să mă gândesc la asta!

— Veronica, sunt sigură că nu este nevoie să-l sunăm pe tatăl tău, a zis Betty, înaintând și jucându-și iar rolul de fată drăguță. Cineva a raportat ceea ce părea a fi un accident. Domnul acesta de treabă – i-a mai oferit un zâmbet – a venit să verifice. Ne-a întrebat dacă suntem bine, iar noi nu am pățit nimic, a spus, apoi s-a întors către polițist. Chiar apreciem că v-ați făcut griji, dar, după cum vedeți – a gesticulat –, avem o roată de rezervă și suntem pregătiți să plecăm mai departe.

— Se pricepe de minune la mașini, a intervenit Jughead, bătând-o ușor pe Betty pe umăr.

— De fapt, ne îndreptăm spre locuința familiei Lodge de pe malul lacului Shadow, a spus Betty, cu o voce plină de înțeles. Când îl vom vedea, cu siguranță îi vom spune domnului Lodge cât de… *serviabil* ați fost.

La naiba, Betty putea să fie atât de pricepută! Fata drăguță din vecini… cu ceva în plus. Veronica a dat aprobator din cap.

Polițistul își mușca buza de jos. În cele din urmă, a deschis gura, ca și când ar fi urmat să spună ceva, dar, apoi, a închis-o, oftând.

— Copii, sunteți siguri că e totul în regulă? Nu aveți nevoie să sun să fiți tractați sau să vă ajut altcumva?

Betty a scuturat repede din cap, părând recunoscătoare.

— Suntem bine, l-a asigurat ea. Ne descurcăm!

Polițistul ne-a lăsat și, în sfârșit, a părut că suntem pregătiți să ne îndreptăm către lac.

Abia după ce-am urcat din nou în mașină, cu Jughead la volan și Ronnie pe locul din dreapta, ca să-l îndrume, ne-am dat seama. Ei bine, *Betty* și-a dat seama. Datorită tuturor cărților cu Nancy Drew pe care le-a citit, presupun. Este mult mai atentă la detalii decât noi, ceilalți.

Eram pe drum când s-a ridicat și a rostit pe nerăsuflate.

— Băieți!

Jughead a sărit pe scaunul său.

— Te iubesc, dar te rog să nu mă sperii, Betty! a spus el. Îmi place să-mi limitez experiențele aproape mortale cu mașina la una pe noapte.

— Glumește! a zis Veronica, deși, bineînțeles, Betty știa asta. Mă refer la accidente, nu la faptul că te iubește, evident. Dar ce este?

— Tocmai mi-am dat seama. Dubița gri!

— Ce dubiță gri?

Habar nu aveam despre ce vorbea și, în mod cert, nici ceilalți nu aveau nicio idee.

— Cu greu am zărit-o și eu. Pentru că eram ocupați, vorbeam cu polițistul, iar el și-a lăsat farurile aprinse. Dar, vă spun, s-a întâmplat: o dubiță gri a trecut pe lângă noi cât stăteam de vorbă. Atunci mi s-a părut ciudat, pentru că *nicio altă mașină* nu a mai trecut. Și mergea cu o viteză mică.

Veronica s-a gândit la cele spuse.

— E posibil să mă fi concentrat atât de mult să scăpăm de polițistul Krupke, încât să nu observ. Deși, după cum ai spus și tu, locul e cam părăsit. Nu suntem atât de zăpăciți, nu?

Jughead a ridicat din umeri.

— Nu intenționat. Dar niciodată să nu spui „niciodată".

— Asta-i chestia, a zis Betty. Luminile mașinii de poliție erau aprinse și ne-au distras. Dubița era gri, așa că nu a ieșit în evidență. Și… nu știu, puteți să spuneți că sunt nebună, dar jur… când spun că mergea încet, vorbesc serios, adică… a trecut *foarte încet* pe lângă noi, cu farurile stinse.

— Încet… ca și când ar fi cercetat locul? am întrebat eu.

Betty părea înverșunată.

— Ca și când ne-ar fi cercetat *pe noi*? Nu pot să fiu sigură de asta.

Veronica a ridicat o mână.

— B., știi că nu-ți pun la îndoială puterea de percepție – nu ne-ai îndrumat greșit niciodată. Dar cum de nu a mai văzut-o

nimeni? Mi se pare, pur și simplu, ciudat. Nu știu ce să zic… Cred că am văzut cu toții prea multe filme de groază.

— Faptul că am ieșit de pe carosabil și-am fost hărțuiți de un polițist a fost exact ca-n prima scenă din *Fugi!*, a spus Jughead. Poate sunt doar niște coincidențe, dar nu rodul imaginației noastre.

Veronica a ridicat din umeri.

— Bine. Nu vreau să spun că *nu* ai văzut dubița. Presupun că singurul lucru pe care putem să-l facem acum este să… ținem ochii deschiși, pur și simplu. La propriu și la figurat.

Betty s-a încruntat.

— I-am avut deschiși și înainte, a insistat ea. Cred că acum trebuie să fim foarte atenți.

— S-a făcut, a zis Jughead. Prima etapă de pregătire a apărării. Ochii deschiși, starea de extremă precauție – activată. Operațiunea *Cabana din pădure* poate să înceapă.

Nu era o glumă, dar era aproape prima care-i reușise lui Jughead.

Și, oricum, nimic din toate astea nu era amuzant.

Reggie:

La naiba, fato, ai plecat de la petrecere?

Josie:

Scuze, Mantle, dar ți-am spus că sunt numai în trecere! Pisicuțele mele și cu mine avem planuri în seara asta.

Reggie:

Vreți să tulburați atmosfera?

Josie:

Ce pot să spun? Așa suntem noi, năbădăioase!

Reggie:

Pisicuțe date naibii! Îmi place. Ei bine, ține-mă la curent cu ce faci. Poate ne întâlnim mai târziu.

Josie:

… Poate. Nu ești gazda unei petreceri?

Reggie:

Pentru tine, aș amâna-o. I-aș trimite acasă pe toți ratații ăștia.

Josie:

¯_(ツ)_/¯

Reggie:

Mulțumesc?

Josie:

Bine, trebuie să fug. Vorbim mai târziu. Distracție plăcută!

Sweet Pea:

Nu te-am văzut plecând de la Reggie.

Josie:

Scuze, vorbeai la telefon, iar eu încerc să țin secretă chestia asta dintre noi, știi? Deci nu era ca și când aș fi avut de gând să te aștept. Apropo, trimiteai mesaje ca un nebun. Ce-i cu faza asta?

Sweet Pea:

Las-o baltă, nu merită să-ți explic.

Josie:

👀

Sweet Pea:

Crede-mă pe cuvânt!

Josie:

Dacă insiști… Și așa am destule pe cap. Vorbim mai târziu!

PP:

Dacă n-ai de gând s-o faci, ar fi bine să găsești altă soluție pentru problema mea.

Sweet Pea:

…

PP:

Poți să consideri c-ai fost avertizat pentru ultima dată.

CAPITOLUL UNSPREZECE

JOSIE

Poate că locuim într-un orășel, dar asta nu înseamnă că ambițiile noastre sunt mici. Luați aminte: Josie și The Pussycats sunt destinate măreției – împreună sau separat. Vă promit că, în curând, *ne veți vedea* cântând la New York.

(Știu că am avut neplăceri mai devreme anul ăsta, când fetele credeau că-mi dau aere de divă, încercând să am o carieră solo. Și, da, pentru puțin timp, o anumită Veronica Lodge a căutat să-mi moștenească tronul… și urechile mele de pisică. Dar eu tot sper că, până la urmă, pisicuțele astea vor rămâne împreună.)

Între timp, totuși, mâine seară aveam programat un spectacol exclusivist, de o noapte, împotriva rivalelor noastre din cartierul de sud, Venom. Cântecele lor sunt foarte diferite de ale Pisicuțelor, o muzică grunge postmilenară pentru fete, dar, pe aici, sunt mulți cărora le plac ambele genuri de muzică.

Să concurăm împotriva celor de la Venom în Centerville, într-o oarecare noapte de vară, nu se compară nici pe jumătate

cu New York-ul, dar asta nu însemna că nu luăm concertul în serios. Noi ne luăm *toate* concertele în serios. De aia și suntem atât de bune!

Poate că detaliul ăsta „pisicesc" nu se știe despre noi, dar ne place să și petrecem la maximum. Știu, știu – vocile sunt instrumentele noastre și, teoretic, „ar trebui" să stăm cuminți, cu o ceașcă de ceai de mușețel alături, în seara de dinaintea unui spectacol. Dar n-ar fi un lucru demn de o vedetă rock, nu-i așa?

Ceea ce înseamnă că nu așa procedăm.

Așadar, cântăm cum nu se poate mai bine, dar, în noaptea care precede un spectacol, petrecem. La maximum!

Iar seara asta nu a făcut excepție. După ce am mers în scurta vizită obligatorie la Reggie, la petrecerea lui (la urma urmei, este foarte important să creăm legături personale cu fanii noștri), ne-am îndreptat spre cuibul celor de la Venom – în cartierul de sud.

— Țineți-vă bine, domnișoarelor! le-am spus lui Val și lui Melody când am plecat în viteză pe autostradă, în decapotabila mea roșie – mașina neoficială a trupei The Pussycats.

M-am simțit ca odinioară. Dar am încercat să nu mă las afectată prea mult de sentimentul de nostalgie.

— Pisicuțo, ești mai mult decât nebună! a spus Melody și s-a întins spre mine, din locul ei din dreapta.

Pentru o secundă, am crezut că o să-mi spună să încetinesc, dar, în schimb, și-a aruncat mâinile în aer și a chiuit ca o sălbatică. Și ea o simțea. Febra pisicească. Deși era doar temporară.

— Puteți să fiți sigure de asta, fetelor! am spus eu. Miau!

BETTY

Dragă jurnalule,
Nu sunt proastă.

Adică, poate oamenii au uneori tendința să mă eticheteze drept fata „perfectă". Poate faptul că sunt fata drăguță și de treabă din vecini îi induce în eroare și-i face să creadă că habar n-am de nimic. Dar, chiar dacă nu aș fi rezolvat două cazuri de crimă chiar aici, în Riverdale, tot aș putea spune: cu siguranță, mie nu îmi scapă nimic!

Nu sunt blonda prostuță! Am avut dreptate în legătură cu filmarea ascunsă în căptușeala jachetei lui Jason Blossom. Am avut dreptate în legătura cu adevărata Mască Neagră. Așadar, când spun că o dubiță ciudată trecea încet pe drum, cât eram chestionați de polițist, nu inventez! Știu cum sună. Știu că pare ceva întâmplător și, oricum, neverosimil. Și mi se pare ciudat și că am fost singura care a surprins-o (și nici măcar nu am făcut-o – conștient – imediat).

Dar așa e viața noastră nenorocită! Așa e orașul nostru. Haotic. Neverosimil. Ciudat.

Nu sunt proastă. Am văzut privirile pe care mi le-au aruncat Veronica și Archie – chiar și Jughead, dacă sunt complet sinceră cu mine – când le-am spus despre dubiță. Mi-au zis că vor fi atenți, dar, în sinea lor, ei cred că, pur și simplu, exagerez.

Poate au dreptate. Poate se va dovedi a fi nimic.

Dar nu prea cred. Și consider că, în perioada asta, trebuie să am încredere în instinctul meu.

Și, chiar dacă scopul întregii călătorii era să mergem în recunoaștere, să căutăm dovezi ca să-i demonstrăm nevinovăția lui Archie, chiar dacă eram deja foarte atenți, eu voi fi de acum și mai atentă. Miza este prea importantă ca să nu fac asta!

MAGAZINUL UNIVERSAL SHADOW LAKE – asta scria pe indicatorul de afară. Literele erau pictate cu un roșu intens, de-a lungul pereților

de lemn ai clădirii în stilul Adirondack. Toate clădirile din zona Shadow Lake fuseseră construite la fel: în stilul Lodge, cu lemn negru, blănuri false și șemineuri peste tot.

În mod normal, ar fi fost plăcut. Evadarea perfectă la munte, idilică și încântătoare în orice anotimp. La asta ne-am gândit când am venit aici prima dată.

Apoi, tipii ăia au intrat prin efracție, Cassidy a fost ucis și totul s-a schimbat pentru totdeauna.

Odată ce am ajuns, nu doar eu am simțit amintirea întunecată învăluindu-ne ca o ceață când Jug a încetinit, a intrat în parcare și a oprit motorul. În micul spațiu, zgomotul scos de frână a fost mai ascuțit decât bubuitul unui tunet. Mi-am dat seama de cât mă strângea pieptul și de cât de anevoios îmi țineam respirația, așa că am expirat, după care au expirat și ceilalți.

– Nu mai sunt și alte magazine în oraș, Ronnie? a întrebat Archie.

– Crede-mă, Archiekins, dacă ar fi fost, m-aș fi dus acolo. Ultimul lucru pe care mi-l doresc este să revăd locul crimei, a zis Veronica, apoi a făcut o pauză, gândindu-se la cuvintele rostite. Sau, ca să fiu mai exactă, locul catalizatorului crimei. Dacă Betty și cu mine nu ne-am fi dus în oraș în dimineața aia, dacă n-aș fi stat de vorbă cu localnicul ăla oarecare...

– Erai prietenoasă, V.! am exclamat eu. N-aveai de unde să știi că e un psihopat și-un hoț.

Și chiar vorbeam serios. Bineînțeles că n-avea habar. Nu putea să se învinovățească.

Era atât de ușor să le spun altora să nu-și facă reproșuri. Păcat că nu eram în stare să-mi urmez sfatul!

– Amuzant, ai zice că ne-am pricepe să recunoaștem lucrurile astea, având în vedere toată experiența noastră, a intervenit Jughead, dar apoi mi-a văzut expresia. Bine, poate nu este chiar amuzant, a recunoscut imediat.

– Nimic din toate astea nu e amuzant, a spus Veronica, dându-se din nou cu ruj în oglinda pasagerului. Dar este necesar. Ca și mâncatul. Pentru o misiune ca a noastră, avem nevoie de hrană. Și ăsta e singurul

loc de unde putem să ne aprovizionăm, fără să ne mai îndreptăm spre nord treizeci și doi de kilometri, pe un drum cu o singură bandă. Sau să ne-ntoarcem tocmai până-n Riverdale.

– Va fi bine, am spus eu, deși mi-am simțit inima-n gât când m-am uitat la vitrina magazinului. Tipii ăia nu mai lucrează aici. O să ne mișcăm repede; luăm ce ne trebuie și ieșim.

Și atunci am vorbit serios.

Chiar mi s-a părut că va fi foarte ușor.

Clopoțelul de deasupra ușii a sunat în clipa în care am intrat – un alt detaliu care ar fi fost drăguț în împrejurări cu totul diferite. În schimb, mi-a răsunat în cutia toracică, zăngănind prin mine ca un glonț. Nu era de bine. Ce se întâmplase cu hotărârea de-a fi ageră, extrem de atentă?

M-am uitat bine prin magazin: rafturi cu gemuri de calitate, stive cu lemne de foc, spray-uri pentru gândaci, lanterne și pungi de popcorn ca odinioară, pe care le încălzeai deasupra focului ca învelișul de aluminiu să se umfle.

Eram singuri aici, dar tot le-am auzit: șoapte, o pălăvrăgeală slabă, amenințătoare și de rău augur. Spațiul părea bântuit. Mi-am strâns palmele în pumni. Parcă mă pregăteam de o luptă, dar fiecare celulă din trupul meu îmi spunea să o iau la fugă.

– Ești în regulă, Betty? m-a întrebat Jughead.

Vocea părea să i se audă de foarte departe. Mi se părea că și magazinul se îndepărtase, așa încât nu mai vedeam decât un strop de lumină.

Adună-te, Betty!

– Sunt bine, sunt în regulă, am spus eu. Cred că doar am nevoie să mă duc la toaletă. Am stat o veșnicie în mașină. Mă duc să-mi dau cu niște apă pe față.

– Baia e pe-acolo.

Fără să vreau, mi-a scăpat un țipăt, ceea ce era jenant, dar persoana care vorbise apăruse de nicăieri. Ca o fantomă.

Părul lung, de un blond-căpșună deschis, era împletit într-o coadă linsă și unsuroasă, iar chipul îi era insipid și lat. Deasupra obrajilor supți, mă privea cu ochii mici și adânciți. Nu părea deloc încântată de sosirea noastră, chiar dacă eram singurii clienți din magazin.

— Mulțumesc!

Am încercat să îi zâmbesc, dar nu mi-a zâmbit la rândul ei, ci, pur și simplu, m-a privit fix și oarecum aspru când m-am îndreptat spre partea din spate a magazinului, către ușa indicată de ea.

Baia era mică, iar becul fluorescent scotea niște zgomote și pâlpâia. Din robinetul ruginit, apa picura constant în chiuveta de porțelan crăpat. Voiam să ies de acolo cât mai repede posibil, dar mâinile nu voiau să mi se oprească din tremurat suficient de mult, încât să cooperez. Mi-am scos flaconul cu medicamente prescrise din poșetă și m-am luptat cu capacul. Mâinile îmi tremurau atât de tare, încât mi-a luat câteva secunde, dar, în cele din urmă, am reușit.

Mi-am scuturat în palmă câteva dintre pastilele albastre și m-am uitat după cea pe care o tăiasem în jumătate. Acum nu aveam nevoie decât de un strop de energie. Trebuia să rămân în alertă, și nu prea mai aveam metode prin care să reușesc.

Am înghițit pastila fără apă și, pentru o secundă, am simțit-o cum mi s-a lipit de gât. Nu avea niciun gust anume, dar eu tot simțeam o rânceză și o amăreală în gură. Am deschis robinetul și am băut apă din mâinile făcut căuș. Era rece și avea gustul metalic. M-am gândit la frunze moarte, la grămezi umede lăsate să putrezească toamna târziu. Imaginea mi-a întors stomacul pe dos.

Închizând robinetul, mi-am surprins chipul în oglinda de la baie. Oglinda era plină de amprente și murdară, însă ochii de un verde intens mă priveau. Păreau bănuitori. Gânditori. Îngrijorați.

Și furioși.

Ochii tatei erau cei care mă priveau.

Mi-am strâns mai bine coada și m-am întors la prietenii mei.

Nu credeam că am stat atât de mult în baie, dar, când am ieșit, Veronica era deja la tejghea, cu portofelul scos. Blonda ursuză de dinainte era în spatele casei de marcat, însă, cumva, se multiplicase: un băiat care, pur și simplu, trebuia să fie geamănul ei îi stătea acum alături. Era aproape amuzant cât de bine semănau, așa cum doamna Pac-Man este doar Pac-Man cu o fundă pe cap. Părul fratelui era scurt și o șuviță îi cădea în ochi, dar, lăsând frizura la o parte, ar fi putut să fie identici.

Era aproape amuzant, însă, de fapt, era înfricoșător. Aveau aceeași față insipidă și nervoasă. Aceiași ochi mici și acuzatori. Și aceleași expresii rigide, în timp ce ne studiau din cap până-n picioare pe mine și pe prietenii mei... și, evident, neplăcându-le ce vedeau.

— Sunteți puștii ăia care au legătură cu moartea lui Cassidy, nu-i așa? a zis băiatul, în cele din urmă. Te recunosc din ziare, a spus, îndreptându-și un deget durduliu spre Archie. Tu ești cel care a făcut-o, cel care l-a împușcat.

— N-am împușcat pe nimeni! a spus Archie, părând furios și îngrozit deopotrivă.

— Arch, calmează-te! a zis Jughead, trăgându-l pe Archie câțiva pași în spate și încercând să-l facă să se tempereze.

Ultimul lucru care ne mai lipsea acum era și mai multă răceală. Cel puțin nu din partea mea, am hotărât eu. Propria-mi furie fierbinte escalada.

— Cassidy a intrat prin efracție în casa ei! am zis și-am arătat spre Veronica. El și prietenii lui aveau arme. Dacă ea nu ar fi pornit alarma, Dumnezeu știe ce ne-ar fi făcut! Nu mă bucur că a murit, am zis, înghițind în sec, dar prietenul tău numai inocent nu era. Și, dacă nu ar fi murit... Ei bine, adevărul este că, poate, am fi fost noi morți acum. Așa că e al naibii de greu să-mi pară rău pentru asta!

Am făcut o pauză, respirând greoi. Îmi simțeam gâtul uscat, iar în încăpere era prea cald. Toată lumea se holba la mine... șocată, îngrozită și poate dezgustată. Oare nu cumva, chiar și indirect, spusesem că mă bucuram de moartea cuiva? Nu asta intenționasem.

Dar nu mai eram calmă, ci extrem de furioasă. Și poate, la un oarecare nivel, asta intenționasem să spun?

Poate reacția mea era în regulă, chiar dacă întârziată.

M-am gândit la reflexia mea din baie, la ochii tatei care-mi priveau aspru chipul. Și eu am întunericul pe care îl are el, în sinea lui. Credeam că am învățat să îl accept.

Puteam să accept și expresiile pe care le vedeam acum, pe chipurile oamenilor?

– Cât de mult intenționați voi patru să rămâneți, de data asta, pe aici? a întrebat sora, pe un ton egal. Poate ar trebui să ne avertizăm prietenii că s-au întors criminalii.

A rostit cuvântul criminali cu un șuierat, iar Archie a tresărit din nou. Jughead l-a apucat și mai bine de braț. Parcă încăperea era un butoi cu pulbere.

Veronica a inspirat adânc, pregătită să detensioneze atmosfera, dacă era posibil.

– Vă asigur că lui Archie i se va dovedi nevinovăția și că vom pleca din zonă înainte să vă dați seama. Credeți-mă, nu căutăm să zăbovim. Situația nu ne face nici nouă plăcere.

Deși era împăciuitoare, nu dădea înapoi. Vremea să dăm înapoi trecuse demult.

– Așa să fie? a zis băiatul, ridicând un pic o sprânceană, provocator.

– Negreșit, a spus Jughead. Deși înțeleg perfect vibrația de „Danny, vino să te joci cu noi" pe care ne-o transmiteți.

– În regulă, atunci.

Fratele a scuturat din cap, ratând referința la filmul Strălucirea – probabil că era mai bine așa –, dar trăgând un soi de concluzie. Ne-a întins sacoșa cu produsele cumpărate, iar hârtia a foșnit ca un foc sălbatic, sunetul făcându-mi să mi se ridice firele de păr de pe brațe. Veronica a luat-o și-a strâns-o defensiv la piept.

– Să mergem! ne-a zis.

– Bucurați-vă de ședere! a strigat după noi sora, răutatea din tonul ei fiind mascată, abia perceptibilă..

Dar apoi, în momentul în care ușa s-a închis în urma noastră, a adăugat:

– Și încercați să nu ne stați în cale!

Însă totul a fost rostit atât de încet, încât am avut nevoie de un minut să sesizăm cuvintele.

Afară, lumina lunii era intensă. Riverdale este un orășel, dar nici măcar cerul nostru înstelat nu poate să se compare cu cel din mediul rural. Mereu uit că, dincolo de izolarea mea interioară, cerul e presărat cu stele strălucitoare. În mod normal, era orbitor.

În seara asta, îmi amintea doar că noi patru chiar eram pe cont propriu, însă unii alături de ceilalți în circumstanțele date.

– Ei bine, presupun că n-ar trebui să fie cine știe ce surpriză că suntem inamicii publici numărul unu pe aici, dar trebuie să admit că tot a fost descurajator, a spus Veronica, rupând tăcerea. Cred că ai avut dreptate, Betty. Nu ai cum să fii prea paranoic. Acum trebuie să ne păzim spatele, mai mult ca niciodată.

– Nu e paranoia dacă toată lumea chiar vrea să te prindă, a încuviințat Jughead.

– Și cum rămâne cu scena aia, Jughead? Era din canonul iubitelor tale filme de groază?

Îmi dădeam seama că Veronica glumea. Încerca să destindă atmosfera, făcându-se să ne gândim la pățania de mai devreme.

– Din Coșmarul de la cabană, a zis Jughead și a ridicat din umeri. Și nu mă provoca să vorbesc despre gemenii Grady!

Archie a fost cel care a icnit atunci, pe neașteptate și suficient de zgomotos, încât să mă sperie. Pentru o secundă, am crezut că râdea de comentariul lui Jughead, dar, apoi, i-am văzut expresia.

– Ce s-a întâmplat, Arch?

Era oare încă uimit din cauza gemenilor siniștri? Eu, clar, eram.

El a mijit ochii, ca și când ar fi încercat să vadă mai bine ceva de la distanță.

– Nu știu. Nu sunt sigur.

– În legătură cu ce?

Veronica s-a apropiat de el și l-a luat de mână.

– În legătură cu momentul de față. Nu știu. Este târziu, sunt obosit și trebuie să admit că ciudații ăia m-au cam speriat, dar..., a zis, întrerupându-se apoi.

– Dar nimic! Spune-ne, Archie! Suntem de partea ta.

– Ești în siguranță cu noi, a spus Jughead și, pentru prima dată, nu a părut sarcastic.

– Aș putea să jur că am văzut-o! a exclamat, apoi s-a întors și m-a privit ferm. Dubița. Cum ai zis tu, Betty. Gri. Se deplasa încet. Betty, a spus Archie cu o voce ușor tremurată, cred că noi chiar <u>suntem urmăriți.</u> Poate chiar și în momentul ăsta.

CAPITOLUL DOISPREZECE

JUGHGEAD

Pisica neagră prevestitoare de rău care ne-a tăiat calea, dubița care era posibil să fi existat sau nu și care ar fi putut sau nu să ne urmărească. Gemenii siniștri care, cu siguranță, erau cu ochii pe noi. Imensa proprietate din vârful unui deal (de fapt, era o cabană în vârful muntelui, dar astea sunt detalii)… Tot ce-avea legătură cu excursia asta ne striga „Întorceți-vă!" pe tonul asurzitor al unui film vechi din anii '80 și ne-o arăta cu fontul similar din *Stranger Things.* De dragul tuturor, încercam să-mi păstrez obișnuita distanță ironică față de situație, dar până și eu eram tulburat.

Și Archie – ei bine, nu voia să admită cât era de afectat, dar anul ăsta fusese îngrozitor. Începând cu faptul că își văzuse tatăl împușcat de Masca Neagră și, apoi, continuând s-o facă pe războinicul justițiar în Cercul Roșu. Toate chestiile necurate la care îl supusese Hiram Lodge. Cu Archie, totul se învârtea în jurul shake-urilor, al fotbalului și-al cântatului la chitară. Archie nu era croit pentru viața asta de antierou dintr-un film *noir,* fapt care-și cerea birul. Ochii îi erau obosiți și gura

încordată, iar, pe volan – se oferise să conducă în ultima parte a călătoriei noastre –, articulațiile îi erau albe.

Ne-am văzut pe toți dintr-un unghi ca al lui Hitchcock – filmat de deasupra, urmăriți de camera de filmare în timp ce urcam pe munte, perspectiva mișcându-se dintr-o parte în alta, ca să-l dezorienteze pe privitor, pentru a arăta cât de confuzi și de distruși eram *noi.* Dacă ascultam cu atenție, puteam și să aud în minte coloana sonoră din *Psycho* – toate instrumentele cu coarde fiind insistente și stridente.

Mergând pe drumul sinuos de munte, casele începeau să fie din ce în ce mai depărtate unele de altele, vârfurile ca un „A" ale căpriorilor înălțându-se către cer și atingând pădurea veșnic verde. Cabana Lodge se afla în cel mai înalt punct al zonei Shadow Lake – a orașului, dar și a apei cu același nume, care se întindea la baza văii ca mercurul lichid sau ca un soi de portal.

Măcar de-ar fi așa, m-am gândit eu. Măcar de-ar fi fost atât de ușor să ne strecurăm din dimensiunea asta într-o realitate mai sigură!

Grifoni și… regi? Brusc, mi-am amintit de cele spuse de Pop, când eram la restaurant – despre ciudatul joc de rol în care erau prinși Dilton, Ethel și Ben. Dilton se îndeletnicea cu destule chestii; era ușor să-l etichetez ca fiind ciudat – chiar mai ciudat și înstrăinat decât subsemnatul –, dar, acum, înțelegeam de ce ar fi putut să-l atragă un astfel de joc. De ce simțea nevoia să evadeze un pic din propria viață.

La naiba, poate știa el ceva!

— Urmează o curbă, Archiekins.

Veronica tot vorbea pe același ton vesel și agresiv de binedispus, ca și când excursia asta avea să fie productivă – și poate chiar distractivă! – cu orice preț. Chiar dacă ne-ar fi omorât.

Alți tineri, alt oraș, altă viață? Ar fi fost o hiperbolă.

Dar hiperbola nu era un lux pe care să ni-l permitem. Însăşi existenţa noastră se transformase într-o hiperbolă.

Archie a semnalizat şi-a selectat faza lungă a farurilor. Cu cât mai izolat devenea în timp ce urcam, cu atât mai mult mi se părea că ne-ndreptam spre un vid.

— Ei bine, a zis Veronica gesticulând, am ajuns întregi!

Abia, mi-a trecut prin minte.

În dreapta noastră, intrarea spre alee era atât de profesionist şi de discret construită, încât, dacă nu ne-ar fi arătat-o, am fi depăşit-o în viteză. Doi copaci mai laţi decât o maşină, mici reflectoare care luminau pământul de la joasă înălţime şi felinare la baza fiecărui copac. Ceea ce la prima vedere aducea a obscuritate profundă era, de fapt, o alee cu pietriş. Chiar în partea dreaptă a copacului, se afla un stâlp de lemn marcat de un singur „L" mare, cioplit artistic.

Archie a cotit.

Era frig în vârful muntelui. Chiar dacă mai fuseserăm aici înainte şi copilăriserăm într-un loc în care iernile puteau fi mai reci decât o masă de Ziua Recunoştinţei la familia Blossom, tot părea şocant, mai ales după căldura umedă şi dezgustătoare a sfârşitului de august din Riverdale. Am început toţi să tremurăm odată ce am coborât din maşină şi, când am expirat, jur că puteai să ne vezi răsuflarea, ca nişte mici semne Morse care dispăreau în aer.

— Iau eu bagajele, s-a oferit Archie, descărcând imediat totul din portbagaj şi părând bucuros să aibă ceva concret de *făcut*.

Îl simţeam cu toţii – era un sentiment de déjà vu, dar adevărat, nu închipuit, de vreme ce, mda, chiar *mai fuseserăm în*

locul ăsta și de vreme ce zi de zi ne străduiam să depășim trauma celor petrecute aici.

Nu, nu era un déjà vu; prea era un eufemism! Noi toți sufeream de stres post-traumatic. Îl simțeai plutind între noi, murmurând ca o a treia ființă la tren, la fel de cețos ca vaporii răsuflării noastre în vânt.

M-am uitat la ușa cabanei – era masivă, lemnul negru fiind încastrat într-o arcadă lucrată cu grijă, de granit – și m-am răcit imediat. Brusc, ultimul lucru pe care voiam să-l fac era să intru.

Betty m-a luat de braț.

— Ești pregătit? m-a întrebat ea, citindu-mi gândurile.

— Nici pe departe, i-am răspuns eu.

— Am să descui ușa și, apoi, trebuie să mă duc direct în subsol ca să dezactivez alarmele și camerele de supraveghere, a spus Veronica. Toate sunt temporizate, așa că scuzați-mă că mă grăbesc! Revin într-un minut!

— *Să dezactivezi* alarmele și camerele de luat vederi? a întrebat Archie, un pic confuz și, poate, nu chiar de acord cu planul. De ce? a întrebat uluit, dar apoi s-a adunat la loc. Adică, nu vrem să fim *oarecum* protejați, după ce s-a întâmplat ultima dată?

— Te înțeleg, Archiekins, dar eu nu mi-aș face griji. Ușa de la intrare se blochează automat. Și, cum am mai spus, ticăloșii ăia sunt închiși.

Veronica părea excepțional de încrezătoare.

Cu excepția celui care e chiar mort, am gândit eu, dar nu am spus cu voce tare.

— Nu se vor întoarce în seara asta. Știi că suntem în siguranță, a zis și s-a îndreptat spre el, ridicându-se în vârfurile picioarelor, ca să-și poată pune mâinile pe umerii lui. Știi, nu? a spus și l-a sărutat rapid, dar dulce. Niciunul dintre noi nu-și

dorește cu adevărat să fie din nou aici; pot doar să-mi imaginez ce simți acum. Numai când mă uit la pădure și aud cum foșnesc frunzele, îmi aduc aminte de noaptea aia. Îmi dă fiori.

— Mda.

Replica lui Archie a fost scurtă. S-a uitat în jos, ca și când ar fi fost dezamăgit de propria persoană.

— Dar am venit cu o misiune, și totul se va petrece repede și fără dureri. Și te asigur că, aici sus, suntem în deplină siguranță, a spus, iar apoi s-a întors cu fața la noi. Trebuie să dezactivez alarmele; altfel, tata va putea să se folosească de camerele de supraveghere ca să ne urmărească oricând și oriunde dorește. Și ăsta e ultimul lucru de care avem nevoie. Chiar dacă nu ar interveni, nu i-aș da niciodată satisfacția de a ne urmări.

— Este în regulă, V. Dacă tu crezi că suntem în siguranță fără alarme, avem încredere în tine.

Betty a zâmbit – sau a încercat să o facă. Totuși, zâmbetul nu i s-a citit în privire.

— Dar nu va observa tatăl tău că sistemele nu mai funcționează? a continuat Betty.

— Probabil, a recunoscut Veronica. Dar poate că nu chiar imediat. Pe asta mă bazez – că, înainte să-și dea seama că suntem aici și că ne băgăm nasul, vom obține ce ne trebuie și vom fi plecați de mult timp.

— E o teorie la fel de bună ca oricare alta, am zis eu.

Archie a dat aprobator din cap și, fără să spună vreun cuvânt, a luat din bagajele și s-a îndreptat mai hotărât spre ușa de la intrare, urmat de noi toți. Veronica a scos din poșetă un breloc elegant de piele și l-a scuturat până a găsit ceea ce căuta. Era o cheie grea de alamă, care părea veche, ca un obiect de recuzită dintr-o punere în scenă a unei crime. Abia am reușit să mă abțin din a râde.

— Știu, a zis Veronica, zâmbind și ea cu jumătate de gură. Nimic din viața unui Lodge nu poate fi altfel decât strident.

S-a apropiat să descuie ușa.

După aceea, totul s-a petrecut foarte repede. Și, totuși, timpul a părut să-și încetinească la jumătate viteza.

Am simțit-o pe Betty prinzându-mă cu degetele de antebraț înainte să-mi dau seama ce se întâmpla. M-a prins ca o menghină.

— Ce naiba…, a început Archie.

Ăla a fost momentul în care Veronica a început să țipe.

Sweet Pea:

Am pe cineva. Poți să te relaxezi.

PP:

Nu, TU poți să te relaxezi. Fă-mi legătura. Trebuie să terminăm cu chestia asta. Trimite-mi informațiile!

Sweet Pea:

Imediat. Rămâi pe față!

CAPITOLUL TREISPREZECE

VERONICA

La început, nu am auzit decât țipătul strident și înfricoșat al cuiva. Părea să se audă de peste tot, ca și când nu avea de gând să se oprească vreodată.

Apoi, mi-am dat seama: *eu* țipam.

Țipam – isteric, de parcă mi-aș fi pierdut mințile de tot –, iar Archie mă luase în brațe. Am simțit mirosul lemnos al șamponului pe care-l folosea, atât de sexy și de liniștitor în fiecare zi. *Normal.* M-a readus în lumea reală – cu greu.

În fața noastră, întinse pe covorașul de la intrare, ca unul dintre cele mai înspăimântătoare coșulețe de bun venit, zăceau niște păsări moarte.

După ce am reușit să-mi recapăt controlul, să nu mai urlu și să nu mai tremur, m-am forțat să mă uit mai cu atenție. Stomacul mi s-a întors pe dos. Nu erau doar păsări, adunate într-o grămadă. Nu, erau niște păsări imense, care păreau rele și de pradă, cu gheare ascuțite și cu aripi care păreau suficient de puternice, încât să doboare o persoană.

Gâturile le erau rupte.

Nu doar rupte – *schilodite* cu sălbăticie.

Capetele le erau sucite de tot și, sub masa de hoituri, mica baltă de sânge care se formase – *Cum de-am ratat-o? Din cauză că este atât de întuneric!* – se prelingea peste dalele de piatră, pătând intrarea.

— Ce *e* asta? a strigat Betty, deși era evident, însă, la fel ca mie, ca nouă, tuturor, nu-i venea a crede ochilor.

— Cred că sunt niște ciori, a zis Jughead.

— Nu! am intervenit eu. Sunt prea mari. Nu sunt prea mari ca să fie ciori?

— Clar, sunt enorme, a fost Jughead de acord. Dar sunt destul de sigur că sunt ciori. Cine ni le-a lăsat s-a dat peste cap ca să le aleagă după mărime. Sper că, oricine ar fi fost, a fost plătit în funcție de numărul lor, nu de greutate.

— Cineva… le-a lăsat aici? a întrebat Betty, care avea ochii măriți și gura încordată. Dar… cine? De ce? *Cum?*

— Din nefericire, nu știu cum am putea să avem răspunsuri la întrebările astea – momentan, a zis Jughead. Dar, mda. Cred că au fost lăsate aici intenționat. Altfel, cum ar fi putut să se întâmple așa ceva? Doar n-au încheiat păsările vreun pact ca la Jonestown[1]. Prin urmare, singurul răspuns posibil este că a fost o acțiune voită a cuiva.

— Un act deliberat de agresiune *extremă,* am zis eu.

Inima a început ușor să-mi bată normal și, încet, pielea mi s-a răcit, iar sentimentul groaznic de teroare ieșită de sub control a dispărut. Slavă cerului, îmi reveneam oarecum!

Reacția mea a fost intensă. Dar, pe de altă parte, intens a fost și micul cadou de la… cine știe cine?

---

[1] Cazul este cunoscut drept „masacrul de la Jonestown" – la data de 18 noiembrie 1978, în Guyana, America de Sud, peste 900 de membri ai cultului Templul Oamenilor, convinși de liderul lor, Jim Jones, s-au sinucis în masă (n. red.).

— Băieți, credeți că ar fi putut să fie gemenii ăia ciudați de la magazin?

Ideea era îndreptățită. Am încercat să decid dacă era mai bine sau mai rău decât să nu avem nicio idee privind identitatea persoanei care ar fi putut să lase păsările acolo.

Nu, am hotărât eu. *Ambele variante sunt la fel de îngrozitoare.*

— Ne-au spus verde-n față că nu sunt cei mai mari admiratori ai noștri, și-a amintit Jughead.

— Totuși, a zis Betty, afișând o expresie specifică lui Nancy Drew, gândiți-vă! Dacă ar fi fost gemenii, *când* să o fi făcut? Au aflat că suntem în oraș în urmă cu doar jumătate de oră, când ne-am oprit la magazin. Ar fi trebuit să plece de la magazin odată cu noi ca să vină să lase păsările aici. Și, chiar dacă ar fi mers cu viteză, ar fi riscat mult. Ca să nu mai spun – și-a fluturat o mână, arătând munții care ne înconjurau – că e destul de dificil să conduci rapid pe drumurile astea. Nu poți să iei curbele prea rapid. Este prea periculos.

— Și nu e vorba numai de drumurile sinuoase, ci și de cele înguste, am adăugat eu. Ar fi trebuit să îi depășim. Sau să-i ajungem din urmă, sau să-i vedem în spatele nostru. Pe aici nu sunt multe drumuri secundare. Asta-i situația. Comunitatea e menită să fie una privată, ceea ce înseamnă că siguranța este pe primul loc. Din câte știu, chiar nu ai cum să te furișezi aici.

— Localnicii ăia au făcut-o, a subliniat Jughead. Adică, atunci eram înăuntru și poate nu foarte atenți, dar Andre ar fi trebuit să-i vadă venind, dacă e adevărat ceea ce zici. Cu alte cuvinte, e posibil să nu fim la fel de în siguranță pe cât crezi.

— E posibil, am recunoscut eu. Dar tot nu cred că gemenii ar fi avut cum să ajungă aici înaintea noastră, în intervalul de timp menționat de Betty.

Toți am tăcut cât ne-am gândit la asta.

— Doar că…, a început Jughead, care părea dus pe gânduri.

— Ce, Juggie? a întrebat Betty.

— Doar că poate ne înșelăm în privința timpului. E posibil ca ei să fi știut că venim aici înainte să ne vadă în magazin. E posibil să nu lucreze singuri, a zis, uitându-se în sus și împrejur, ca și cum, dacă s-ar fi concentrat suficient de mult, ar fi primit un răspuns.

Betty și-a țuguiat buzele, gândindu-se.

— Dubița, a spus, părând încântată, cu toate că, odată puse cap la cap, piesele din jocul de puzzle nu înfățișau o imagine chiar atrăgătoare.

Jughead a dat aprobator din cap.

— Dubița.

— Dacă am avut dreptate…, a zis Betty și a început să se plimbe, prinsă în teoria ei, care se dezvolta rapid.

— Și se pare că ai avut, lucru pe care urăsc să-l spun, din cauza implicațiilor evidente și înfricoșătoare, am zis eu.

— Atunci cineva – fie gemenii, fie oamenii cu care lucrează –, ei bine, cineva trebuie să fi știut unde ne ducem… cu mult timp înainte.

— Băieți, asta e o nebunie! Adică, *doar* în urmă cu câteva ore ne-am gândit să venim aici.

Dându-și seama de întreaga semnificație, fruntea lui Archie s-a ridat de îngrijorare.

— La Pop's, am zis eu încet. În mod evident, un spațiu public, indiferent cât ne place să pretindem că e refugiul nostru personal.

— Era gol, ne-a amintit Archie, trecându-și o mână prin păr.

— Dar nu de tot. Ben era acolo, a subliniat, cu multă blândețe, Betty.

— Stătea mult prea departe ca să ne audă vorbind! a protestat Archie.

— Poate. Dar cine știe? Cine poate spune sigur? Adică, noi doi nici măcar nu eram siguri că am văzut dubița gri. Deci nu putem să ne pronunțăm cu adevărat. Nu cu o *certitudine* de sută la sută.

— Băieți! am intervenit eu. Dubița. Bine, știu că am zis că nu am văzut-o și susțin asta în continuare, dar, după cum am spus și atunci, nu înseamnă că nu a fost acolo. Mai ales dacă a văzut-o și Archie.

Ideea că am fi fost urmăriți de un intrus m-a făcut să mă înfior.

— La magazin, a spus Archie. Am spus că am văzut-o. Mi s-a părut că o văd. Credeam că e posibil să fim urmăriți, a zis el, înghițind cu dificultate. Nu eram sigur și speram să mă înșel.

— Dar, având în vedere… *măcelul*… ăsta, am spus, aruncând, pe furiș, o privire șovăielnică spre păsările moarte de la intrare, întinse ca o ofrandă adusă unei puteri demonice întunecate, și cutremurându-mă, cred că trebuie să admitem că e o chestie cam naivă să ne mai agățăm de speranța asta.

Ne-am uitat unii la alții. Noaptea era liniștită. În depărtare, s-a auzit cârâitul unei păsări – amintindu-ne de creaturile reduse la tăcere care zăceau la picioarele noastre.

— Ce facem deci? a întrebat Jughead.

Mi-am pus mâinile în șolduri, pregătită de luptă.

— Nu se schimbă nimic, am spus eu. Avem un plan la care nu renunțăm. Căutăm dovezile, le găsim și plecăm cu ele. Numai…

— Ce? a întrebat Betty.

— Acum, că știu că e posibil să nu fim cu adevărat în siguranță aici, sugerez s-o facem cât mai repede posibil.

IDENTITATE NECUNOSCUTĂ (1):

Abia au ajuns.

IDENTITATE NECUNOSCUTĂ (2):

Au văzut păsările?

IDENTITATE NECUNOSCUTĂ (1):

Îi urmăresc acum. Trimit pozele. Poți să le transmiți mai departe.

[1.jpg] [2.jpg] [3.jpg]

CAPITOLUL PAISPREZECE

ARCHIE

Ronnie avea dreptate – nu-ți trebuia mult să-ți dai seama. Era imposibil să ne întoarcem acum. Și faptul că știam că am fi putut fi în pericol și urmăriți *chiar în momentul ăsta* nu însemna decât că trebuia să acționăm mai rapid și să fim mai inteligenți.

— Camerele de luat vederi? a început Betty, dar Veronica s-a apucat din nou să descuie ușa. Ești sigură…

— În mod clar, nu-s sigură de nimic acum, a redus-o nemilos la tăcere Veronica. Poate e mai bine să nu dezactivăm *toate* metodele de supraveghere. Poate că, în lumina acestor noi – și tulburătoare – revelații, e necesar să regândim lucrurile. Tot va trebui să alerg în pivniță, doar ca să întrerup alarma. Dacă nu introduc imediat codul, alarma va contacta poliția. Și, cu siguranță, *nu* ne dorim asta. Dar, cât am să fiu acolo jos, am să mă uit la dispunerea camerelor de luat vederi. Putem să decidem pe care să le păstrăm active. Sunt sigură că putem să ne gândim la ceva.

Toată lumea a dat aprobator din cap.

— Vin cu tine, i-am zis eu. E imposibil ca încă o pereche de mâini, ochi și urechi să fie o idee proastă.

În plus, mai era și faptul că simpla întoarcere la cabana Lodge mă făcea să văd bătăuși cu cagule ori de câte ori clipeam. Puteam să aud pașii localnicilor când au intrat în încăperea mare, rotindu-și bâtele de baseball și cu ochii aprinși prin găurile măștilor… ca în cazul Măștii Negre.

Mda. Voiam să văd cu ce fel de sistem de securitate lucram. Dacă era *cineva* acolo și ne urmărea, intenționam să-l surprind în filmare. Și apoi să-l prind, pur și simplu.

Deja eram judecat pentru uciderea lui Cassidy. Ce aveam de pierdut acum?

— Aș aprecia încă o pereche de mâini, Archiekins. Mai ales dacă sunt ale tale, a spus Veronica. Putem să revenim să ne ocupăm de păsări după ce verificăm tot.

Toată lumea a inspirat profund – știam că toți încercam să părem mai curajoși decât ne simțeam –, iar Veronica a deschis larg ușa.

M-am așteptat la un sunet asurzitor, la un bip sau la ceva care să ne spună că alarma fusese declanșată. Dar, în interiorul cabanei Lodge, totul părea perfect și liniștit, ca și când nimic violent nu s-ar fi petrecut aici. Bineînțeles, era imposibil ca locul să mai fie răvășit după invazie – adică familia Lodge avea, cu siguranță, vreo echipă sofisticată de curățenie, care venea în mod regulat. Însă tot mă speria mai mult decât voiam să admit – chiar și în sinea mea – cât de firesc și liniștit părea totul.

— Vii, Archie? m-a scos din transă vocea Veronicăi.

— Sunt chiar în spatele tău.

Îmi revenisem. N-aveam timp *să mă las distras.*

Să-nceapă jocul!

Ultima dată când fuseserăm aici, nu coborâsem cu Veronica în pivniță. Doar cuvântul *pivniță,* în sine, mă făcea să mă gândesc la filmele de groază ale lui Jughead – becuri care se legănau de sfori, podele murdare, spații înguste prin care să te târâi, fără ferestre. Însă până și subsolul familiei Lodge era un pic mai sofisticat decât cel al oamenilor de rând. Bineînțeles, în subsol era curat, iar eu am urmat-o pe Veronica pe un rând de scări care imitau arcada și șemineul din încăperea mare.

Aici, jos, era întuneric în ciuda faptului că Veronica aprindea toate luminile pe lângă care treceam, dar, când totul s-a luminat, am văzut pereți lambrisați cu lemn negru, scump. Preț de un minut, am apreciat măiestria clădirii – după tot timpul lucrat la Andrews Construction, chiar am ajuns să-i semăn tatei și, în plus, am învățat câte ceva. Însă numai un minut. Trebuia să fiu puternic – pentru Veronica, pentru noi toți –, deși nu prea *mă simțeam* puternic. Fiecare colț întunecat și obscur putea ascunde un intrus; fiecare scârțâit al unei podele putea să însemne că nu eram singuri.

Nu îmi era teamă de întuneric. Nu mi-a fost niciodată, nici măcar în copilărie, dar, în lumea asta, erau atât de multe alte lucruri de care să te temi! Și toți le-am trăit pe atât de multe dintre ele!

— Este o alarmă silențioasă, Archie, a spus Veronica, de parcă ar fi observat că eram confuz din cauza liniștii și a lipsei de agitație din casă. Dar are temporizator și e posibil să avem vreo două minute în plus la dispoziție.

A scuturat un mâner pe care eu nu îl observasem și, apoi, a deschis ușa cu șoldul.

— Aici, mi-a zis și mi-a făcut semn să vin. Tastatura este chiar deasupra seifului.

Am auzit clichetul unei veioze, și un colț al încăperii a strălucit galben. Am clipit, încercând să-mi obișnuiesc privirea cu lumina.

Am clipit din nou, de data asta surprins. În mod evident, încăperea era biroul lui Hiram. Era ca o versiune mai mică, de cabană, a celui din Pembrooke: o masă de scris imensă, robustă și care părea grea, așezată în fața peretelui din spate, un fotoliu de piele, un covor elegant din piele de animal pe podea. În spatele mesei, unde, în Pembrooke, atârna portretul în ulei al Veronicăi, era capul imens al unui elan împăiat, care avea coarnele atât de mari, încât distanța dintre ele depășea bara de protecție a unei mașini. Ochii îi erau sticloși, dar tot arăta de parcă ne urmărea… și nu-i plăcea ce vedea.

— Știi codul? Dacă se rotește sau așa ceva?

Planul ăsta avea prea multe variabile. Prea multe lucruri puteau să meargă prost.

— Îl știu, a spus încrezătoare Veronica, apoi, cu degetul, a atins repede și ușor tastatura. Nu se rotește. Mereu e data nașterii mele.

Când a terminat de introdus codul, un beculeț s-a înroșit.

— Nu arată grozav.

Rahat! Nu se rotea – cu excepția dăților în care o făcea.

Veronica s-a încruntat.

— Șșșt! Probabil am introdus greșit o cifră. Credeam că stau bine cu nervii, dar presupun că niciunul dintre noi nu e complet imun la efectele psihologice negative ale unui scenariu cu mize atât de mari.

S-a aplecat și s-a uitat mai atent la tastatură, apăsând din nou un șir de numere.

Amândoi ne-am ținut respirația după ce a terminat și a făcut un pas înapoi.

S-a făcut verde. Veronica a scos un sunet ascuțit.

— Nu vreau să zic „Ți-am spus eu…"

Am apucat-o și i-am dat de pe față o șuviță de păr.

— Cu siguranță mi-ai spus.

M-a sărutat și și-a sprijinit capul de pieptul meu, iar eu i-am inspirat apropierea.

— Criză evitată, a spus cu o voce ușor înăbușită, din cauză că era lipită de mine. Să spunem că e un semn.

Am înțepenit. Îmi era prea greu să aud cuvântul *semn* fără ca mintea mea să nu completeze în mod automat expresia *semn al condamnării.*

Atunci s-au stins luminile.

După ce am zvâcnit atunci când Veronica a spus *semn,* bezna bruscă m-a alarmat. Am apucat-o strâns pe Veronica – prea strâns, din reflex; eram panicat – și am tras-o și mai aproape decât înainte.

— Mereu cavalerul meu în armură albă, a spus, trasând cu mâna liberă cercuri între omoplații mei. Cred că toți suferim un pic de stres post-traumatic din cauză că am revenit la locul crimei, dar pentru tine e mai intens.

— Sunt în regulă, am zis eu morocănos.

— Poate că e adevărat – buzele ei le-au găsit din nou pe ale mele, luându-mă prin surprindere în întuneric –, dar nu trebuie să fie. Archie, iubesc faptul că ești atât de hotărât să ne protejezi pe toți. Și poți să fii puternic – pentru noi, pentru tine – dacă asta simți, dacă asta vrei. Însă nu trebuie să fii puternic excluzând orice alt sentiment. Ce ni s-a întâmplat a fost înspăimântător și confuz. Și, acum, retrăim parțial unele lucruri. Și e în ordine dacă ți se pare înfricoșător și confuz.

Și, așa – tocmai când credeam că e imposibil s-o iubesc mai mult –, mi-am dat seama de câtă dreptate avea, de cât de uimitoare și frumoasă era și de cât de norocos eram *eu* să fie de partea mea.

— M-aș simți un pic mai bine dacă n-ar fi beznă aici, am recunoscut eu. Nici măcar nu e furtună sau așa ceva. Ce se întâmplă?

Chiar i-am simțit umerii ridicându-se.

— Suntem atât de sus în munți, mi-a explicat ea. Indiferent cât de mult plătește cineva – și, crede-mă, tata nu s-a zgârcit –, electricitatea, internetul și toate conexiunile pot să fie ușor instabile uneori. Vestea bună…

Deci era și o „veste bună" în toată situația. Nu la fel de liniștitoare pe cât mi-ar fi plăcut.

— …este că tata, ca orice bun gospodar, s-a pregătit pentru eventualitatea asta. Suntem conectați la un generator de rezervă care va porni automat. Trebuie doar să mai așteptăm câteva minute.

M-a luat de mână și m-a condus pe o canapeluță de piele dintr-un colț.

— Mai bine să ne facem comozi, a spus ea. La urma urmei, chiar și după ce vom avea din nou lumină, e posibil să ne aștepte o noapte lungă.

Preț de câteva minute, am stat pe întuneric unul lângă altul și am ascultat ritmul constant al respirației lui Ronnie.

— Crezi că Betty și Jug sunt bine? am întrebat, în cele din urmă.

— Probabil că se simt cam singuri, a spus ea. Dar, din nefericire, nu pot să coboare la noi înainte să pornească generatorul.

Ușa de la pivniță se blochează automat dacă pana de curent durează mai mult de câteva minute.

— De ce?

— Creează un soi de refugiu, a spus ea și s-a oprit. Știu. E ciudat. Dă vina pe paranoia demodată. E și asta o chestie.

Am râs.

— N-aș avea de unde să știu.

— Dar ai râs! a spus și m-a atins în joacă. Erai atât de serios!

— Am o stare ciudată de la petrecere, am recunoscut eu. Te rog să mă scuzi! Ar fi trebuit să mă străduiesc mai mult să o depășesc. Nu e corect față de tine.

— Drăguț din partea ta să spui asta. Dar, în primul rând, pot să am singură grijă de mine. Și, în al doilea rând, nu mă refeream doar la seara asta, după petrecere, ci la toată vara. De când cu alegerile pentru consiliul elevilor. De când…, s-a oprit ea, ezitând.

— De când cu arestarea mea, am terminat eu.

— Nu mă înțelege greșit, e complet normal. Ți-am zis, ai voie și ar trebui să ai sentimente, și am vorbit serios, dar urăsc să te văd așa. Urăsc faptul că e vina mea.

— *Nu* este vina ta, am insistat eu.

De fiecare dată când spunea așa ceva, mi se părea că sunt înjunghiat.

— E tatăl *meu*. Care nu ar fi avut nimic de împărțit cu tine, dacă nu te-ai fi încurcat niciodată cu mine. Chiar dacă am fost sau nu implicată activ în ruinarea ta, pot să spun, fără niciun dubiu, că are legătură cu relația noastră.

— Nu știm sigur, am subliniat eu. Tatăl tău are *multe* de împărțit cu *mulți* oameni. Nu există nicio garanție că nu ar fi ajuns și la mine mai devreme sau mai târziu, chiar dacă eram sau nu împreună.

Trista realitate a acestui fapt ne-a făcut pe amândoi să râdem. Ce altceva puteam să facem?

— Situația are ceva shakespearian, un caracter inevitabil, a recunoscut Ronnie și și-a trecut degetele peste partea interioară a brațului meu. Dar nu-mi pare rău că *suntem* împreună.

S-a oprit și, apoi, a continuat pe un ton un pic nesigur, pe care nu eram obișnuit să-l aud la o persoană neînfricată precum Veronica.

— Ție îți pare rău?

— Dumnezeule, Ronnie, bineînțeles că nu! am exclamat și am îmbrățișat-o. Trebuie să știi că te iubesc, indiferent ce se întâmplă sau cum se sfârșește totul. Nimic nu va schimba asta. Nu există nimic ce m-ar putea face să regret vreodată că te-am găsit. Nici măcar nu vreau să mă gândesc la ce s-ar fi întâmplat dacă *nu aș fi făcut-o.* Așa era menit să fie.

Câh, ce siropos! Dar trebuia să fiu sincer cu ea.

— Bun, a zis Veronica. Pentru că sentimentul este reciproc.

Sentimentele pentru ea mi-au inundat tot trupul. Doamne, o iubeam atât de mult! Am îmbrățișat-o și am sărutat-o, buzele noastre atingându-se ușor, iar părul ei legănându-se delicat pe obrajii mei. Apoi, mai disperat, ca și când mi-ar fi fost imposibil să mă apropii de ea pe cât mi-aș fi dorit.

Preț de câteva minute, nu am mai vorbit.

— Sper că Betty și Jug nu sunt prea speriați.

— Ei bine, recunosc, pana asta durează un pic mai mult decât mă așteptam, dar tot susțin că e ceva temporar. Sunt sigură că pot să-și țină de urât, a rostit Ronnie pe un ton jucăuș. Noi am făcut-o.

Am izbucnit în râs.

— Poate nu e sfârșitul lumii dacă pana mai durează un pic!

Cu siguranță, aveam să găsim metode prin care să ne omorâm timpul.

A râs și Ronnie.

— Sunt de-acord cu tine!

Totuși, după un minut, mi-a vorbit din nou pe un ton serios, gânditor.

— Archiekins, a început ea. Mă bucur că suntem aici și că putem să râdem de toată situația asta sordidă. Cum ai spus, meriți mult mai mult. Dar… știu de ce te-au afectat comentariile prostești și nesărate ale lui Reggie. Bineînțeles, n-ai de ce să-ți faci griji în privința asta, dar înțeleg perfect de ce te-a enervat.

Am oftat.

— Nu vreau să fiu iubitul gelos. Nu vreau să fiu genul ăla de om. Și nu e vorba că nu am încredere în tine, am insistat. Dar Reggie și cu mine… am fost rivali dintotdeauna. Nici măcar nu știu când a început totul, atât de mult a devenit, pur și simplu, o parte a relației dintre noi. Și a fost cu ochii pe tine din prima zi în care ai venit la liceu. Toți băieții au fost, nu că-i învinovățesc!

— Și, dacă aș fi un obiect care trebuie urmărit și obținut, aș fi flatată, a zis ea. Dar sunt o femeie puternică și care gândește singură, în stare să se descurce.

— El este șiret.

— E de-a dreptul un șarpe, a fost ea de acord. Câteva dintre farsele pe care le-a făcut de când am ajuns aici au fost destul de complexe. Și sunt sigură că lucrul ăsta cântărește mult în ceea ce privește neliniștea ta de acum. Mai ții minte când ne-a convins pe toți că *moare?* Ca să o facă pe Josie să-l însoțească la bal? A fost diabolic și tulburător. Dar *Josie* e cea importantă. Pe ea încearcă mereu să o cucerească. Nu pe mine, indiferent ce ți-a spus în seara aia. S-a purtat cum se poartă el de obicei.

— Totuși, am subliniat eu. Mereu se-ntâmplă și altceva.

Ea a tăcut, gândindu-se. Nu prea putea să mă contrazică.

Faptul că a menționat-o pe Josie nu era chiar cea mai bună metodă de a mă convinge că era inofensiv. Dacă Reggie n-ar fi fost atât de hotărât s-o facă pe Josie să iasă cu el, oare el și Ronnie ar fi…

Câh! Uram până și să mă gândesc la asta. Dar, de vreme ce m-a enervat la petrecere, nu am reușit să-mi reprim amintirea.

Chestia era că, și după farsa nebună cu „dorința pe patul de moarte" pe care-o făcuse Reggie anul trecut, Josie nu îl ignorase total. Poate că nu voia să fie iubita lui, dar, cu siguranță, avea niște sentimente complicate pentru el. Sentimente care implicau faptul de a se bucura de cele ale lui pentru ea. Și de a-i cânta în strună doar suficient, din când în când, ca să-l facă să tot revină. Nu într-o manieră chiar crudă, ci, pur și simplu, în felul în care ar fi putut să se comporte o persoană confuză.

Așadar, școala punea în scenă piesa de iarnă, *The Crucible*. (De vreme ce liceul Riverdale avea oricând nevoie de un pretext pentru o vânătoare de vrăjitoare.) Clubul de teatru era pregătit, decorurile erau gata și nimeni nu mai învăța, toți se pregăteau mental pentru seara premierei.

Atunci a lovit năpasta.

Glumesc, oarecum. N-a fost ceva în genul ciumei bubonice – deși, în Riverdale, n-ar fi fost absurdă nici măcar o asemenea presupunere. Însă a fost o chestie dezastruoasă, complicată și care, oricum, a oprit producția.

Mononucleoză. „Boala sărutului". Și părea că toată lumea era infestată.

În cele din urmă, și noi aveam să fim afectați.

A început cu un anunț făcut la nivelul întregii școli. Făceam repetiții cu costumele, cu două zile înainte de seara premierei.

Rând pe rând, am început să observăm absențele la ore. Cineva tușea și, a doua zi, un loc era gol. Așadar, presupun că nu a fost o surpriză totală când vocea lui Weatherbee a răsunat la interfon.

— Bună ziua! Sunt directorul vostru, cu un mesaj pentru întreaga comunitate a liceului Riverdale. Vă vorbesc pentru a vă anunța o potențială epidemie de mononucleoză, cunoscută în popor ca „boala sărutului".

În culise, toți membrii echipei au râs pe înfundate.

— Toți elevii urmează să fie examinați de doamna asistentă Shapely…

Și mai multe chicote.

— Toți cei diagnosticați ca fiind purtători ai virusului vor rămâne în carantină în sala de sport, până la finalul orelor.

Toate râsetele au încetat, ca o mașina care a frânat. În carantină?

Însă Weatherbee nu terminase. Ne mai aștepta o surpriză.

— Până vom primi noi informații, toate activitățile extrașcolare sunt suspendate. Vă mulțumesc!

Cheryl a fost prima care și-a pierdut cumpătul.

— E scandalos! a strigat ea și s-a grăbit spre cabinetul lui Shapely, însoțită de noi toți, ca să fie examinată.

Și, ca în cazul nostru, al tuturor, rezultatele au fost rapide și osânditoare. Pozitive pentru toți.

Ne-am dus în sala de sport, care fusese transformată într-un mic țarc ciudat pentru cei infestați, cu paturi peste tot și fierbătoare electrice pentru… nu știu, fiert apa de ceai sau, poate, pentru dezinfectat obiecte. Parcă eram într-un film de război, dar suprarealist – jumătate din pacienți încă purtau

costumele de scenă, inclusiv Cheryl, care, după cum știm toți, nu refuza niciodată ocazia de a mai exagera lucrurile.

— Dați-mi drumul de aici! a strigat ea, lovind ușile duble masive.

Din colț, Jughead a tușit ușor, dar, evident, Cheryl l-a auzit.

— J'accuse! a strigat, iar Jughead a părut, pur și simplu, confuz și s-a uitat întrebător la Cheryl.

— Relaxează-te, Cheryl! a spus Jug. A trecut doar o oră.

— Scuză-mă, pătură umană cu variolă! a zis și s-a ivit amenințător deasupra lui. Din cauza ta, spectacolul nostru este anulat. Ne-ai contaminat pe toți cu microbii tăi! a strigat și, cu un deget a cărui unghie era dată cu ojă de un roșu-sângeriu, a arătat spre Betty, care stătea lângă el pe pat, cu un braț pe umerii lui. Mi se face greață! Greață! s-a răstit Cheryl, iar eu l-am văzut pe Jug luptându-se cu impulsul de a-i atrage atenția că, de fapt, ea era o scârbă și că era imposibil să devină una și mai mare. Și când mă gândesc la faptul că am fost nevoită să-ți sărut la repetiții buzele subțiri și crăpate. Câh!

Din șorțul costumației, a scos un luciu de buze pe care l-a folosit.

— Cheryl…, a zis Josie și s-a grăbit spre ea. E luciul meu!

Cheryl l-a scăpat de parcă ar fi fost radioactiv.

Jughead a râs.

— Vezi? În tot timpul ăsta, ai împărțit luciul de buze cu Josie. Poate tu ești aia care m-a îmbolnăvit pe mine!

Nu cred că vorbea serios și nici că îi păsa chiar atât de mult – era bolnav și, cu Jug, lucrurile erau simple, nu avea sens să plângă din cauza unor microbi –, dar era un pic amuzant să o urmărească pe Cheryl enervându-se.

Practic, ochii îi străluceau de furie. Stătea într-o poziție dominatoare, cu picioarele depărtate și mâinile-n șolduri.

— S-a terminat! s-a răstit ea. O să găsim persoana care a început să răspândească mononucleoza și o s-o eliminăm din casta noastră de prieteni. Pentru că, așa cum se spune, spectacolul trebuie să continue.

— Mi se pare că inciți la o vânătoare de vrăjitoare, a spus Jug, referindu-se, evident, la piesă.

Dacă Cheryl și-a dat seama de ironie, nu s-a arătat amuzată.

— Exact!

Nimeni nu s-a dovedit imun la furia lui Cheryl. A tras-o pe îndrăgita ei Josie într-un colț și-a privit-o în ochi.

— Josephine McCoy, cu cine te-ai sărutat? a vrut ea să știe.

(Asta s-a întâmplat înainte de era #Choni și, atunci, niciunul dintre noi nu și-a dat seama că pe Cheryl ar fi putut s-o intereseze în mod special viața amoroasă a lui Josie.)

— Cu nimeni, a zis Josie, părând enervată și îngrijorată deopotrivă.

Dacă exista cineva care putea să-i facă față lui Cheryl când era foarte nervoasă, atunci persoana aceea era Josie, doar că situația asta era… intensă.

Cheryl nu o credea.

— Cu niciun tip masiv, care se ocupă de instrumentele formației? N-ai avut nicio aventură secretă cu vreuna dintre membrele trupei?

— N-am fost cu nimeni, a insistat Josie, dar vocea i-a tremurat un pic.

Veronica, Reggie și cu mine urmăream de pe margine, cât mai pe furiș posibil. Nu m-am putut abține să nu reacționez la răspunsul lui Josie.

— Nu este adevărat, i-am șoptit Veronicăi.

Dar presupun că n-am vorbit pe cât de încet intenționasem.

Cheryl s-a întors către mine, concentrându-și furia în direcția mea.

— Ai ceva de zis, Archie? a vrut ea să știe.

Reggie m-a împuns în coaste cu un deget.

— Taci, Andrews! m-a avertizat el.

— Nimic, am zis eu, în timp ce mă uitam de la Cheryl la Reggie, amândoi părând pregătiți să-mi crape capul dacă nu le ascultam ordinele.

— Varsă tot! a strigat Cheryl.

Pentru o secundă, mi-a părut o amenințare mai mare decât Reggie.

Am înghițit.

— Doar că… I-am văzut pe Josie și pe Reggie. În sala de muzică.

Tot mă duceam uneori acolo, să exersez la chitară și să lucrez la cântecele mele, deși muzica nu mai era o prioritate. De obicei, sala era goală, dar nu și-n ziua aia.

— Erau singuri, am continuat eu, ignorând privirile insistente ale lui Reggie. Dar, împreună…

Josie s-a uitat la podea, evitând privirea acuzatoare a lui Cheryl. Pentru Cheryl, situația era, probabil, mult mai gravă acum decât dacă o mărturisea de la bun început Josie.

Acum, Cheryl părea cu adevărat bolnavă. Din „albă", pielea i s-a făcut „palidă", iar fruntea a început să-i transpire.

— Cu Reggie Mantle? a întrebat-o ea pe Josie, și vocea aproape i s-a spart. Vezi ce se întâmplă când te săruți cu guri de canal ca Mantle? s-a răstit ea, strâmbându-se, însă, imediat, s-a adunat. E ca porția de cartofi prăjiți cu brânză de la Pop's – o gustare delicioasă, dar care îți lasă un gust rău.

Și Josie chiar părea bolnavă – dincolo de faptul că avea mononucleoză.

— Încercam să nu ne afișăm prea mult.

— O, pun pariu! a rostit, batjocoritor, Cheryl.

Josie s-a ridicat, părând să tremure.

— Am nevoie de aer proaspăt. Și de o pastilă.

Reggie mi-a aruncat o privire urâtă.

— N-am terminat cu tine, Andrews! m-a asigurat el, dar, apoi, s-a dus și a luat-o pe Josie de braț. Iubito, așteaptă! Putem să vorbim?

— Trebuie să o sun pe Val și să-i spun că sunt bolnavă, a zis ea și și-a căutat telefonul, apăsând ecranul frustrată. Trebuie să ne anulăm concertul din weekend…

— Uite ce e, a intervenit Reggie. Îmi pare rău că te stânjenește atât de mult faptul că suntem împreună!

Ținându-și strâns telefonul, Josie și-a lăsat mâna pe lângă corp.

— De asta crezi că sunt supărată? a întrebat, iar ochii i s-au întunecat. Pentru că oamenii au aflat despre noi? Nu, nu, nu…, a zis, scuturând din cap, de parcă nu se putea hotărî dacă este amuzată sau dezgustată. M-am supărat din cauză că, de fiecare dată când nu mai sunt precaută cu tine, Mantle, mă dezamăgești. Mereu se întâmplă ceva. Nu știu de ce nu-mi învăț lecția.

— Bine, a fost farsa aia, s-a grăbit Reggie să spună. Știu că nu a fost frumos din partea mea, dar am făcut-o doar pentru că mă înnebunești; trebuia să merg la bal cu tine…

Se bâlbâia și transpira. Nu eram obișnuit să-l văd pe Mantle atât de agitat.

Sincer, poate că mă face să par un om rău, dar nu era cel mai grav lucru posibil.

— Sunt supărată pentru că, dacă mi-ai dat mononucleoză, înseamnă că te-ai sărutat cu altele, cu una dintre cadavrele

astea ambulante, a spus și și-a fluturat mâna prin sala de sport, arătând rândurile de paturi pline cu eleve care tremurau. Cine a fost? Pe cine mai aveai?

Reggie a tresărit.

— Jur că n-am fost cu nimeni altcineva în afară de tine!

— Aha, a zis ea, deloc convinsă. Atunci, cum se face că avem amândoi mononucleoză? Eu nu am călcat strâmb. Acum, din cauza ta, trebuie să anulez concerte plătite.

— Dar…

Josie l-a întrerupt.

— Este în regulă, a spus ea. Ne-am distrat, dar am o singură prioritate, și anume să fiu vedetă. Să fim sinceri: amândoi știm că nu pot să am o relație acum. Înțelegi tu.

Privirea pe care i-a aruncat-o era de gheață.

Josie s-a îndepărtat cu telefonul în mână, fără să se mai deranjeze să se mai uite o ultimă dată la Reggie peste umăr. Și-a trosnit degetele, părând că plănuia să alerge după ea, dar Cheryl nu terminase cu el.

— Stai așa, iubărețule! a strigat ea, l-a apucat de umeri și l-a împins într-un scaun pliant care a zgâriat ciudat și zgomotos podeaua de lemn a sălii. Să stăm de vorbă!

— Ce este, Cheryl? a oftat Reggie. Las-o baltă!

— Se zvonește că Jen Clancy te-a lăsat să o pipăi destul de mult pe terenul de tenis, a zis ea, cu sprâncenele ridicate de furie și pometi care păreau suficient de ascuțiți, încât să taie sticla.

— A fost un zvon pe care ea l-a început, ca să se răzbune pe fostul ei, a protestat Reggie.

— Și cum rămâne cu Donna Foley, în studioul de arte media? a contracarat Cheryl.

— Ha! Ar vrea ea! Și n-am fost niciodată în studioul de arte media, a zis ea. Sunt alergic la tocilari.

— Kelly Thompson?

Reggie s-a arătat sceptic.

— Tu ai răspândit zvonul ăla, după ce a râs de coatele tale uscate!

— Nu despre coatele mele e vorba aici! a strigat Cheryl. Ai să-mi spui cu cine te-ai sărutat!

Jughead, Betty, Ronnie și cu mine ne-am adunat grămadă pentru confruntarea finală. Nu ne-am putut abține.

— Oare să-i oprim? a întrebat Betty.

— Ai înnebunit? a spus Veronica. Treaba asta e precum ciocolata fără calorii. O plăcere!

Între timp, aveam și eu grijile mele.

— Crezi că Reggie o să mă bată pentru că i-am dat de gol pe el și pe Josie? l-am întrebat pe Jughead.

— Lui Reggie îi place o bătaie bună, a subliniat el, masându-și ceafa. Așadar, aș spune că e inevitabil.

— De câte ori trebuie să-ți repet? zicea Reggie, acum cu mâinile în aer. Am fost doar cu Josie! De când ne-am sărutat în spălătorie, la petrecerea cu costume de la Kevin.

Veronica a tresărit și-a făcut ochii mari. A icnit și și-a acoperit gura cu o mână.

— În spălătorie? a mormăit ea. Vai, nu…

— Ronnie, ce s-a întâmplat?! am întrebat eu, cu stomacul agitat din cauza bănuielii.

— Cred că o să mi se facă rău.

Chiar era palidă.

— Ești deja bolnavă. De mononucleoză, i-a amintit Cheryl, care, apoi, l-a alungat pe Reggie de pe scaunul pliant. Reggie, mișcă-te! Poți să pleci, deocamdată, dar nu prea departe. Acum, e rândul Veronicăi să ia loc.

Veronica s-a prăbușit pe scaun, părând slăbită.

— Nu e momentul să leșini ca o eroină gotică, a zis Cheryl. Adună-ți curajul și spune tot, răspânditoare de boli ce ești!

Veronica a oftat, stomacul părând să o doară cu adevărat. Nu puteam să-mi dau seama dacă din cauza mononucleozei sau a ceea ce încerca să-și amintească, dar, indiferent de motiv, sufeream și eu, empatic. Nu-mi plăcea cum evoluau lucrurile – era imposibil să fie o poveste cu final fericit, având în vedere unde ne aflam toți acum.

— Vă aduceți aminte de petrecerea aia, a început ea, vorbind încet. Imediat după ce toată lumea a fost alungată. Kevin ne-a invitat pe toți la el, ca să spargem gheața într-un fel. Să ne cunoaștem.

Betty a dat aprobator din cap, amintindu-și.

— De vreme ce el era regizorul, dăduse iama prin magazinul de costumații al atelierului de teatru.

— Și Reggie și cu mine purtam amândoi…

— Da, a zis Veronica, știind ce vreau să spun chiar înainte de a rosti cuvintele. Din întâmplare, amândoi v-ați pomenit îmbrăcați ca Romeo, a zis, străduindu-se să zâmbească. În cazul lui Reggie, costumația părea ironică. Mai ales când a încercat să-i facă lui Josie curte, cât le-a trimis pe dubluri să-i mai aducă o băutură.

— Corect! „Ce Romeo jalnic!" a spus ea. Nu a fost impresionată.

— „Și ce Julietă ai putea să fii! Dacă mi-ai da o șansă", a citat Cheryl.

Și ea îi urmărise în noaptea aia.

— Stăteam suficient de aproape de Josie și de Reggie, încât să nu ne abținem să le auzim conversația, a continuat Veronica. Apoi, Kevin ne-a întrerupt. „Băuturile alea nu conțin alcool, nu-i așa, băieți? Tata este la etaj." I-am spus,

bineînțeles, că nu. Și nu cred că aveau vreun strop de alcool, cel puțin în momentul ăla. S-a scuzat ca să se ducă să-i spună lui Dilton să dea muzica mai încet. Ei bine, nu vreau să fiu prea scandaloasă, dar seara era cam plictisitoare, iar eu aveam chef să mă distrez un pic, așa că i-am șoptit lui Archie să vină la spălătorie în cinci minute.

— Și tu ai fost de acord, presupun, a zis Cheryl.

Eu am dat aprobator din cap.

— Bărbații sunt niște bestii pline de testosteron! a strigat, strâmbând din nas.

— A fost ideea lui Ronnie! am zis eu, nu că îi datoram vreo explicație – sau scuză – lui Cheryl Blossom pentru că voiam să stau câteva minute cu iubita mea.

— Și asta nu te face norocosul neanderthalian de lângă ea? a intervenit Cheryl. Între timp, eu aveam un loc în primul rând, lângă Moose, care aducea alte băuturi pentru Reggie și Josie – nici măcar să nu mă întrebați cum a reușit Reggie Mantle să-l convingă pe Moose să-i facă treaba. Dar, oricum, a mers prost, pentru că, atunci când combini o persoană cu toată grația și ținuta asociate lui Moose cu un pahar prea plin, dezastrul este inevitabil. S-a împiedicat și a vărsat băutura peste Josie.

— Bineînțeles, Kevin Keller, regizorul pesimist, a observat toată încurcătura și a profitat de ocazie să savureze din plin angoasa. „Trebuie să curățăm imediat cămașa, altminteri, cariera mea de regizor se va sfârși înainte să înceapă." Se prefăcea, evident.

— Costumațiile, a zis Betty. Nu e de mirare că era panicat.

— Nu poți să-ți imaginezi cât de nedreaptă e afirmația asta, dragă verișoară, a spus Cheryl. Kevin a gonit-o pe Josie la baie.

— Și, între timp, eu îmi pierdeam răbdătoare vremea în spălătorie, așteptându-l pe Archie, a zis Veronica.

Mintea a-nceput să mi se învârtă când am pus totul cap la cap.

Ea și-a mușcat buza.

— Ar fi trebuit să-mi dau seama. Archie, ar fi trebuit să-i recunosc vocea sau să-mi dau seama că nu e vocea ta. Dar petrecerea era în toi, iar eu nu aveam niciun motiv să fiu suspicioasă; pur și simplu, te așteptam cu nerăbdare. Așadar, când am auzit o bătaie la ușă și cineva a întrebat „Scumpa mea Julieta, ești acolo?"…

— Ai presupus că sunt eu, am terminat fraza în locul ei.

Începusem deja să fac legăturile. Îmi simțeam stomacul de parcă aș fi înghițit un pumn de ace.

— Între timp, am continuat, eu eram la etaj și băteam în ușa de la baie, încercând să văd dacă putea să-mi spună cineva unde este spălătoria, dar Kevin era prea preocupat cu Josie, care încerca să-și curețe costumația.

— Stai un pic! a strigat Reggie, care, deși procesa mai lent informațiile, cu siguranță era mai încântat de chestia asta decât mine. Stai, stai! a zis și a început să râdă. Deci, lasă-mă să mă lămuresc: când credeam că o sărutam pe Josie, o sărutam, de fapt, pe Veronica?

S-a aplecat brusc în față, râzând isteric. Josie, într-un colț al încăperii în carantină, nu părea atât de amuzată.

— Îmi pare atât de rău, Archiekins! a spus Veronica, părând cu adevărat devastată. Nu-mi vine să cred că nu mi-am dat seama. Nu am nicio scuză. Doar că… nu m-am gândit niciodată că s-ar putea întâmpla așa ceva.

Dacă Ronnie era devastată, nu exista niciun cuvânt care să descrie ce simțeam eu. Gândul la Reggie sărutând-o

pe Veronica mă făcea să mă alătur iar Cercului Roșu, ca justițiar, sau mai rău. Singurul lucru care m-a împiedicat a fost suferința evidentă a Veronicăi – fusese doar o greșeală, ea se simțea groaznic, iar eu nu suportam să-i îngreunez și mai mult situația.

— Frate! a cârâit Reggie. Să-mi zici „domnul-fură-iubite"! a exclamat și și-a încordat pumnii în aer, făcând ca un alt val de furie să mă lovească.

Betty și-a pus o mână pe spatele meu, ca să mă liniștească.

— Șmecher! a spus Jughead. N-are nicio legătură cu realitatea. Cu siguranță e ceva de care să te mândrești.

— De-ajuns, Cheryl! a exclamat Betty, făcând un pas înainte. S-a terminat! N-ai făcut decât să provoci suferință și durere. Și nu suntem mai aproape de a-l găsi pe purtătorul inițial al bolii, a zis, apoi a inspirat profund. În seara aia, acasă la Kevin, toți am băut din bolul cu punci. Dacă era vreunul bolnav, atunci toți suntem bolnavi.

— Betty are dreptate, a spus Jughead. Nu cred că avem cum să aflăm cine este purtătorul inițial al bolii.

Cele aflate mă apăsau. Toată furia și nesiguranța pe care Cheryl le scosese la iveală, faptul de a mă gândi la Reggie și Veronica îmbrățișați… Chiar dacă a fost o pură întâmplare, chiar dacă ea habar nu avea, toată chestia mă înfuria și mă îngrețoșa.

Și tot nu știam măcar cine cauzase epidemia. Așadar, care era scopul, altul decât a deschide porțile în fața celor mai mari temeri ale mele?

Stăteam pe loc și ne gândeam la tot ce aflaserăm și la cât de dezinformați eram, când interfonul a pârâit cu încă un mesaj din partea lui Weatherbee.

— Bună ziua, sunt directorul Weatherbee și am de făcut un anunț, i-am auzit noi vocea stridentă, care a răsunat prin toată sala de sport. Sunt încântat să spun că epidemia de astăzi este sub control. Ne vom relua activitățile școlare programate, inclusiv spectacolul din seara asta, *The Crucible*. Vă mulțumesc!

Toți cei din încăpere au încremenit când interfonul s-a întrerupt.

— Se reia piesa? a întrebat Josie, pe care nici măcar nu o văzusem apropiindu-se de micul nostru grup.

— Cum e posibil? a vrut Cheryl să știe.

Betty a înaintat.

— Cu dublurile, a șuierat ea.

A încercat să comunice cu Cheryl, care era ocupată să-și facă selfie-uri cu Josie. Instabilitatea emoțională a lui Cheryl putea să te năucească.

— Zâmbește! Hashtag supraviețuitoare.

— Cheryl, trebuie să-ți văd telefonul. Cred că știu cine ne-a îmbolnăvit pe toți.

Și, în cele din urmă, Nancy Drew a noastră a fost cea care a rezolvat cazul. Uitându-se prin albumul foto al lui Cheryl, și-a dat seama: dublurile ne sabotaseră. Era singura explicație care avea sens. Noi foloseam pahare roșii, iar ei beau din pahare albastre. Conform lui Betty, „a fost vorba despre un atac organizat".

Toți cei care serveau drept dubluri aveau un milion de motive să fie nemulțumiți. Erau defavorizați de atât de mult timp! Midge, mereu baza piramidei majoretelor. Moose, întotdeauna

ținta glumelor și a farselor lui Reggie. Ethel, ale cărei articole din ziarul Blue and Gold erau respinse ori de câte ori lui Betty și lui Jughead li se părea că au un subiect mai bun.

Mda, aveau motive. Când te gândeai la toate motivele lor, erai surprins că nu plănuiseră așa ceva mai devreme.

Dar, în clipa de față, mononucleoza nu era singura mea grijă. Glande inflamate, epuizare… carantină. Bine. Mă descurcam cu toate astea. Dar faptul că Reggie și Veronica se sărutaseră, chiar și din neatenție? Asta era o imagine care avea să mă bântuie.

Și nimeni nu putea să dea timpul înapoi sau să anuleze momentul. Lucrul fusese înfăptuit. Era una dintre cele mai groaznice temeri ale mele, care, de acum, era reală.

Așadar, luând în considerare trecutul nostru, era de înțeles că aveam să fiu un pic sensibil dacă Reggie flirta cu Ronnie sau dacă spunea, nonșalant, că vrea să o cucerească. Chestia era că Reggie știa că Ronnie este slăbiciunea mea și mă întărâta intenționat. Ultimul lucru care-mi trebuia era să-i permit să mă enerveze. Dar eram om; evident, făceam greșeli. Reacționam. Și, când orice altceva se ruina, ultimul lucru pe care puteam să-l gestionez era ideea că relația mea cu Veronica – cea mai bună parte a vieții mele – urma să fie amenințată. Cât aș fi fost la închisoare și nu aș fi putut să fac nimic în privința asta sau a oricărui alt fapt.

— Archiekins, sărutul ăla întâmplător cu Reggie Mantle a fost mai mult decât nefericit, a spus Veronica. Și e de înțeles că te deranjează când îți spune-n față că există posibilitatea să se repete, a zis, apoi mi-a luat mâna și mi-a sărutat-o. Dar nu ai

de ce să-ți faci griji! Dacă se poate spune că greșeala aia a avut și o parte bună, atunci asta este că mereu voi reuși să-ți recunosc buzele dintr-o mie. Poți să fii sigur de asta.

— Știu, Ronnie. Vorbeam serios. Și-ți promit că am să depășesc momentul. Astea sunt…

— Timpuri grele, mi-a terminat ea gândul. Înțeleg. Scurta ta indulgență în semiisteria galantă este de înțeles. Dar eu am să-ți fiu alături întotdeauna.

Pe întuneric, buzele ei le-au întâlnit pe ale mele, făcând promisiuni mai puternice decât cuvintele.

Dar, înainte să ne facem prea comozi, din nou, luminile s-au aprins.

Veronica mi-a zâmbit, dându-și o șuviță după ureche.

— Nu-i timp de odihnă pentru cei obosiți, unicul meu Romeo! a zis ea. Înapoi la treabă!

CAPITOLUL CINCISPREZECE

BETTY

Dragă jurnalule,
De la moartea lui Jason Blossom, eu și prietenii mei ne-am ocupat de lucruri mult mai înfricoșătoare decât o pană stupidă de curent. Așadar, când s-au stins luminile, Jug și cu mine nu am avut nicio problemă să rămânem calmi. A durat probabil un minut ca să ne dăm seama ce se întâmplase.

– Suntem în munți, a spus Jughead. Un decor perfect, ca din Eliberarea. Indiferent cât de mulți bani investești în infrastructura unui loc, va fi imprevizibil când bate vântul în direcția greșită sau când scade temperatura cu o fracțiune de procent.

– Vorbim despre Hiram Lodge aici! am spus eu. Chiar dacă nu poate asigura permanent o rețea Wi-Fi, sunt sigură că are în pivniță un fel de supergenerator pornit și gata să funcționeze pentru asemenea ocazii.

– Între timp..., a zis Jughead și, brusc, chipul i s-a aprins, o strălucire ridicându-se de sub bărbia lui când a fluturat lanterna telefonului spre mine.

– Nu îți consuma bateria! l-am mustrat eu. În caz că situația durează mai mult decât ne așteptăm.

El m-a luat de mână.

– O sting imediat după ce coborâm să vedem cum se descurcă Veronica și Archie. Sper că au reușit să dezactiveze alarma înainte să cadă curentul.

– Am impresia că, dacă nu ar fi fost dezactivată alarma, ne-am fi dat seama până acum. Cu sau fără pană de curent.

L-am lăsat pe Jug să mă conducă pe hol, pășind în liniște pe covoarele groase, țesute în tonuri închise pământii.

– Îmi amintesc de momentul când am urmărit Așteaptă până se întunecă la Twilight, de Marțea Groazei.

– Te rog, Jug! l-am implorat eu. Ca și când situația nu este destul de înspăimântătoare și fără aluziile tale?

– Corect, a recunoscut el.

Parterul cabanei era imens: un spațiu aerisit și deschis, cu o bucătărie demnă de un bucătar-șef, prevăzută și cu o insulă, care conducea, la rândul ei, către o masă lungă și solidă. Dincolo de asta, erau canapele comode, scaune tapițate și un șemineu imens de piatră, flancat de două lăzi cu lemn proaspăt tăiat. O fereastră se întindea pe toată lungimea etajului, unde erau dormitoarele, dar, în afară de asta, holul dinspre pivniță era unul dintre cele mai mici și înguste spații din toată casa.

Și mi s-a părut claustrofobic, mic și înghesuit, chiar dacă era, probabil, la fel de lat ca un hol din liceul Riverdale. Sau poate că era doar groaza care mă cuprindea lent, indiferent cât încercam să îmi spun că nu mă tem de ceva banal cum e întunericul și că doar eu m-am uitat la Masca Neagră, cu sânge rece, și am recunoscut că făcea parte din familie!

Cu cât mai departe ne-am furișat pe hol, iluminat doar de lumina slabă a telefonului lui Jughead, cu atât mai greu mi-a fost să mă agăț de acea urmă de curaj.

– Pare că ne-ndreptăm spre scaunul electric, am spus eu.

Încercam să glumesc, dar gluma a părut seacă, spusă fiind în umbrele ciudate și orizontale ale penei de curent, mai ales după ce l-am mustrat pe Jug din cauza referințelor la filmele de groază.

– Cu siguranță, holul ăsta are ceva din Culoarul morții. Ca și când pe ușa din capăt va scrie fără îndoială camera 237. Sau 1408.

Erau două dintre referințele lui preferate din Stephen King.

– Îmi pare rău, nu trebuia să ne gândim la filme de groază! și-a amintit el.

– Este în regulă, am spus eu. Îmi plac pasiunile tale înspăimântătoare, chiar dacă acum sunt speriată. Poate că înseamnă doar că suntem perechea potrivită?

– Susțin interpretarea asta! Dar – stai – uite! a exclamat, îndreptându-și lanterna.

Era o ușă: din lemn masiv de culoare închisă, ca toate suprafețele din casa asta, strălucind de la ceara scumpă și mirosind liniștitor a mosc, din cauza trecerii timpului. Și ferm poziționată între noi și locul în care erau acum Veronica și Archie.

– Cam impunătoare, trebuie să recunosc, a spus Jughead. Dar, în mod cert, nu este camera 237. Deci încă nu trebuie să ne panicăm.

A întins mâna spre mâner și l-a răsucit. Nimic – nici măcar nu s-a mișcat.

– Acum pot să mă panichez? am întrebat eu.

Îl tachinam din nou și, din nou, nu eram amuzantă.

Jug a tras de marginea căciulii, eliberându-și o șuviță rebelă de păr. Brusc, s-a văzut pe chipul lui faptul că și-a dat seama.

– Este o cameră de refugiu!

– Există o cameră de refugiu în subsol?

– Nu. Ei bine, da. Într-un fel, a zis el și a scuturat din cap. Îmi pare rău! Ce vreau să spun este că sunt destul de sigur că tot subsolul funcționează ca o cameră de refugiu. Coopercază. Ar avea sens. Hiram Lodge este foarte bogat. Oamenii foarte bogați sunt adesea și foarte paranoici, iar asta duce la un sistem de securitate incredibil de scump și de complicat. Presupunerea mea este că ușa pivniței este programată să se încuie când cade curentul.

– Și dacă ești de partea greșită a ușii când se-ntâmplă asta?

Camera aceasta de refugiu părea să aibă câteva slăbiciuni în sistem.

Jughead a ridicat din umeri.

– Sunt sigur că există un cod pe care să-l știe familia Lodge. Ca o anulare, dacă se întâmplă. Dar noi nu suntem familia Lodge. Veronica nu se aștepta la pană, iar Hiram Lodge nu se aștepta oricum să fim aici. Deci, fără anulare.

– Ar trebui să îi sunăm? Oare ne-ar auzi?

Locul ăsta era fermecător și comod, dar știam că aparențele pot fi înșelătoare; fusese construit ca o fortăreață. Hiram Lodge era un om care nu lăsa nimic la voia întâmplării.

– Putem încerca, a admis și a lovit în ușă, strigându-i pe Archie și pe Veronica de câteva ori, însă ușa părea să fie antifonată.

Ca și când ar fi vrut să confirme ce spunea, bătăile și strigătele lui au fost întâmpinate de o liniște rece și de sunetul respirației noastre prudente.

Am decis atunci că există și senzația de prea multă pace și liniște.

– În orice caz, cum de știi atât de multe despre bogați și despre casele lor sigure? am întrebat eu, un pic fermecată, în ciuda împrejurărilor, de cea mai recentă dezvăluire a minții domnului Jughead Jones.

– Hiram Lodge este de fapt Bruce Wayne, dacă Bruce Wayne ar fi rău, nu? a zis râzând. Poate Lex Luthor.

– Să nu te audă Veronica spunând asta! l-am avertizat eu. Chiar dacă este de acord.

Pana de curent nu a fost atât de lungă, de fapt – a durat probabil douăzeci de minute? La început mă uitam la telefon, urmărind cum trec minutele. Dar, după ce aproximativ cinci minute s-au scurs într-o relativă liniște, Jug a mers pe lângă zid, până ce s-a ghemuit chiar în fața ușii pivniței. M-am aplecat și am venit lângă el, cu picioarele ridicate sub bărbie și stând sub brațul lui. Presupun că ar fi avut mai mult sens să revenim în salon, conceput pentru relaxare. Dar era întuneric și toți ne foloseam telefonul pe post de lanternă și cred că niciunul dintre noi nu voia să riște să rămână fără baterie înainte să se activeze generatorul.

Oricum, dintr-un motiv nerostit, idiot și superstițios, nu am vrut să stăm prea departe de ușa pivniței, ca și când ar fi fost foarte important să fim chiar acolo când s-ar fi aprins luminile, iar ușa s-ar fi deschis din nou.

Jughead a râs, rupând liniștea și amintindu-mi, astfel, cât de nemișcat părea totul în jurul nostru.

– Ce? am întrebat eu, deși nu m-am putut abține să nu zâmbesc, doar auzindu-l chicotind.

– Betty Cooper, a spus el, răsucindu-și în jurul mâinii vârfurile părului meu prins în coadă. Pariez că nu la asta te-ai gândit când ai fost de acord să fii Regina Șerpilor pentru mine.

Am reflectat puțin la vorbele lui, iar apoi am râs și eu.

– Sincer? nu cred că m-am gândit la ceva anume când m-ai rugat prima dată. Este greu să te pregătești prea mult dinainte pentru așa ceva.

– Mda, cu siguranță este un rol pe care trebuie doar să ți-l asumi. Credință oarbă, a confirmat el. În orice caz, așa a fost pentru mine, cu Șerpii, a zis și și-a reprimat un căscat, amintindu-mi cât de lungă fusese ziua pentru toți. Dacă mi-ai fi spus când eram mici că noi doi vom ajunge împreună, aș fi crezut că ești nebună.

– Hei! am exclamat și i-am dat un cot.

– Nu, adică m-ar fi încântat ideea ca Betty Cooper să fie interesată de, ei bine, Jughead Jones.

Am înțeles la ce se referea el și, pentru prima dată, mi s-a părut că purtăm o conversație sinceră despre cine suntem și ce relație avem, iar năluca lui Archie Andrews, băiatul-minune din vecini, nu era pe nicăieri.

– Iar acum, iată-ne...

– Îndrăgostiți nebunește, l-am tachinat eu, într-un moment deloc romantic.

– Îndrăgostiți nebunește, a confirmat el, trăgându-mă mai aproape... într-o altă întâlnire ciudată în care stăm la pândă/căutăm/investigăm. Și nu mi-ar plăcea să fie altfel!

– Nici mie.

Mi-am sprijinit capul de pieptul lui, inhalând mirosul de piele uzată a jachetei lui de Șarpe. Pentru mine, mirosea ca acasă.

Totuși, poate că a fost... întunericul din mine, orice ar fi ce mă împiedică să fiu cu adevărat acea „Betty Cooper perfectă" la care se așteaptă toată lumea... dar a trebuit să întreb.

– Jughead, ce crezi că se va întâmpla dacă Archie va fi condamnat?

A ridicat din umeri.

– Nu știu, serios. De unde să știm? Știu cum a fost când era tata în închisoare... Nu a fost grozav. Adică, în afară de faptul că îmi era dor de el, mai eram și îngrijorat, pe deasupra. Se simte bine? Mănâncă? Este în siguranță? Este sincer cu mine când îi pun întrebări? Și, bineînțeles, răspunsul este întotdeauna „nu." Tatăl meu nu voia să mă îngrijorez.

– Archie va fi la fel..., am zis eu gânditoare, apoi mi-am dat seama ce am spus. Adică, nu cred că va fi condamnat, voiam doar să spun că...

– Știu ce voiai să spui, Betty. Nu te îngrijora, a spus, apoi a oftat. Și, da, Archie ar proceda la fel.

– Nu îl putem lăsa să plece, Jughead!

FP era dur, iar Jughead tot își făcuse griji pentru el în închisoare, bineînțeles. Archie era puternic, desigur, dar nu era dur. În închisoare, l-ar fi mestecat și l-ar fi scuipat înainte de micul dejun.

– Știu, a spus el, atingându-mi ceafa cu o palmă caldă și liniștitoare. Vom face tot posibilul ca să împiedicăm asta.

M-a sărutat ușor pe creștet, făcându-mă să zâmbesc din nou.

– Sigur ți-a intrat tot părul în gură.

– Probabil, a răspuns râzând.

– Îmi pare rău de fixativ!

Am stat în liniște, încercând amândoi să nu ne gândim la ce s-ar fi putut întâmpla dacă Archie ar fi fost închis. Încercam, în schimb, să ne amintim de toate lucrurile prin care am trecut de când a sosit Veronica, de la sfârșitul verii trecute, în luna în care s-a schimbat totul.

Jughead s-a rezemat din nou de zid.

– Hei, îți amintești de weekendul pe care ni l-am petrecut în oraș cu Veronica, anul trecut? Când ea era încă fata cea nouă, dar prietenia dintre noi patru era deja stabilită?

– Bineînțeles.

Erau atât de multe lucruri extraordinare pe care să ni le amintim de atunci... dar era și o neliniște care ne cuprinsese cât timp stătuserăm acolo. Ceva care ieșise la suprafață. Am putea să îi spunem Efectul Riverdale. În majoritatea timpului, am încercat să nu mă gândesc la asta. Am încercat să mă concentrez la lucrurile bune.

În majoritatea timpului, a funcționat.

Veronica ne invitase în afara orașului pentru *prima* noastră ieșire de weekend. Și, chiar dacă era dramatic, bineînțeles că nu se compara cu primul weekend de la Shadow Lake. Mici îngăduințe etc.

Ea ne-a spus că urma să facem cunoștință cu niște vechi prieteni, mai întâi acasă la ei, iar apoi să mergem la cină. Archie era adorabil – se uita cu ochi mari la luminile cu neon ale zgârie-norilor, la panouri și taxiurile galbene. Se purta ca un cățel entuziasmat. În liftul spre apartamentul lui V., a numărat etajele cât am urcat.

— Cincizeci și cinci, cincizeci și șase, cincizeci și șapte…

— Cred că nu am mai fost niciodată atât de sus, a spus Jug, deși fără bucuria năvalnică pe care o simțeam emanând din toți porii lui Archie.

— Nu pot să cred că prietena ta locuiește aici! m-am mirat eu.

— Este uimitoare, a spus Veronica. Totuși, este cam „greu de digerat" – v-am avertizat!

Ușile liftului au dezvăluit un spațiu deschis și strălucitor, aranjat la fel de modern ca foaierul. Totul arăta „strașnic" și – într-un mod mai reținut, dar tot fără niciun dubiu – „scump"!

Am început să îmi dau bine seama cam cât de mult se schimbase viața Veronicăi atunci când se mutase la Riverdale. Nu știu dacă m-aș fi descurcat la fel de bine.

— Lexi! a strigat Veronica, alergând spre prietena ei.

O tipă înaltă, de culoare, cu pomeții mai ascuțiți decât muchiile zidului, a traversat încăperea.

— Ronnie! O, *Dumnezeule*, îți prieste să locuiești la țară, fato!

Cerceii ei lungi i-au atins umerii când s-a mișcat.

— Iar aceștia sunt prietenii tăi! a exclamat, uitându-se la noi, și, chiar dacă știam că, probabil, într-o oarecare măsură, judeca în tăcere ce vedea, a zâmbit atât de amabil, încât am uitat să fiu deranjată sau îngrijorată. Am auzit de voi toți, ne-a spus ea, și sunt încântată să vă cunosc!

— Frate, locul ăsta e *bestial*! a spus Archie.

Veronica a părut amuzată. Sinceritatea lui Archie era atât de… tipică.

— Părinții mei l-au cumpărat pentru uz ocazional, a spus ea. Însă acum tata are un cumpărător din China care poate să ofere *mult* peste prețul pieței. Dar, mai întâi, îmi pun întrebarea: chiar își poate scoate banii din țară? Deoarece asta e toată problema…

Și-a dat ochii peste cap, ca și când ar fi zis: „Adică, știi, nu?"

Iar eu nu știam. N-aveam nicio idee, dar nu voiam s-o recunosc.

— O, da, sigur, am spus eu, dând din cap și sperând să par convingătoare.

M-am lămurit repede că, de fapt, nu trebuia să mă deranjez. Lexi era mai mult genul sincer și direct. Când m-am alăturat lui Jug ca să mă bucur de priveliștea uluitoare asupra zonei Central Park West, a tras-o deoparte pe Veronica.

— *Aș fi vrut* să îmi spui că vii însoțită de trei oameni, a șoptit ea.

— Ce vrei să zici? a întrebat, părând realmente confuză, Veronica. Ți-am spus că vin cu prietenii mei.

— Ai spus că îl aduci pe iubitul tău atrăgător, a răspuns Lexi. Nu cu un repetent de la liceul Sweet Walley și o figurantă din *Singles*.

Eu și Jughead am făcut un schimb de priviri. Probabil ar fi trebuit să ne simțim ofensați de remarcă, dar ne cam nimerise.

Veronica s-a strâmbat.

— Care este problema?

Lexi și-a încrucișat brațele.

— *Problema*, a spus ea, este că ne întâlnim cu băieți eleganți la Essex și că am făcut rezervare pentru doar paisprezece persoane. Și știi cum este acolo sâmbăta, este imposibil…

— Ăăă, doamnelor! a zis Juggie și a făcut un pas în față, după ce l-am asigurat că îl susțin, dând rapid din cap. Chiar dacă Betty și cu mine îți apreciem favorurile sociale, nu trebuie să îți faci griji pentru noi. Eu sunt mai mult J.D. Salinger decât Jay McInerney. Nu plănuiam să ne alăturăm azi noilor îmbogățiți.

— Jughead e pentru prima dată la New York, iar eu nu am mai fost aici de când eram mică, i-am explicat. Vom fi turiști!

Lexi s-a strâmbat când m-a auzit, dar Veronica a părut incredibil de ușurată, oferindu-mi încă un motiv să îmi dau seama că făceam ce trebuia.

— *Trebuie* să ne întâlnim mai târziu! a spus Veronica.

– Da, vă rog! a adăugat, aproape disperat, Archie.

În orice caz, ăsta era planul.

Era o zi frumoasă, unul dintre primele weekenduri cu adevărat calde pe care le aveam de când iarna se transformase în primăvară, iar trotuarele erau aglomerate de oameni care măsurau cu privirea galbenul untos al luminii soarelui de după-amiază și verdele bobocilor din copaci. Din apartamentul lui Lexi, am luat metroul spre Washington Square, apoi am mers pe strada Houston spre Lower East Side, uitându-ne la vitrinele nesfârșite: pizza la felie, discuri rare de vinil, o firmă pâlpâitoare cu neon care făcea reclamă la serviciile unui paranormal autentic… Orașul ăsta chiar avea câte ceva pentru fiecare.

— Încă unul care-a dispărut, a spus Jughead, arătând spre vitrinele întunecate din partea cealaltă a străzii.

— LANDMARK SUNSHINE? am citit eu, privind într-acolo. Dacă este un simbol, cum de îl pot demola?

— Ăsta e doar numele grupului de conducere. Cinematografele Landmark. Sunshine era un…, s-a oprit el, părând să își caute cuvintele potrivite.

— …un simbol?

Jughead a zâmbit.

— Ei bine, da. A fost construit în 2001. Prezenta multe filme de artă, nu doar comerciale, a spus, iar eu am simțit disprețul din vocea lui.

— O, ca acela mai apropiat de NYU – Angelika.

Mirosul de floricele de porumb care plutea dintr-acolo aproape mă amețise, dar nu veniserăm la New York doar ca să vedem un film. Puteam face asta oriunde!

— Mda. Dar nu ar trebui ca un oraș mare ca ăsta să poată sprijini mai multe cinematografe de filme clasice? A fost și-așa destul de grav când Hiram Lodge a cumpărat Twilight și l-a demolat.

Jug a ridicat din umeri, dar mi-am dat seama că era mai supărat decât dădea de înțeles. Twilight fusese o casă metaforică și reală pentru el câțiva ani. Când a fost vândut, s-a simțit rănit.

— Nu pot decide dacă este mai rău să se întâmple într-un oraș mare sau într-unul mic, a spus el.

— Este groaznic indiferent unde se întâmplă, am decis eu, luându-l de braț. Dar – hei! Ia te uită!

Mă prosteam, știam asta, dar eram încântată să văd ceva cunoscut. Și poate să îmi schimb puțin starea de spirit, dacă era posibil.

— Katz! E magazinul de delicatese din *Când Harry a cunoscut-o pe Sally*!

— „Vreau ce a comandat ea", a citat Jug, inexpresiv.

— Dumnezeule, iubesc filmul ăla! am spus oftând.

Jughead s-a strâmbat.

— Îhh! Este prea ușor și sentimental. Dacă vrei un New York grozav într-un film, ai *Șoferul de taxi*.

— Dar are un mesaj atât de frumos, am insistat eu, trăgându-l mai aproape. Îmi place că ei încep ca prieteni.

Numai că Jughead nu era convins.

— Așa este, totuși, Billy Crystal nu vrea să se culce cu Meg Ryan de îndată ce se cunosc?!

Nu știu de ce îi era atât de greu să aprecieze romantismul filmului.

— Ei bine, da, am protestat eu, și cred că și ea este atrasă de el. Dar nu ajung acolo, nu-i așa? Sunt doar prieteni – *ani de zile*!

— Bine, fără supărare, dar nu cred că înțelegi mesajul filmului, a spus el enervat.

Ei bine, există oameni doar „cinici", și apoi mai există și cei „alergici, de-a dreptul, la clișee siropoase, dar inofensive".

–Ăăă, nu, am spus eu încet, sunt destul de sigură că tu nu ai înțeles.

Începeam… să ne *certăm* din cauza asta?

El a ridicat o sprânceană la mine.

— Deci tu *chiar* crezi că un bărbat și o femeie pot fi doar prieteni?

— Sigur că da, am spus eu, încercând să vorbesc pe un ton neutru. Uită-te la mine și la Archie.

— Nu comentez, a spus Jughead.

Stomacul mi s-a răsucit. Cerul era atât de albastru și, totuși, ziua începea să fie urâtă. Ne simțiserăm atât de apropiați de când sosiserăm la New York, dar, cu cât rătăceam mai mult prin labirintul din centrul orașului, cu atât mai mult părea că nu ne înțelegeam. Se spune că oamenii diferiți se atrag și, într-un fel, eu și Jug eram exemplul perfect.

S-a dovedit că poate nu eram.

L-am condus pe Jug spre Strand, o librărie clasică la sud de Union Square. Sloganul ei era „treizeci de kilometri de cărți". Hoinărind printre culoarele pline și înghesuite, mi s-a părut o estimare potrivită. Jughead era în rai. Sau, așa cum spunea el, „în versiunea de film a raiului pentru Noah Baumbach", ceea ce, în lumea lui Jug, era și mai bine.

— Locul ăsta este *sublim*! s-a manifestat el. Vreau să mă mut definitiv la New York, doar ca să-mi pot petrece câteva ore aici în fiecare sâmbătă.

—Te susțin, i-am spus eu, dar deja ne-am petrecut mult timp aici. Nu ar trebui să mergem mai departe? Sunt atât de multe de văzut!

— Dar am ajuns abia la litera D din True Crime.

Nu părea promițător. Știam că nu se va lăsa convins dacă-i propun să ne întoarcem în Central Park sau în Times Square – deja își exprimase clar disprețul pentru genul acela de „capcane pentru turiști". Trebuia să fiu creativă.

Aha! Am reperat un volum din prima ediție a cărții *My Life in France*, de Julia Child, și am început să citesc niște rânduri cu voce tare. Când am ajuns la partea despre tocana de rață, Jughead a devenit atent.

— Să mergem să mâncăm!

Am găsit un soi de restaurant în imediata apropiere, dar s-a dovedit a fi complet „hipsterizat", ceea ce, bineînțeles, l-a făcut pe Jughead să râdă. În meniu era o înghețată care costa o mie de dolari. I-am arătat că avea fulgi adevărați de aur, dar asta nu l-a impresionat.

— E în regulă să mănânci aur?

Am încercat să glumesc la vorbele lui, dar el era pe val.

— Și, ca să știi, hamburgerul meu este ars, chifla e prea moale, iar la Pop's aș putea cumpăra patru burgeri la prețul ăstuia. Poți să îmi amintești de ce suntem aici?

— Nu știu, am spus eu frustrată. Deoarece este simbolic!

Aplicația Fodor mi-l recomandase, însă nu ăsta era motivul pentru care sugerasem să venim aici.

— De când ne pasă unde merge lumea? Mai ales când este vorba de un loc în care mâncarea este proastă?

Am înghițit.

— Familia mea obișnuia să vină aici, Jug.

Și-a lăsat burgerul și s-a uitat la mine.

— În copilărie, de fiecare dată când veneam la oraș, părinții mei ne aduceau pe mine și pe Polly aici pentru înghețată. Nu pentru cele cu fulgi de aur, doar cu vanilie, dar…

Amintirea m-a făcut să zâmbesc. Polly își lua cu fulgi de ciocolată, iar eu îmi luam cu un curcubeu și făceam schimb după ce mâncam jumătate.

— Totul e atât de încurcat cu Polly de când a fost ucis Jason și știi că mama e mereu stresată! Dar mi-am spus că poate locul ăsta nu s-a schimbat. Aș fi putut avea o amintire frumoasă. Poate niște înghețată. Iar tu îți puteai lua un burger de New York. Bonus, am spus și mi-am coborât privirea. În mod evident, am gândit greșit.

Jughead era tăcut, analizând totul.

— Bine, sunt un ticălos, a recunoscut, în cele din urmă. Îmi pare rău! a spus și s-a întins, peste masă, spre mâna mea. Încotro? Merg unde vrei tu.

Fântâna Bethesda din Central Park ar fi putut fi încă o capcană turistică obișnuită, dar nu ne-a dezamăgit. Jughead și cu mine am stat pe trepte și am urmărit apa curgând din elefantul sculptat, culorile radiante ale naturii reflectându-se prin bazine. Sub noi, bărcile cu vâsle traversau încet lacul. Parcul mirosea a verdeață – suficient încât să mă simt din nou trează, aproape optimistă. Chiar după acea pauză semi-dezastruoasă de burger.

— Nu este frumos? am întrebat oftând. Lacul ăsta apare în toate filmele a căror acțiune se petrece la New York.

Jughead a ridicat din umeri.

— Mda, în toate comediile romantice absurde.

M-am enervat. Oare nu în urmă cu treizeci de minute își cerea scuze pentru că mi-a stricat experiența din New York? Acum se supăra, din nou?

— Și ce? Crezi că filmele tale preferate despre New York sunt mai bune decât ale mele?

— Nu am spus *asta*! a protestat el. Vreau să spun doar că… îți place partea de oraș care este puțin mai… *strălucitoare*. Eu prefer partea de oraș care este mai murdară. Mai reală.

A sosit timpul să ridic eu din umeri.

— Sigur, Jug.

Știam la ce se referea de fapt. Doar că nu eram pregătită să îl aud.

Din Central Park, am făcut o mică plimbare spre clădirea Dakota, structura impunătoare în stil gotic, dar imposibil de șic, ale cărei turle ascuțite și acoperișuri triunghiulare spintecau cerul. Era amenințătoare. Se potrivea cu starea mea de spirit.

— Uite, *aici* este o parte adevărată a istoriei New York-ului, a spus Jughead. Clădirea Dakota.

— Știi că Veronica a locuit aici, înainte ca tatăl ei să fie arestat?

Era greu să-ți imaginezi, dat fiind că Dakota era atât de inaccesibilă. Dar, pe de altă parte… așa era și V.

— Mda. Dar mai important din punct de vedere cultural este exact locul de lângă ușă. Acolo a fost împușcat John Lennon. Practic pe propriul prag.

Nu-mi venea să cred – Jughead chiar părea *impresionat* cumva de momentul acesta revoltător din istoria Americii.

— O, Dumnezeule! am spus eu. E tragic.

— Ei bine, da. Totuși, pe cât de îngrozitor a fost… *a scăpat* cu moștenirea intactă, a zis Jughead și și-a băgat mâinile în buzunare. Majoritatea starurilor rock din epoca lui care sunt încă în viață ori fac muzică mediocră, ori interpretează în continuare melodiile pe care le-au compus în urmă cu patruzeci

de ani. Este nasol că a murit tânăr, dar, într-un fel, asta face ca amintirea lui să fie mai… *eternă*.

Eram tăcută, gândindu-mă.

— Ce e? Este prea morbid? a întrebat Jughead.

Nu prea puteam să mă uit în ochii lui.

— Noi doi suntem… *atât de diferiți*! Nu vedem lucrurile în același fel. Nu ne plac aceleași lucruri, am spus, oprindu-mă, cu lacrimile adunate în ochi. Nici măcar nu știu dacă îmi *place* cu adevărat New York-ul. Ăsta era motivul principal pentru care locul era atât de… atractiv.

— Cum adică nu îți place New York-ul?

— Adică îmi place, desigur. E minunat să-mi petrec o zi aici, am zis, chiar dacă nu era chiar adevărat, căci ziua asta nu fusese tocmai minunată. Dar, nu știu, poate că ai dreptate: cred că lucrurile care îmi plac la el – locurile pe care le cunosc – nu reprezintă adevăratul oraș.

Poate diferențele dintre noi sunt doar prea mari. Sau aveau să fie, în cele din urmă.

Jughead era iubitul meu din liceu, la urma urmei. Și, în orice caz, cine ajunge să aibă o relație lungă cu iubitul din liceu? Părinții mei s-au căsătorit când au terminat liceul – nu prea voiam să fac la fel.

Jughead părea cu adevărat alarmat.

— Betty, m-am purtat urât, a spus el. Am zis că voi înceta și ar fi trebuit să mă străduiesc mai mult. Nu știu ce este în neregulă cu mine. Nu…

— Nu crezi că vei locui vreodată aici? l-am întrerupt eu.

El a înțepenit.

— Ei bine, *cândva*, da. Întotdeauna am visat să locuiesc în Lower East Side sau în Brooklyn. Să-mi petrec timpul aici

până la treizeci de ani, înainte să mă mut într-un oraș mic din Maine, ca Stephen King, a spus, iar ochii îi erau triști, gânditori. Nu crezi că vei locui și tu aici?

Momentul adevărului, Betty. Era întrebarea la care nu voiam să răspund. Dar, iat-o!

— Sincer? Nu prea, nu.

Acum *chiar* m-am uitat la el.

— Mă tot gândesc la stagiul meu din Los Angeles de vara trecută. Mi-a plăcut orașul. M-am gândit că poate… o să fac facultatea acolo.

Mi s-a părut cea mai îngrozitoare confesiune pe care puteam să i-o fac lui Jughead, mai ales aici și acum. Am inspirat adânc și i-am spus restul fără să gândesc.

— Jughead, ce se va întâmpla cu noi? Știi… după liceu.

Iat-o! O întrebare simplă, fără un răspuns ușor și imediat.

Așa că el a rămas locului, bâlbâindu-se, deoarece nu putea spune nimic, nu putea trage de niciun fir care să nu destrame complet iluzia pe care o creaserăm. Ficțiunea complicată că lumea de dincolo de Riverdale nu va interveni sau nu se va impune în viața noastră.

În cele din urmă, nu a trebuit să-mi răspundă. A fost salvat de clopoțel.

De fapt, de claxonul unei mașini. Erau Veronica și Archie. Inițial, m-am simțit nedumerită, întrebându-mă cum de au știut unde să ne găsească, dar s-a dovedit că voiau să treacă pe lângă clădirea Dakota, astfel încât Veronica să se uite la vechea ei proprietate mai mare.

— Și, sincer, o cam regret, a glumit ea, aplecându-se peste geamul deschis al mașinii ca să strige la noi. Deoarece Dakota face ca Pembrooke să pară ceva ieșit din blogul *Worst Room*, a zis, dându-și ochii peste cap.

Am decis cu toții că eram gata să ne întoarcem la Riverdale. Veronica și Archie stăteau comod în spate pe drumul spre casă, în propria lor lume, ținându-se de mână și șoptindu-și glume numai de ei cunoscute.

— Știi, îmi cam place New York-ul, a spus Archie.

— E unic, a confirmat Veronica. Dar, pentru moment, mă bucur să merg acasă.

— *E imposibil* să fi avut o zi la fel de bună ca a noastră! a exclamat Archie.

Nu o spusese ca pe o provocare sau ca să se laude. Îl cunosc pe Archie; era doar entuziasmat și îndrăgostit, lucru care m-a făcut să mă gândesc: în cazul lui Archie și-al Veronicăi, diferențele dintre ei îi apropiau. Dar, când venea vorba despre mine și Jughead, dezgropau întrebări la care niciunul dintre noi nu era pregătit să răspundă.

— Știi ce? am zis cam cu ranchiună, dar nu m-am putut abține. Sunt sigură că ai dreptate, Archie.

Eu și Jughead am tăcut când mașina a intrat pe autostrada West Side, râul părând negru și fără fund în lumina lunii.

Lumea de dincolo de Riverdale ne chema. Cu toții o știam. Cândva, la maturitate, avea să ne amenințe relațiile, prieteniile… chiar și orașul. Acum știam cu toții că acea zi urma să vină.

Dar, în clipa asta, în ciuda eșecului imens care fusese călătoria noastră neașteptată, credeam că încă avem timp.

Nu știam atunci, exact, cât de mult.

Revenită în prezent, în liniștea rece și întunecată din casa Veronicăi de lângă lac, l-am apucat de braț pe Jughead, prinsă de melancolia amintirilor.

— În ziua aia. Ne-am făcut niște amintiri amuzante, am spus eu, încercând, ca întotdeauna, să mă concentrez asupra lor.

— Da, a confirmat, nerăbdător, Jughead.

Nerăbdător să se și prefacă, din când în când. Dar, apoi, și-a schimbat tonul și a devenit mai serios.

— Însă, cu siguranță, ne-a lăsat cu un sentiment tulburător privind, nu știu, viața reală. Viitorul. Locul în care vom ajunge.

— Am fost atât de îngrijorată până am ajuns acasă! am spus eu, simțindu-mă bine să fiu sinceră cu el. Nu vedeam decât cum se apropia sfârșitul relației noastre. Iar apoi ne-am întors și ne-am intrat din nou în ritm și lucrurile au fost în regulă...

— Lucrurile au fost grozave, a spus el, sărutându-mă.

— Da, grozave. Epice. Iar acum...

Acum oricum totul se destramă, am gândit eu. Nu eram în stare să o spun cu voce tare. Acum mă întreb dacă nu cumva, în tot timpul ăsta, nu am făcut decât să negăm realitatea.

Jughead mi-a atins obrazul cu degetele.

— Știu.

M-am bucurat că nu a trebuit să-i dau explicații. Eu și Jug eram mai puternici ca niciodată, asta era sigur. Dar nu era suficient. Nu era suficient, încât să ne împiedicăm universul să scape de sub control.

Brusc, s-a auzit un sunet ca de aspirare, ca ruperea unui sigiliu etanș, iar casa a prins viață în jurul nostru. Am clipit la lumini, care, după pana de curent, păreau orbitoare.

— A venit curentul! a spus Jughead. Să mergem să vedem ce fac ceilalți?

Am dat din cap, dar încă ne ridicam în picioare când ei au deschis ușa pivniței. Veronica părea îmbujorată, dar triumfătoare.

— Să nu subestimezi niciodată un sistem infailibil de-ale lui Hiram Lodge! a spus ea. Suntem bine. S-a terminat. Ce ușurare!

Chiar era o ușurare. Pentru moment.

Dar nu era prea adevărată.

Nu se terminase nimic.

Iar eu mă temeam că nimic nu va mai fi vreodată cu adevărat „bine".

Întorși la etaj, Archie a fost cel care ne-a dat niște vești extraordinar de rele.

– Nu îmi place să o spun, băieți, dar... păsările alea sunt încă acolo, a anunțat, iar gândul la ele, se vedea, îl dezgusta cu adevărat. Putem să le adunăm eu și Jug. O să ne mișcăm repede.

– Și, dacă am fi fost în Europa medievală, eu și Betty am fi putut accepta expunerea impresionantă de misoginism deghizat în cavalerism, Archiekins, a spus Veronica. Dar, pentru că suntem în secolul XXI și – surpriză! –, exact ca Ginger Rogers, așa-zisul sex slab poate face orice puteți face voi, băieții, dar mai bine și pe tocuri. Vom ajuta și noi, a zis ea, apoi mi-a aruncat rapid o privire, iar eu am dat afirmativ din cap. Opt mâini sunt mai rapide decât patru. Și mai avem mult timp înainte să mergem la culcare.

Pe chipul lui Archie, am văzut amestecul ăla complicat de dragoste, mândrie și tristețe. Nu voia ca Veronica să fie nevoită să-i curețe mizeria, dar nu înțelegea ceva important: era mizeria <u>noastră</u>. Nu doar a lui. Asta era partea pe care el încă nu o înțelegea.

Am început să îmi suflec mânecile, la propriu.

– Haide, Archie! Ne ocupăm noi de asta.

– Un pas mic pentru B. și V., un pas imens pentru feminism! a spus Veronica.

Nu părea încântată de perspectiva muncii care ne așteptă. Dar <u>chiar</u> părea hotărâtă.

– În orice caz, va fi un motiv excelent să îmi înlocuiesc încălțările astea cu ghetele alea împodobite Jimmy Choo, pe care le-am văzut la Stacks, pe Fifth Avenue.

– Iată partea aia bună la care speram cu toții! a spus Jughead.

Gluma a reușit să ne facă pe toți să râdem, însă foarte puțin.

A fost o muncă murdară, dar V. a avut dreptate – cu toți patru concentrați, s-a terminat repede. (Nu că faptul ăsta făcea munca mai puțin scârboasă.) După puțin timp, eram cu toții transpirați și gâfâiam, iar Veronica, neobișnuit de răvășită, ridica triumfătoare un sac mare și negru de gunoi pe un umăr. O buclă rebelă i s-a legănat pe frunte, iar ea a scuturat din cap, dând-o la o parte din față și din ochi.

– Știi, a spus ea gânditoare, când eram anul trecut la The Ashram, din Mallorca, de Anul Nou, împreună cu Bella Hadid, un swami de acolo mi-a spus că ciorile aduc ghinion. Și trebuie să mărturisesc că niciodată nu am crezut zicala asta la fel ca acum.

– N-am să întreb ce este The Ashram, a spus Jughead, dar este destul de greu să susții că grămada aia de păsări moarte ar aduce vreodată noroc. Știi expresia murder of crows[1], nu? Ciorile sunt de rău augur.

– Inventezi! a spus Archie.

– Crede-mă, Arch, nu sunt atât de creativ!

Pentru a nu știu câta oară de la arestare, i-am văzut chipul lui Archie invadat de un val de panică.

– Haideți, băieți, am spus eu, vorbim aici despre viața lui Archie! Nu o să ne lăsam distrași de o superstiție stupidă.

– Betty are dreptate, a intervenit Veronica. Nici măcar sugestiile unui swami tâmpit nu sunt sfinte, a spus, apoi i-a înmânat sacul de gunoi lui Archie, care a început să-l târâie pe aleea lungă, spre locul unde erau depozitate tomberoanele protejate împotriva animalelor. Ce facem, așadar, acum?

– Nu știu ce faceți voi, dar eu sunt mort de foame! a spus Jughead.

Amândouă ne-am uitat la el.

– Ce? a întrebat zâmbind.

– Să văd dacă am înțeles, a spus Veronica. Niște ciori moarte îți fac poftă de mâncare?

---

[1] Expresie care desemnează un stol/grup de ciori și care include cuvântul *murder*/„crimă”, făcând aluzie la cele petrecute în roman (n. tr.).

– Nu ai aflat încă, Veronica? N-am nevoie să mi se facă poftă. Apetitul meu este omniprezent. Din nefericire, la fel ca absurdul.

– De acord, a spus ea. Deși nu pot spune că era o prioritate pe lista mea, poate că ar trebui cu toții să mâncăm. Rămânem în aceleași dormitoare ca data trecută? ne-a întrebat ea, iar toată lumea a dat aprobator din cap. Atunci, să lăsăm bagajele, să ne spălăm și să luăm o gustare de miezul nopții!

Politicos, Jughead m-a lăsat să fac prima duș, poate dintr-un gest sexist – dar, cu siguranță, nu aveam de gând să mă opun, în timp ce aveam pe mâini posibilele rămășițe ale gripei aviare din Shadow Lake. Am dat drumul la apă fierbinte, lăsând baia să se umple cu abur, și am intrat în ceea ce putea fi descris cel mai bine ca un duș extrem de genul Silkwood.

Mă ștergeam cu prosopul, când mi-am dat seama că îmi tremurau mâinile din nou. Prin aburul care plutea în fața oglinzii, îmi zăream ochii fierbinți și încețoșați,. Noaptea asta era nesfârșită. Iar Veronica avea dreptate – era departe de a se sfârși.

M-am uitat la blugii mei, adunați grămadă pe podeaua băii. Flaconul de Adderall era în buzunarul de la spate; îl înșfăcasem preventiv din poșetă înainte să fac duș. Între timp, era miezul nopții, electricitatea deja căzuse o dată, iar pielea îmi ardea. Îmi mai trebuia o doză?

Îmi țineam blugii într-o mână, și flaconul de Adderall în cealaltă, gândindu-mă la cele mai rele opțiuni, când am auzit sunetul. Un mic bip, un ciripit, o uvertură.

Era telefonul meu mobil, pe care-l luasem cu mine în baie.

Suna. Agresiv. Insistent. Sunetul de apel se continua la nesfârșit.

Și nu orice sunet de apel.

Telefonul meu cânta „Lollipop". O melodie aparent inofensivă, dar care mi-a înghețat sângele.

„Lolliop" – cunoscut și ca sunetul de apel al Măștii Negre.

Nu este real, am gândit eu disperată. Este imposibil! Te-am prins. Erai tatăl meu și te-am prins, iar tu ești închis.

Dar, dacă nu era real, atunci de ce nu înceta telefonul să sune?

Am apăsat butonul de respingere, încercând să îl închid. Cuvintele APELANT NECUNOSCUT au licărit pe ecran, tachinându-mă. Frustrată, am aruncat telefonul pe masa de toaletă, auzindu-l zăngănind din cauza impactului.

– Betty, ești bine acolo?

Jughead părea destul de calm. Deci auzise ceva, ceea ce l-a făcut să mă întrebe ce fac. Dar nimic cu adevărat îngrijorător. Nu era chiar același sunet de apel. De asta eram sigură. Ar fi spart ușa la prima notă.

– Sunt bine! am strigat eu, inspirând adânc și încercând să îmi impun să fiu bine.

M-am uitat la flaconul de pastile din mână. Capacul era scos acum.

Ce? Când se întâmplase asta?

Iar robinetul curgea.

Luasem o pastilă? Mai mult de una? Cum de nu reușeam să îmi amintesc?

Devenind agitată, am înfiletat din nou capacul peste pastile – aveam de gând să le număr mai târziu, când aș fi avut mintea mai limpede –, m-am îmbrăcat și am pus flaconul, la loc, în buzunar. Fiecare particulă din corpul meu era încordată, iar eu nu eram sigură de ce. Din cauza apelului fantomatic? A reacției chimice? Din cauza tuturor acestor motive sau a niciunuia?

– Pot să intru? Nu vreau să te grăbesc, dar mor de nerăbdare să mă spăl de virusul Ebola. Mă îngrijorează faptul că, dacă aștept prea mult, s-ar putea să mă transform într-un zombie și să vă atac.

– Bineînțeles! O clipă!

Mi-am luat telefonul și l-am închis. Poate că aveam cum să localizez apelul anonim – dacă nu acum, atunci mai târziu, când aș fi fost din nou acasă, și asta ar fi fost amintirea unui coșmar distant și amuzant.

Ecranul se crăpase când aruncasem telefonul. O crăpătură subțire ca un fir de păr șerpuia pe sticlă în forma unui fulger. Cu un ghem rece de groază încleștat în stomac, am accesat registrul de apeluri.

NICIUN APEL PIERDUT.

Am scuturat din cap și m-am uitat din nou.

NICIUN APEL PIERDUT.

Mi-am forțat vocea să pară normală.

– Vin! i-am spus lui Jug.

Ori ieșeam, ori începeam să o iau cu adevărat razna.

CAPITOLUL ȘAISPREZECE

JUGHEAD

Unul dintre celelalte beneficii neașteptate de a avea acces la cea de-a doua casă a lui Hiram Lodge era un flux de apă caldă care părea nesfârșit, ceva necunoscut pentru familia mea, care locuia în parcul de rulote. Se poate spune orice despre magnatul ăsta megaloman – și eu am spus destule și aș putea (și probabil o voi face) spune încă multe altele –, dar omul se pricepea să utileze o cabană în pădure.

Betty nu s-a grăbit la duș, în timp ce eu am stat întins în pat, uitându-mă la aburul care se ondula pe sub ușă și gândindu-mă la seara noastră de până acum, la dovezile pe care le aveam (puține) și la ce căutam încă (orice care l-ar fi implicat pe Hiram și, prin urmare, l-ar fi disculpat pe Archie Andrews).

Nu mai spun că totul mă făcea să simt de parcă aveam cele mai slabe șanse de reușită…

Nu. M-am forțat să alung gândul ăla. Știam că Betty nu ar fi acceptat nimic din toate astea. Avea și ea destui demoni, i-am văzut de nenumărate ori, m-am străduit să o ajut să îi țină departe, dar, când venea vorba de prietenii ei, era plină

de speranță. Puteam suporta să citesc o pagină – sau chiar un capitol – din cartea ei.

Așadar, asta era versiunea noastră despre lumea ciudată din jocul de modă veche la care trebuia să ghicești răspunsurile partenerului ca să câștigi: *Ce ar face Betty?* Dacă ar încerca să mă convingă să nu gândesc negativ, ce mi-ar spune?

Era o întrebare ușoară. Mi-ar sugera – nu, ar *insista* – să cercetez toate unghiurile. Am făcut-o împreună destul de des.

Toate unghiurile… Probabil ca alea adăpostite în spațiul cel mai tainic al lui Hiram Lodge?

Care trebuia să fie biroul lui. Avea unul la Pembrooke, trebuia să fi avut unul la Dakota, iar eu eram sigur că are unul și aici. Cel puțin unul. Dacă ar fi existat vreodată un bărbat care să aibă nevoie de o întreagă colecție de dulapuri ca să își ascundă mulțimea de secrete, ăla era tatăl Veronicăi.

Bine, deci trebuia să le găsesc și să le percheziționez. Minuțios.

Am bătut la ușa băii. S-a auzit o mică bătaie, iar apoi s-a întredeschis. Betty s-a uitat afară, înfășurată în prosop și părând un pic mirată.

— Este totul în regulă?

Nu părea pe cât de relaxată m-aș fi așteptat, dat fiind că ieșea dintr-un duș fierbinte. Însă, bineînțeles, asta nu era chiar o excursie relaxantă la casa de lângă lac!

— Sigur, a spus ea repede, pe un ton nu prea convingător. Scuze, am stat cam mult!

— Nu este nicio problemă! am liniștit-o eu. De fapt, de asta am bătut la ușă. Ca să îți spun să te relaxezi puțin. Mai sunt cel puțin alte trei băi aici. Am s-o folosesc pe cea din camera de oaspeți de alături. Ne vedem în bucătărie?

— O, perfect! a exclamat, și privirea i-a trecut repede pe lângă mine, peste umărul meu, iar apoi a revenit ca să o întâlnească pe a mea. Bună idee!

— Ești sigură că ești bine?

— De ce nu aș fi? a zis și m-a sărutat repede, învăluindu-mă în mirosul intens floral al șamponului pe care îl folosise.

— În afară de faptul că revizităm locul unei violente invazii de domiciliu în speranța de a ne salva prietenul, acuzat pe nedrept, de o posibilă încarcerare? O, și să nu uităm de grămada de păsări însângerate care ne-a întâmpinat. Unora li s-ar părea oarecum stresant. Doar, știi, pentru început.

— Sunt *bine,* a insistat ea, părând să fie mai mult în apele ei. *Unii* oameni nu sunt din Riverdale, îți amintești? a spus, întinzându-mi un prosop uscat și împingându-mă din fața ușii deschise. Aici avem experiență cu lucruri de genul ăsta.

M-am holbat la ușa deschisă, amuzat și puțin zăpăcit. Betty avea efectul ăsta asupra mea.

— Cum aș putea uita?

După un duș rapid, am găsit biroul lui Hiram pe hol, la al doilea etaj. Ușa era întredeschisă, altfel nu l-aș fi observat, ceea ce, probabil, a fost primul strop de noroc pe care-l avusesem toată noaptea. Speram să nu fie ultimul.

Camera era decorată exact în stilul „Masculul Alfa Mafiot", probabil singurul simț estetic care îl ghidase în amenajare. Piele neagră, ziduri lambrisate, un soi de blană de animal mort pe podea, un șemineu imens, diverse busturi împăiate țintuite pe perete. În colț era un bar mobil, care părea vechi, plin cu sticle și pahărele din cristal. Decorul parcă era din *Băieți buni,* expus ca în *Strălucirea.*

Voiam să fiu discret; chiar dacă Veronica era total convinsă că tatăl ei este personajul negativ din filmul nostru de groază, era cumva ciudat să-i scotocesc prin spațiul personal, fără

știrea lui. Presupunând că aș fi găsit ceva în timpul căutării, aș fi putut să-mi justific mai bine acțiunile.

Deci, va trebui să găsești ceva, Jones, am gândit eu, studiind biroul. În colțul îndepărtat, era un fișet din același lemn lustruit ca biroul strălucitor și mesele laterale împrăștiate peste tot. Însă, când am încercat mânerele, erau încuiate. M-am întrebat de ce m-a surprins asta. Și sertarul de sus al biroului era încuiat. Evident.

Betty îmi era necesară în situația asta. Ne descurcam mai bine împreună, în general. Ea era și adevărata Nancy Drew din cuplul nostru. Eu aduceam mai mult cu un Ned Nickerson, doar un pic mai util, dacă e să fiu sincer.

Pe peretele din spate, am zărit un raft de cărți. Mai exact, o mașină veche de scris Underwood, ale cărei taste semănau cu niște rânduri de dinți negri și puternici. Betty îmi cumpărase o mașină veche de scris ca asta, Crăciunul trecut. Este ciudat cum cadoul mi s-a părut ales cu grijă și unic, în timp ce mașina asta de aici părea plină de răutate.

Contextul este totul, mi-am zis, amintindu-mi și mai mult de Stephen King al meu. Paul Sheldon o ucisese pe Annie Wilkes cu o mașină asemănătoare în romanul original *Misery.* Într-adevăr, amenințător. *Suntem cei mai mari admiratori ai tăi, Hiram*.

Era greu de crezut că *tatăl* Veronicăi era cel care voia să îi distrugă viața lui Archie. Dar ar fi fost și mai greu de crezut dacă Jason Blossom nu ar fi fost ucis de propriul tată doar cu un an înainte. Betty avea dreptate – noi, puștii din Riverdale, eram altfel călițI. Ritualurile noastre de trecere erau cu siguranță mai macabre, dar presupun că ne făceau să fim și mai duri.

Când nu ne ucideau de-a dreptul.

— Ce cauți aici?

Rahat! M-a prins. Când mi-am ridicat privirea, am văzut-o pe Veronica, îmbrăcată neobișnuit de comod, uitându-se la mine prin lentilele ochelarilor supradimensionați de citit, în timp ce stătea în pragul ușii.

Doar mă uit prin dosarele personale ale tatălui tău fără să îți spun. Dar nu găsisem nimic – încă – și, prin urmare, nu am fost în stare să zic adevărul.

— Eu, ăăă… căutam un duș, ca Betty să aibă mai mult timp la dispoziție în al nostru. Am văzut ușa deschisă aici și am zărit mașina aia de scris Underwood. Este o frumusețe!

— Așa e. Fără îndoială e un dar din partea unui membru loial al mafiei, o încercare de a-l mitui pe tata ca să nu se înfurie, a zis, dându-și ochii peste cap. Ca și când și-ar scrie memoriile la mașină. Seamănă prea mult cu Don Draper ca să recurgă la astfel de banalități.

Am ridicat din umeri.

— Ar putea fi doar de ochii lumii. Un obiect, nu asta este? Sau poate că o folosește pentru o parte din documentele lui… sensibile, știi? Pentru chestii pe care nu vrea să le salveze pe un hard disc.

Brusc, mi-a venit o idee. *Dar dacă…*

Dar, înainte să-mi pot continua gândul, Veronica a ridicat o sprânceană.

— Nu cumva ai venit aici sperând să găsești întâmplător ceva în documentele alea sensibile?

— Ăăă…, am început, zâmbind timid.

— Nu-ți face griji, Jughead, înțeleg – de asta suntem aici, la urma urmei. Putem să revenim și să căutăm peste tot după ce mâncăm.

— Bun plan!

Și o ușurare m-a cuprins să aflu că Veronica se dedica întru totul încercării noastre de a-i dovedi nevinovăția lui Archie – chiar și cu prețul vinovăției tatălui ei.

— Totuși, între timp, ești liber să cauți peste tot. Chiar te rog să nu lași niciun loc necontrolat. Dar să nu lași urme.

— Bineînțeles că nu.

Nici măcar nu era nevoie să-mi spună așa ceva (deși Veronica, în mod evident, avea altă părere).

— Asta include și să nu ne *anunțăm* direct prezența, Jug, a spus ea, oftând, de parcă era o educatoare răbdătoare care vorbea cu un copil agitat de grădiniță.

— Bineînțeles că *nu*, am spus, uitându-mă la ea. Stai – ce vrei să spui? Mi se pare că te referi la ceva anume.

Ea a venit repede spre mine, pijamaua de cașmir foșnind, ca o șoaptă.

— Jug, a spus și a bătut ușor cu degetul în fereastră. Nu ți se pare că e cam exagerat?

Exagerat. Dar ce-mi arăta? M-am uitat.

Era o coroană, însemnul meu obișnuit, desenat sumar cu mâna liberă – un deget arătător pe aburul ferestrei. M-am holbat la desen.

— Cum… *Femeia dispărută.*

— Exact, a confirmat Veronica, și-a înfășurat pumnul în mânecă și a șters geamul până ce imaginea a devenit de nerecunoscut. Cu alte cuvinte, conform definiției, este prea mult. Așa că, fii puțin mai atent! Nu s-a întâmplat nimic acum. Cobor în cramă să iau o sticlă de vin ca să bem la gustarea de după miezul nopții. Nu ceva tare, care să ne amețească mințile, dar cred că tuturor ne-ar prinde bine să ne relaxăm un pic.

— Nu te contrazic.

Am clipit privind înspre pată, iar imaginea coroanei apăruse iar – tremurat, dar clar.

Am mai clipit o dată și a dispărut din nou.

Eram deja prea amețit?

Dacă m-aș fi relaxat, ce aș mai fi văzut atunci? Coroana, din nou?

Nu eram sigur că voiam să aflu.

— Doar să fii cu zece la sută mai discret, atotștiutorule, a spus Veronica. Ne vedem în cinci minute, la parter.

— Bineînțeles. Sigur. Da.

Nu m-am întors de la fereastră, ci doar am auzit-o pe Ronnie cum iese cu un foșnet din încăpere și se îndepărtează pe hol.

Cu zece la sută mai discret. Puteam s-o fac. Știam că pot.

Totuși, nu știam dacă puteam să promit că nu aveau să mai apară și alte coroane, dintr-un simplu motiv: nu eu fusesem cel care desenase coroana aia de la bun început.

JOSIE

Unde ne-am oprit prima dată după petrecerea lui Reggie? La bârlogul celor de la Venom. Aveam spray-uri cu vopsea, iar Pisicuțele erau de acord să-și exprime creativitatea ca să ne intimidăm concurența.

— Fato, știi cum să le arăți ce avem! a spus Val, studiindu-mi opera.

Nouă vieți sunt mai bune decât una – acesta era mesajul graffiti. Putea fi considerată deviza noastră.

— Îmi pare rău doar că vopseaua este temporară, am spus eu. Va trebui să le provocăm din nou, după ce ploaia va spăla omagiul superb.

— Cum spui tu, a zis Melody.

Poate că vorbea serios, poate că nu, dar m-am simțit bine să o aud.

— Este rândul tău, i-am spus eu. Unde mergem după asta?

— La ștrandul public, a zis și a zâmbit. Înotul este întotdeauna mai plăcut după program.

— Îmi place cum gândești! am confirmat eu. Val?

— La Pop's, a spus ea. Îmi plac lucrurile clasice. Un strop de shake, ceva dans… pe mesele din separeu.

— Gândește mai măreț! i-am sugerat eu. Sigur, dansul pe mese e clasic, dar știm că și tejghelele sunt minunate. Cam ca în *Barul Coyote Ugly,* cu mai puține tâmpenii de fete albe și nici măcar ironic de urâte.

Ochii i s-au aprins.

— Excelent!

Telefonul meu, băgat în buzunarul de la spate, a bâzâit. Probabil era Sweet Pea. Sau Reggie.

În orice caz, l-am ignorat. Nu aveam timp pentru așa ceva acum.

Cheryl:

Josephine, am înțeles de la TeeTee că ți-ai petrecut timpul cu Sweet Pea cât am fost plecată? Cum de nu mi-am dat seama?

Cheryl:

Pot să spun doar atât: înțelege odată, fato! (Îți respect dreptul la intimitate – dar până la un punct, bineînțeles, pentru că am obligația să fiu atentă încontinuu la majorete și la așa-zisele activități extracurriculare.)

Cheryl:

În orice caz, se pare că el și Toni au schimbat câteva replici semicodate mai devreme în seara asta. Este, pur și simplu, furios că acum nu mai dă de el.

Cheryl:

Dacă se întâmplă să te contacteze în seara asta, n-ai vrea să fii atât de drăguță, încât să îi menționezi că iubitul meu Șarpe încearcă să îl găsească?

Cheryl:

Mulțumesc&la revedere!

Dilton:

N-am fost contactat de omul tău de legătură.

PP:

Vei fi. Așteaptă. Și, cât o faci, șterge-mi numărul de telefon.

PP:

Un prieten comun mi-a dat numele tău. Ai ce îmi trebuie? Poți s-o faci?

Dilton:

Contra cost, desigur.

PP:

Sunt sigur că găsim o cale să ne înțelegem. Băieții mei te vor contacta.

CAPITOLUL ȘAPTESPREZECE

VERONICA

Era aproape amuzant cât de vinovat părea Jughead umblând, fără știrea mea, prin biroul tatălui meu, având în vedere că singurul motiv al călătoriei era să furăm dovezi. *Aproape* amuzant… până m-am oprit și m-am gândit la cât de ferm convinși erau Betty și Jughead, când am fost ultima dată aici, că tatăl meu nu mai putea fi salvat și că intrigile lui aveau să ne distrugă nu doar pe noi, ci și tot ce iubeam și prețuiam în Riverdale. Atunci nu am vrut să aud asta, nu eram pregătită… Dar, de îndată ce tata a decis că Archie era doar o victimă neprevăzută în războiul nostru personal al rozelor…

Ei bine, ăla a fost momentul anume în care situația a încetat să mai fie „amuzantă", dacă fusese vreodată.

Și era meritul lui Jug și al lui Betty pentru că nu mi-au aruncat niciodată vreun „Ți-am spus eu".

Nu trebuie să mai precizez că, dacă l-aș fi găsit pe Jughead scotocind prin dosarele tatălui meu ultima dată când am fost aici, ar fi fost ultimul cui în coșciugul prieteniei noastre. Lucrurile erau și așa destul de încordate între noi, cu ieșirea noastră.

Azi, totuși, micul nostru grup de hoți aspiranți la renumele lui Robin Hood reprezenta ultima noastră speranță pentru dreptate.

Prin urmare, am fost mai mult decât fericită să îi acord lui Jughead puțin mai mult timp în biroul ăla. Câtă vreme nu lăsa o proverbială carte de vizită prin toate colțurile casei.

Dar, pe de altă parte, gândul de a-i strica planul tatei și să-i fac în ciudă?

Ei bine, nu pot spune că nu era tentant.

Pivnița de vinuri din cabana familiei Lodge este mai veche decât cabana însăși. Era aici, cândva, pe vremea în care clădirea funcționa încă drept han, și nu casa de vacanță a unei familii. Tata a renovat singur locul ăsta (sau, mai degrabă, a plătit zeci de arhitecți și constructori să îl renoveze în locul lui), cu ajutorul îndrumărilor și al viziunilor estetice ale mamei. Dar, așa cum îi place să se laude musafirilor noștri de weekend, pivnița nu avea nevoie să fie modificată. Bineînțeles, era demnă de făcut comerț, pentru că, la un moment dat, *a fost* o pivniță comercială și, prin urmare, construită *pe măsură*. Temperatura reglată la douăsprezece grade ți se părea răcoroasă după un duș cald. Spațiul era conceput să semene cu o pivniță toscană de vinuri, cu acoperiș de țiglă și cu rânduri nesfârșite de rafturi cu sticle de vin stivuite ordonat în pătrate perfecte de lemn.

M-am îndreptat spre cele mai valoroase sticle din colecție. Erau ușor de găsit, chiar dacă nu ai fi crescut într-un asemenea lux. Tata le depozita în așa fel, încât să iasă în evidență: pe partea laterală, cu etichetele în afară – cel mai bun mod de a impresiona orice invitat aflat într-un tur ocazional. Unele dintre sticlele astea valorau mai mult decât inelul de logodnă al mamei. Nu trebuia să fiu expertă în vinuri ca să știu asta.

Studiind toate etichetele frumoase, gravate cu frunze aurii și fine ca mătasea, am avut un oarecare moment de slăbiciune. Sau poate o modalitate mai bună de a explica senzația era că am ales să nu mă grăbesc să mă răzbun. Am decis să o fac discret.

Am luat un Domaine Leroy Musigny Grand Cru, un pinot noir pe care mamei îi făcea plăcere să-l savureze lângă foc într-o seară răcoroasă de toamnă și pe care tata îl cumpărase la o licitație cu 8 400 de dolari. (Se considera a fi un chilipir.) Pentru șampania de 350 000 de dolari am hotărât că urma să revenim, ca să închinăm un pahar pentru libertatea lui Archie, după ce treceam peste toată încurcătura asta dezgustătoare.

Iată! Nu mă grăbeam. Nu eram nevoită să aleg una dintre cele două sticle, când aș fi avut suficient timp pentru amândouă.

Pentru moment, pinotul furat l-ar fi făcut să sufere suficient, de îndată ce și-ar fi dat seama că-i fusese șterpelit și băut cu plăcere chiar de tânărul a cărui viață voia să o distrugă.

Odată ce-am luat-o, acoperind cu degetele gravura delicată a etichetei, m-am furișat pe hol ca să arunc o privire la generator și să mă asigur. Era un model de rezervă, comercial la rândul său și complet asigurat împotriva oricărei situații apocaliptice. Tata îl ținea în centrul de securitate – care se afla, de asemenea, în pivniță –, un veritabil depozit de ecrane pentru camere de supraveghere cu circuit închis, de echipament de rezervă și de alte tipuri de produse destinate folosirii în caz de urgență încastrate în sticlă, cum ar fi lanterne scumpe și articole de prim ajutor. În camera de securitate puteai să intri printr-un panou din biroul tatei de la parter – era, așa cum subliniaseră și alții, foarte bine pusă la punct. Am vrut să o verific înainte, când Archie și cu mine am dezactivat alarma, dar apoi a căzut curentul și, când a revenit, Betty și Jughead

au apărut de partea cealaltă a ușii și am fost nevoiți să ștergem sângele lăsat de ciori.

Încă o seară de sâmbătă din coșmarul diurn al *Veronicăi Lodge*.

Cu ajutorul tastaturii panoului, am introdus codul – aceeași combinație ca pentru alarmă: ziua mea de naștere, întotdeauna ziua mea de naștere – și am intrat, pe o ușă înclinată, în spațiul îngust și lung. Unui privitor obișnuit, i s-ar fi părut că este doar un dulap sau un spațiu de depozitare.

Discutasem cu prietenii mei despre dezactivarea camerelor de supraveghere și hotărâserăm să nu o facem. Era prea riscant, având în vedere că nu eram siguri cine sau ce ar fi putut să ne urmărească. M-am uitat prin încăpere. Generatorul era într-un colț, masiv și impunător, și clipea verde, ceea ce însemna că era încărcat și gata să fie folosit. Însă nu *pornit;* așadar, orice ar fi cauzat mica pană de curent trecuse, iar rețeaua funcționa din nou. Am încercat să decid dacă informația era utilă în vreun fel, dar, pentru moment, singurul rol era să ne liniștească. Aveam electricitate.

…Sau *nu* aveam? Uitându-mă mai cu atenție la rândul de monitoare de securitate – șaisprezece, aranjate ca pe tabla de șah –, am observat că unul dintre ele nu arăta decât niște punctulețe.

Camera de luat vederi nu funcționa. Dar *nu* dezactivasem niciuna. Discutaserăm despre asta, dar, apoi, fusesem distrasă spre altă treabă.

M-am uitat la camerele de supraveghere mici și ordonate. Una arăta intrarea spre alee. Una era îndreptată spre fiecare dormitor și birou – acolo era Jughead, care încă se uita fix, mai mult decât confuz, pe fereastra pe care-i văzusem coroana desenată pe geamul ferestrei.

Câteva erau poziționate în diferite puncte de verificare din pădure, iar una spre ușa din spate a casei. O alta era deasupra căzii, ca un bătrân libidinos și lacom.

Filmarea, mi-am dat eu seama. Filmarea din seara aia ne-ar fi fost foarte utilă. Filmarea din pădure, unde Andre și Archie l-au întâlnit pe Cassidy prima dată.

O derulare a înregistrărilor m-a lămurit că, dacă ar fi existat – și, cunoscându-l pe tata, sunt sigură că exista –, nu era acolo. Cel puțin nu ieșea în evidență.

Și camera de supraveghere care era afară?

Era cea poziționată la ușa de la intrare… camera de supraveghere care ne-ar fi spus cine, mai exact, ne lăsase păsările alea.

Cât timp fusese camera asta de luat vederi inactivă? Îmi venea să-mi trag palme pentru că nu verificasem camerele de supraveghere de când am coborât prima dată aici cu Archie, așa cum am spus că voi face. Apoi, ar fi putut să-mi vină o idee mai bună, în cazul în care era doar o eroare sau rezultatul căderii de curent.

Sau dacă altcineva ar fi dezactivat intenționat camera aia de luat vederi.

Aceeași persoană care-mi lăsase păsările pe prag, de exemplu.

Îmi era destul de ușor să înțeleg de ce un astfel de individ ar fi vrut să distrugă înregistrarea.

Partea grea era să găsesc dovezi pentru oricare variantă.

Presupunând, desigur, că cineva *chiar* ne urmărea! Că ne teroriza intenționat!

Presupunând că mai reușeam să plecăm de aici.

CAPITOLUL OPTSPREZECE

ARCHIE

— Mă duc până-n cramă. Am să aleg ceva sec și ușor de băut, cât facem planul de bătaie, a spus Veronica.

Stătea în pragul ușii dormitorului nostru, același pe care l-am împărțit ultima dată – același din care a apăsat pe butonul de panică ce l-a anunțat pe Andre de prezența intrușilor, dar mi-am alungat gândurile alea (*ochi negri, hanorace negre, bâte de baseball*) cât de repede am putut.

Am clipit – *ochi verzi, hanorac negru* – și, când am deschis ochii, eram în siguranță. Veronica și-a făcut din nou apariția, îmbrăcată cu un fel de pantaloni largi mov cu șnur, un halat asortat și o bluză mătăsoasă pe dedesubt. Până și hainele ei de casă erau extravagante. Pe nas avea ochelarii de citit supradimensionați și drăguți pe care, de obicei, îi poartă acasă, iar ochii îi erau negri și atenți, uitându-se la mine prin lentile. Părul îi era încă umed, lăsând pete ude pe umerii halatului.

— Ești bine, nu? m-a întrebat foarte îngrijorată.

— Bineînțeles! am spus, încercând să par hotărât, dar apropierea dintre noi era prea greu de îndurat. Sunt bine, am spus din nou, mai încet, și m-am apropiat și mai mult de ea.

Nu știu cât m-a crezut, dar m-a lăsat în pace. S-a ridicat pe vârfuri și m-a sărutat.

— Așadar cobori să mâncăm împreună peste câteva minute?

Am dat aprobator din cap.

— Da. Vreau doar să pun deoparte niște lucruri.

Ea s-a îndreptat spre pivniță, iar eu m-am dus să îmi pun periuța de dinți și alte produse de îngrijire în baie. De fapt, nu aveam multe de despachetat, de vreme ce toți ne luaserăm doar ce ne trebuia pentru o noapte.

Oricum *nu aveam* la dispoziție mai mult de o noapte ca să rezolvăm totul. O făceam acum sau niciodată, la propriu. Ca să îmi înlătur propria nesiguranță, pentru totdeauna.

Revenind din baie, am luat puloverul pe care îl aruncasem pe pat. Îl aruncasem pur și simplu acolo înainte să fac duș, așa că acum l-am îmbrăcat din nou. Abia după ce m-am îmbrăcat mi-am dat seama că pernele de pe partea mea de pat erau, cumva, mișcate. Nu foarte mult. N-ai fi observat dacă nu stăteai în poziția mea, uitându-te cumva, în gol, înspre pat. Dar, având în vedere că toate lucrurile din casele familiei Lodge erau întotdeauna perfecte, aranjate cu atenție, chestia asta m-a făcut să mă opresc.

M-a străbătut un fior. Parcă era dintr-un film, ca senzația subită că sunt urmărit sau că ceva important, ceva care ar însemna mult, într-un sfârșit, era pe cale să se întâmple. Cândva, am văzut un documentar despre un tip care avea stări disociative, iar eu mă simțeam așa cum descria el în film – ca și când, brusc, nu aș fi fost aici, ci doar separat de trup și plutind mult deasupra scenei, urmărind-o de undeva de departe.

M-am forțat să-mi strâng pumnul, amintindu-mi că, dacă pot s-o fac, sunt o persoană cu un corp, și m-am întins spre pernă.

Era caldă.

Nu înseamnă nimic, mi-am spus eu. *Poate că Veronica a stat aici sau s-a întins, doar un minut? Atunci ar fi caldă, nu-i așa? Nu ar mai fi ciudat.*

Am ridicat-o, dar perna nu mirosea a produsele de îngrijire a părului folosite de Veronica sau ca loțiunea care mă face să mă gândesc la înghețata de vanilie. Mirosea a rufe curate.

Apoi, m-am uitat din nou la pat.

Mi-a luat o secundă ca să-mi dau seama la ce mă uitam.

Era un bilet.

Pe pat, sub locul în care fusese perna, era un bilet. O bucată de hârtie albă simplă și zimțată pe margini, ca și când ar fi fost ruptă dintr-o bucată mai mare. Literele imprimate erau mari și negre.

Mesajul mi-a făcut stomacul să se întoarcă.

ȘTIU CE AI FĂCUT.

Asta era tot. Era tot ce scria, cu litere mari și apăsate. Nu era nicio semnătură, nici măcar o inițială. Nu că mă așteptam la una.

Toți mușchii din corp mi s-au încordat. Primul meu instinct a fost să alerg spre ferestre, să verific dacă eram în siguranță (în siguranță – ca și când ar mai fi însemnat ceva în lumea noastră). M-am grăbit și m-am uitat, dând draperiile la o parte.

Nimic. Nu era nimic, în afară de sunetul vântului și al greierilor. Dar, pe de altă parte, erau aceleași lucruri pe care le auziserăm noi în noaptea aia.

În prima noapte aici, în care a început totul. În noaptea în care am fost atacați.

Și în noaptea aia fusese liniște deplină. Până în clipa în care nu a mai fost: în secunda în care am auzit o bubuitură, ni s-a ridicat părul pe ceafă și, brusc, totul s-a schimbat.

Cine scrisese biletul? Oare ni-l lăsase Hiram, ca să îl găsim? Nu, nu avea sens; părinții noștri nu știau că suntem aici. Ne urmase cineva în cabană? Poate persoana care lăsase păsările alea?

Parcă era din filmele de groază ale lui Jughead: *Știu ce ai făcut.* Dar ni se întâmpla, în viața reală.

M-a cuprins rușinea. Dacă nu aș fi fost eu, prietenii mei nici măcar nu ar fi fost aici. Oare-i pusesem din nou în pericol, fiind de acord să vin la cabană?

Am împăturit și despăturit biletul din mână. Nu era o halucinație, oricât de mult îmi doream să fie.

Știu ce ai făcut.

Dar *nu* îl ucisesem pe Cassidy; nu eu o făcusem. Sigur, îl urmărisem în pădure și, când l-am văzut pe Andre stând deasupra lui, m-am uitat direct în ochii lui Andre. Nu știam exact ce va face, dar nici nu puteam să pretind că sunt întru totul nevinovat. La un anumit nivel, știam, bănuiam oarecum ce avea să se întâmple. Însă nu am zis nimic, nu am intervenit și nici măcar nu am rămas ca să fiu martor. M-am uitat la Andre, iar apoi m-am întors și am plecat.

După aceea, am auzit focurile de armă.

Am făcut multe lucruri de când l-am cunoscut pe Hiram Lodge. Am inițiat Cercul Roșu. Am pretins că l-am ucis pe Papa Poutine pentru domnul Lodge. L-am amenințat pe Sweet Pea cu o armă, chiar dacă (probabil) nu aș fi folosit-o. Toate, fapte adevărate, în privința cărora mama m-a avertizat că, probabil, vor apărea în pledoariile finale ale acuzării.

Știu ce ai făcut.

Chestia era că biletul ăla s-ar fi putut referi la atât de multe lucruri!

Poate că nu îl ucisesem pe Cassidy, dar făcusem destule.

Și cineva știa.

Cineva ne urmărea. Și înțelegea că, dacă eram nevinovat, nu eram nici prea inocent.

Când am ajuns la parter, Betty, Jughead și Veronica stăteau într-un capăt al mesei mari din sufragerie. O farfurie cu pâine și gustări reci era pregătită, iar Jug aduna carne de curcan, cam pentru șase sandviciuri, pe o felie de pâine albă.

— Archie! a exclamat Veronica, iar privirea i s-a luminat.

Mi-a întins un pahar cu vin și, când l-am luat, l-am ciocnit ușor de al ei.

— Bună, tuturor!

Biletul din dormitor îmi făcea o gaură în buzunar, dar nu am spus nimic în privința asta. Încă nu eram pregătit să o fac.

— Ia loc! m-a îndemnat Veronica și mi-a arătat ce era pe masă.

În afară de gustări, erau două boluri: unul imens cu fructe tăiate și unul și mai mare, cu chipsuri. Pe lângă cele patru pahare de vin deja turnat, mai erau câteva cutii de suc deschise, niște sticle cu apă și o carafă de cafea pe jumătate goală. Și lângă farfuria lui Jughead se mai afla o pungă cu alune M&M's, aproape mai mare decât el.

— Ciocolată și Cola, a spus el, observându-mă că mă uitam. După care cafea fără zahăr. Un mic stimulent cu zahăr și cofeină ca să rezistăm noaptea.

— Cantitățile astea nu sunt deloc *mici,* Juggie, a glumit Betty, dar am văzut-o bându-și sucul mult mai nerăbdătoare decât vinul.

— Servește-te, Archie! mi-a spus Veronica. Ne vom întări și vom recapitula toate informațiile. Apoi, putem să ne gândim

la o strategie. Avem curcan, șuncă, pui, aproape orice brânză disponibilă în comerț gata tăiată și demodatul, dar bunul unt de arahide cu gem.

— Și biscuiții minunați cu ovăz din cămară. De la o brutărie extravagantă din New York, a completat Betty, ridicând un ambalaj din celofan sigilat cu un abțibild al cărui simbol l-am recunoscut vag.

Nu credeam că îmi este foame, dar, văzând masa, stomacul mi-a chiorăit. Mi-am umplut farfuria – punându-mi deasupra destule chipsuri și ciocolată, Jug cu siguranță descoperise ceva delicios – și m-am așezat să mănânc.

— Bun, a spus Veronica, potrivindu-și ochelarii la baza nasului, să recapitulăm. Ce informații avem?

Spune-le, m-am gândit eu, fiind chiar nevoit să mă abțin să scot biletul. Aș fi făcut-o, trebuia să o fac… dar încă nu eram pregătit. Deoarece *era,* cu adevărat, o informație? Un bilet care ar fi putut fi trimis de oricine? Oricând? În ce fel era de ajutor? Însemna altceva, în afară de și mai mult stres?

Știam că nici a ascunde lucruri nu era o soluție. Dar cred că aveam doar… nevoie de mai mult timp.

— Ăăă, nu multe, în afară de ciorile moarte, a spus Jughead. Și gemenii ăia de la magazinul universal, care se purtau ciudat, a spus, apoi a luat o gură de suc. Cu alte cuvinte, mai nimic.

— Nu este de ajutor, a zis Betty.

— Te contrazic, a răspuns Jughead. Este foarte util. Dacă am fi personaje într-un film de groază, măcar am avea instrucțiuni și figuri de stil la care să ne referim.

Veronica a ridicat o sprânceană.

— Cum ar fi?

— N-a văzut niciunul dintre voi *Scream?*

Jughead părea foarte dezamăgit de noi.

Betty și-a ridicat îngâmfată mâna. Jughead s-a uitat la ea.

— Știu că *tu* l-ai văzut, Betty, de vreme ce l-am vizionat împreună la Halloween-ul trecut. Deci ești familiarizată cu regulile. Prin urmare, ai cea mai mare șansă de supraviețuire.

— Luminează-ne și pe noi, restul, Jughead! a spus Veronica.

— Bine, deci uite cum stă treaba în filmul ăla. Dacă vrei să supraviețuiești într-un film de groază, în primul rând: să nu faci niciodată sex. Este clasica dualitate virgin/curvă. Dacă faci sex într-un film de groază, ai să mori la scurt timp după aceea.

— Ce… puritan! a exclamat Veronica, părând chiar ușor amuzată.

— Nu bei și nu consumi droguri, a spus Jug, continuând să numere regulile pe degete.

— Presupun că pe asta am încălcat-o cu toții. Este prea târziu să revin la apă? am spus eu, în timp ce mă uitam la paharul de vin din mână, intenționând să fac o glumă, care a părut însă nesărată.

— *Cu siguranță*, este prea târziu, Archie, a confirmat Jug. Ultima, dar nu cea din urmă regulă este că, dacă vrei să supraviețuiești filmului, nu ai niciodată voie să spui: „Revin imediat." Cuvintele astea sunt ca o incantație magică. Sărutul morții este chiar la un pas de tine. Dacă o spui, cu siguranță nu vei reveni. Indiferent ce se întâmplă.

— Ooo! a spus Veronica, râzând chiar un pic acum. Presupun că am încălcat și eu regulile din manual. Când am coborât în cramă, i-am zis în mod specific lui Archie că ne întâlnim la masă și că revin imediat.

Bineînțeles că glumea, dar ce spunea mi-a făcut părul de pe ceafă să se ridice. *Prietenii tăi sunt în pericol, Archie. Și numai din cauza ta.* Poate nu neapărat într-un pericol ca dintr-un film

de groază, ca acela pe care îl detalia Jughead. Dar consecințele erau, practic, aceleași.

În cele din urmă, am vrut să vorbesc și să le spun despre bilet. În schimb, n-am făcut decât să izbucnesc la Jughead.

— Asta e viața reală, Jug! Nu un film de groază. Haide! Să revenim la realitate!

Știu ce ai făcut. Era și viața reală, și un film de groază. Nu am fost în stare să spun adevărul.

Totuși, dacă Jughead mi-a observat tonul vocii, nu a arătat-o. A rămas nepăsător, în ciuda importanței subiectului.

— Vorbești serios, Arch? Chiar nu ai observat că viețile noastre *sunt,* de fapt, un film de groază? Jason Blossom, Masca Neagră… Doar o apocalipsă cu zombie ne desparte de *Cartea morților.*

— Ei bine, în afară de faptul că ai uitat în mod evident să-ți scoți decorațiunile de Halloween de anul trecut, Jug, cum am proceda dacă situația asta ar fi o interpretare cinematografică a vieților noastre, ca în *Scream?* a întrebat Veronica, apoi a luat o gură de vin, deloc deranjată de conversație – era singura dintre noi.

— Chiar vrei să știi?

Veronica a dat din cap, iar Jughead i-a povestit.

— Ei bine, nu-mi place să vă spun, dar voi doi – a fluturat un cuțit de unt spre mine și Ronnie – ați fi primii uciși. Tipa populară și atrăgătoare și iubitul ei, fotbalistul excitat? Toată lumea vrea să îi vadă murind primii.

Veronica s-a strâmbat la clișeele mele, iar Betty a intervenit repede.

— Totuși, nu noi, a spus ea.

— Nu, nu *noi,* a confirmat Jug. Nu vrem să fiți uciși. Dar nu avem niciun cuvânt de spus dacă suntem în film cu voi.

Suntem ținte, ca și voi. În plus, oricum eu aș fi următorul. Camaradul diabolic, sarcastic, zeflemitor și singuratic? Mda, sunt o țintă.

— Deci, am fi condamnați cu toții, a spus Veronica.

— Toți în afară de Betty, a corectat-o Jug. Ea este finalista noastră. Ca Sidney, Nancy, Laurie Strode. Este chiar și blondă, lucru obișnuit. Cel mai recent reinterpretată ca Buffy, Spaima Vampirilor, finalista decisivă. Chiar are puteri mistice care să o ajute să-l învingă pe Bau-Bau.

— Măcar de-ar fi așa! a spus gânditoare Betty.

Ea își ținea mâna în buzunar și părea să umble la ceva – la telefonul ei? Probabil.

— O, fără îndoială! a spus Jug. Probabil că aș fi ucis încercând să te salvez. Viteaz, dar osândit. Asta te-ar enerva și ți-ar da starea potrivită ca să îl ucizi pe monstru. Ai fi chinuită, dar ai ieși triumfătoare. Și ai putea să o faci în cămașa de noapte, ca Ripley.

— Triumfătoare. Îmi place. Doar că monstrul revine întotdeauna, a spus ea gânditoare, uitându-se o secundă în gol.

Toată lumea a tăcut o clipă. Discursul glumeț al lui Jughead ne nimerise un pic prea mult pe toți. Mi-am susținut primul comentariu. Nu trebuia să ne comparăm situația cu un film de groază, deoarece situația noastră reală era destul de îngrozitoare. Mai mult decât știau ceilalți, „mulțumită" lașității mele.

Totuși, nimeni nu voia să spună cu voce tare cât de speriați și de îngrijorați eram cu toții. Așadar, în schimb, am evitat să ne privim în ochi. Ne-am uitat peste tot, numai nu unul la celălalt, așteptând ca stânjeneala ciudată a momentului să treacă.

Atunci, tunetul a zguduit casa din temelii.

Toată lumea a țipat.

JOSIE

A trebuit să mă opun sugestiei lui Val de a ne face tatuaje. Am încercat să dau vina pe multiplele atacuri de inimă pe care le-ar fi suferit, cu siguranță, mama dacă aș fi făcut așa ceva și ar fi aflat. Dar adevărul era că mă simțeam ușurată să am o scuză ca să refuz.

— Este o diferență între a scrie ceva pe zidul unui bar oarecare și a-ți tatua permanent corpul, i-am spus.

Am mers pe Main Street, înapoi spre Riverdale.

— În plus, nu avem nevoie de tatuaje ca să le dovedim tuturor că suntem aprige. Deja se știe asta – și dacă nu le aranjam bârlogul celor de la Venom.

— Mă bucur totuși că am făcut-o, a spus Val. A fost amuzant.

— *A fost* amuzant, am spus eu, bucuroasă că ne înțelegeam. Și trebuia să o facem. Trebuie să ne protejăm teritoriul. Nu putem să permitem nimănui să atenteze la el.

— Apropo de asta…

Ne-am îndreptat lin spre intersecție la culoarea roșie a semaforului, când am observat ceva – decapotabila argintie de pe banda alăturată. Mantle? *Ignoră mesajele neîncetate ale diavolului, iar el va apărea…*

Ochii i s-au aprins când m-a văzut. Un alt membru Bulldog lângă el, unul pe care nu îl cunoșteam – nu poți să te aștepți să țin pasul cu toți admiratorii mei!

— Josie, de unde ai știut că mă gândesc la tine?

— Mantle, fii serios – întotdeauna te gândești la mine!

Era și el om, la urma urmei.

Nu a negat.

— Crezi că pisicuțele tale suportă o cursă contra noastră? a întrebat, iar colegul lui *a lătrat* la noi, profund și gutural.

M-am uitat la fetele mele, dar chiar nu trebuia să o fac. Știam la ce se gândesc. De ce naiba să nu o facem? Toți eram plini de adrenalină și nu aveam niciun motiv să ne-o reprimăm.

— S-a făcut, Reggie! am spus eu. În seara asta, formația The Pussycats revine.

— Îmi place provocarea, a zis Reggie. Păcat că va fi ușor!

— Mai vedem noi!

Lumina s-a schimbat din roșu în verde.

Am ambalat motorul.

Am zburat.

CAPITOLUL NOUĂSPREZECE

JOSIE

Am scârțâit roțile pe Main Street unul lângă celălalt. Nu am îndrăznit să îmi iau privirea de la drum, dar l-am văzut pe Mantle în oglinda laterală. Era aplecat peste volan, apucându-l bine, iar maxilarul îi era încleștat. Era hotărât să câștige cursa. Păcat că provocase pisicuțele!

Mirosul de cauciuc ars a umplut aerul, iar fetele au țipat de încântare. Am urlat când am apăsat accelerația, ieșind în fața lui Reggie. Erau doar câțiva centimetri – am trecut pe lângă biroul primarului, neclar în oglinda noastră retrovizoare –, dar a fost suficient.

— RAHAT! a strigat Val, care stătea atârnată peste portieră, uitându-se la băieți.

— Ce? am întrebat, apăsând frâna cât de încet puteam.

Reggie, pe care îl vedeam în oglindă, a apăsat pedala de frână atât de puternic, încât mașina a intrat pe contrasens. I-am auzit pe băieți înjurând zgomotos. După ce s-au redresat, am văzut o siluetă trecând pe lângă mașina lor, traversând drumul în trafic – traficul din sensul nostru –, fără să-și dea seama de nimic din jur.

— Dilton Doiley? a întrebat, surprinsă, Melody. Ce naiba face de se plimbă aiurea pe Main Street la miezul nopții?

— Nu știu, dar ar fi bine să-și revină din lumea paralelă în care se află, sau va fi călcat de vreo mașină, am spus eu.

— Poate că este un semn pentru noi? Este timpul să mergem acasă? a spus, oftând, Melody. Tocmai când seara devenea interesantă!

Cu motorul pornit, am urmărit cum a coborât Reggie din mașină și s-a dus să verifice dacă Dilton era în regulă. Motivul pentru care se furișa pe străzile din Riverdale cu mult după ora de culcare – o mișcare curajoasă în orașul ăsta – nu mă privea, și era evident că nu păți se nimic. Am claxonat repede de două ori și i-am făcut semn lui Reggie, care și-a ridicat privirea și mi-a făcut repede semn din mână, la rândul lui.

— Bine, pisicuțelor, am spus eu, înăbușindu-mi un căscat. A fost o noapte frumoasă. Decretăm că e timpul să mergem la culcare?

Cheryl:

Dragă verișoară, nu ar trebui să te deranjez într-una dintre ultimele noastre sâmbete de vară, dar TeeTee este pur și simplu exasperată din cauza mesajelor secrete pe care le-a primit de la Sweet Pea.

Cheryl:

O mulțime de comentarii amenințătoare, urmate de o liniște totală. Își face griji că este ceva important, ceea ce, bineînțeles, m-a făcut să mă gândesc: Lodge? Singurul lucru posibil mai important din orașul nostru ar fi tatăl MEU – sau al tău –, iar acum sunt indisponibili.

Cheryl:

Nu știu ce și dacă se întâmplă, dar păstrează-ți calmul și spune-i iubitului tău să răspundă la telefoanele din partea fratelui său Șarpe.

Josie:

Știu că am spus că probabil ne vom întâlni, dar pisicuțele și cu mine aproape l-am călcat cu mașina pe Dilton Doiley pe Main Street, mai devreme. Habar nu am unde se ducea singur la ora asta, dar APROAPE că nu a ajuns la destinație. Eu și fetele suntem gata să încheiem seara. Ne întâlnim mâine în culise, după spectacolul cu Venom?

Sweet Pea:

Da, bună idee!

Sweet Pea:

Stai, l-ai văzut pe Dilton pe Main? Mergând singur?

Josie:

Da, de ce?

Sweet Pea:

Nimic. Doar că… e ciudat. Este, totuși, în regulă?

Josie:

Cu siguranță, a fost ciudat. Dar, da, este în regulă. Deci s-a terminat, iar eu am nevoie de somnul meu de frumusețe. Vorbim mai târziu.

Sweet Pea:

Vorbim mai târziu.

Sweet Pea:

Se pare că PP a primit ce-i trebuia.

FP:

Și nu a trebuit să apeleze la noi.

Sweet Pea:

În orice caz, nu direct.

FP:

Numai să nu spui nimănui. Dacă s-a rezolvat, Șerpii nu au de ce să se îngrijoreze.

Sweet Pea:

Știu. Dar ce „s-a făcut", mai exact?

FP:

E mai bine să nu știm, fiule. Nu pune întrebări dacă nu-ți dorești cu adevărat răspunsurile.

BETTY

Dragă jurnalule,
Finalista. Eu eram aceea?

Judecând după povestea cu Masca Neagră, sigur. Mi se potrivea de minune. Am fost aproape de criminal și-am ținut mereu legătura cu el, chiar dacă îmi punea bețe în roate și chiar dacă, în același timp, elimina oameni din viața și din lumea mea. Oameni la care țineam. La final, s-a dovedit că Masca Neagră este o persoană mai apropiată de mine decât am crezut că e posibil.

Ca într-un adevărat film de groază.

Telefonul mi-a bâzâit în buzunar, făcându-mă să simt vibrațiile slabe. L-am ascultat pe Jughead descriind „regulile" filmelor de groază, lucru care m-a înfiorat. Lista glumețului ăstuia era mult prea adevărată.

Dacă mi-aș fi scos telefonul din buzunar, aș fi văzut oare mai multe apeluri din partea unui apelant NECUNOSCUT? Sau ar fi fost ceva „nevinovat" – încă un mesaj de la sora sau mama mea, rugându-mă să vin acasă și să mă alătur lor la o ceașcă de cafea cu vecinul prietenos, liderul sectei?

Chiar <u>eram</u> finalista. Finalista decisivă. Altfel, evenimentele care se petreceau regulat în viața mea nu aveau nicio explicație.

Nu voiam neapărat ca lucrurile să fie <u>normale</u> – nu m-am simțit niciodată mai energică, mai în largul meu decât atunci când eu și Jug eram pe urmele unui caz – dar chiar trebuia ca totul să fie mereu pe viață și pe moarte? Nu erau mai puține mistere posibil fatale de descoperit?

Eu eram. Trebuia să fiu. Eram numitorul comun. Așadar, cauzam cumva întunericul care mă găsea întotdeauna, care-mi găsea viața și cercul meu de apropiați. De fapt, îl atrăgeam ca un magnet.

„Pământul către Betty"... am auzit eu cuvintele, dar ca și când ar fi fost rostite de sub apă sau de departe. Archie mă striga, numai că eu nu am găsit energia să-i răspund.

Un tunet a bubuit atât de strident, încât toate farfuriile de pe masă au sărit, trezindu-mă la realitate.

Am țipat cu toții. Luminile au licărit. Totuși, imediat ce s-au aprins din nou, luminând slab în miez de noapte, am simțit că roșesc jenată. Mi-am dat seama că prietenii mei erau în aceeași situație.

– A fost... reconfortant, a spus Jughead. O furtună. Exact ce ne trebuia, aici, în pădure, ca să cimentăm cu adevărat clișeul. Putem să trecem de la <u>Cabana din pădure</u> la <u>Ceața</u>. Există un motiv pentru care filmele lui Carpenter sunt considerate clasice.

– Bine, fără să mai invocăm și alte idei iraționale sau intervenția divină – sau orice eveniment vrem să atribuim „nopții furtunoase și întunecate", a spus Veronica și a luat o gură de vin, dar una mică, am observat.

Apoi și-a întins un braț spre ceșcuța de espresso de lângă ea. În mod evident, nu prea putea hotărî ce stare de spirit vrea să încurajeze. Nu puteam să o condamn.

– Ce știm? Aici rămăseserăm, până să ni se distragă atenția, a continuat ea.

– Am... un lucru.

Archie părea foarte nesigur pe el. Ne-am uitat cu toții la el. A scos ceva din buzunar – un pătrat împăturit.

– Un bilet, Arch? De la cine? am întrebat eu.

Am simțit furnicături pe ceafă. Era imposibil să fie din partea cuiva de la care să ne dorim vești. Mi-am amintit de scrisorile înfiorătoare care se trimiteau în cazul răscumpărărilor, pe care le primeam de la Masca Neagră.

Tatăl meu.

Archie a ridicat din umeri, roșind.

– Nu știu. Nu cred că este... de la un prieten, a spus, apoi l-a deschis și a început să îl citească. „Știu ce ai făcut." Cu litere mari. E scris de mână – dar nu recunosc scrisul.

I-am făcut semn, iar el l-a transmis mai departe, fără tragere de inimă.

– O! a spus Jughead, mai încet decât de obicei. Un alt film. Știu ce-ai făcut astă-vară. Partea a doua a fost jalnică, a încercat el să glumească.

– Ce naiba...?

Am amuțit când l-am studiat: liniile rigide, hârtia mototolită. Marginile zdrențuite. Coapsa mi-a tremurat, ca și când telefonul ar fi bâzâit din nou, dar, când m-am întins după el, era încă în buzunar. Mi-am simțit gâtul uscat.

– Ce se întâmplă aici?

– Era sub perna mea. La etaj, a spus Archie. Nu știu cine l-a lăsat. Nu sunt alte indicii. Adică, poate păsările. Poate asta contează. Dacă au legătură?

Mai era cel puțin încă un indiciu la care mă gândeam. Blestematul ton de apel „Lollipop", pe care l-am auzit când am fost în baie. Mi-am scos telefonul și am căutat din nou prin registrul de apeluri.

Gol. Niciun apelant necunoscut.

Era un indiciu? Pastilele mă dădeau peste cap? Sau îmi ieșeam din minți?

Nu le-am putut povesti despre asta.

Din fericire, nu am fost nevoită să o fac. Veronica a vorbit prima.

– Nu este singurul indiciu, a spus ea serioasă. Sau, cel puțin, nu cred. Când eram jos în cramă, m-am uitat la camerele de supraveghere. Vă aduceți aminte cum am plănuit să le oprim imediat ce ajungem? Înainte..., a spus, tremurând, înainte să primim coșul de bun venit.

– Nu este o imagine ușor de uitat, a recunoscut Jug, vorbind, parcă, în numele tuturor.

Veronica a inspirat.

– Ei bine, am coborât în camera de securitate, unde sunt toate ecranele. Am crezut că poate găsesc ceva, nu știu, filmarea pierdută sau ceva din seara cu... în fine, <u>ceva</u> din seara aia, a povestit oftând. Bineînțeles că nu am găsit nimic. Este imposibil ca tata să fie atât de neglijent, încât să lase o asemenea dovadă evidentă în urmă. Dar am văzut altceva.

– Ce anume? am întrebat eu, nesigură că vreau să știu cu adevărat.

– Faptul că una dintre camerele de luat vederi nu funcționa.

– Lasă-mă să ghicesc! Cea care <u>trebuia să fie</u> îndreptată spre ușa din față, a spus Jug, încrucișându-și brațele la piept.

– Cea care ne-ar fi spus cine a lăsat păsările alea, am șoptit eu.

Acum nu doar piciorul îmi vibra din cauza energiei fantomatice, ci tot corpul.

– Cineva a făcut asta, a afirmat, cu ochii măriți, Archie ceea ce ne era evident tuturor. Cineva a închis camera aia de supraveghere, astfel încât să ne poată lăsa păsările, ca pe un mesaj pentru noi. Posibil – probabil – aceeași persoană care mi-a lăsat biletul ăsta.

– Așadar, <u>suntem urmăriți</u>. Indiscutabil, am zis, apoi am luat un strop de suc – mult prea cald și mult prea dulce, dar l-am înghițit.

– Adică cineva ar putea fi încă în casă, a șoptit Jughead, cu o privire ușor sălbatică.

– Bine, situația tocmai a devenit cu aproape patruzeci la sută mai critică, a spus Veronica. Și înainte era destul de periculoasă. Deci ce urmează, băieți?

Un alt tunet a bubuit drept răspuns, de data asta făcând luminile de deasupra să se legene. Am țipat din nou cu toții, fără să ne mai jenăm.

De data asta, pe bună dreptate.

Lângă mine, Jughead m-a luat de mână.

Candelabrul s-a legănat din nou, mai amenințător acum. Ușa de la veranda din față s-a deschis, lovindu-se de toc. Ploaia a căzut prin ușa deschisă în averse intense și neîncetate.

– Trebuie să o închidem! a spus Veronica, strigând ca să fie auzită în furtuna care ne înconjura.

Atunci a căzut curentul.

Lumina a pâlpâit, iar eu am țipat în toată regula și fără să-mi dau seama, gândindu-mă doar la supraviețuire. Cu siguranță, nu am fost singura care a făcut-o.

În beznă, nu le vedeam chipurile prietenilor mei, dar toată lumea se ținea de mână acum, găsindu-ne cumva unul pe celălalt în întuneric.

În jurul nostru, furtuna bătea puternic și șuiera.

PARTEA A TREIA: SOSIILE

CAPITOLUL DOUĂZECI

JUGHEAD

Nu puteam să mă gândesc decât la un alt moment din viața mea când trăisem o asemenea beznă absolută.

Nu, nu când cădea curentul în parcul de rulote, deși se întâmpla cu o regularitate alarmantă.

Mă refer la momentul în care Dilton Doiley m-a târât în peștera de dincolo de pădurea Fox pentru o excursie cu cortul în genul unei combinații dintre *Legenda vie* și *Survivor*, afirmând că vine sfârșitul lumii.

Era o probă de încercare, mi-a spus el. Își perfecționa abilitățile.

Am venit la el după ce o prezentare pentru ora de spaniolă se abătuse întru totul de la subiect. Dilton se postase în fața clasei și vorbise despre cometa Baley și următoarea lună roșie – ambele prevestitoare ale apocalipsei, spunea el. Tipul părea să fie pe o cale foarte greșită, iar eu îl compătimeam. Nu m-a deranjat că toate astea se petreceau destul de curând după

ce mama o luase pe Jellybean și se îndreptase spre Toledo. Am fost sensibil și mai compătimitor decât aș fi fost în alte condiții.

După oră, Reggie și băieții lui l-au ridiculizat fără milă pe Dilton, iar mie mi-a părut rău de el și atunci. Desigur, știam cum este să fii ținta continuă a glumelor lor. Tot în favoarea lui Dilton a fost și Betty, care pe atunci nu însemna jumătate din #Bughead, dar care tot mă influența mai mult decât, probabil, aș fi recunoscut, și care îmi spunea că starea lui mintală o îngrijora.

Mi-a fost greu să o contrazic.

— Bine, i-am spus eu. Mi-ar prinde bine să aflu mai multe despre cum să supraviețuiești. A trecut o lună de când am văzut *The Colony*.

L-am găsit lângă dulapul lui, bolborosindu-i ceva despre foc și pucioasă lui Ethel Muggs, care părea foarte speriată. Am auzit cuvintele *precipitații* și *buncăr* și am văzut-o întorcându-se și fugind. Nu am învinovățit-o.

I-am spus că eu cred ce spune despre cometă și celelalte lucruri, despre pericolul din jurul nostru. Nici măcar nu era prea exagerat. Jason Blossom era mort, eu și Archie eram practic înstrăinați, iar familia mea se destrăma. Dacă nu era *ăsta* sfârșitul lumii, atunci nu știam care naiba este!

— Am un loc în care putem să mergem, m-a asigurat Dilton. Este mic, dar sigur. Vom fi doar noi doi. Să-ți aduci doar lucrurile indispensabile. Și să nu spui *nimănui*.

Probabil că nu la asta se gândea, dar mi-am adus îndrăgita colecție de scrieri ale lui Ginsberg. Doar cele preferate – i-am jurat lui Dilton că nu voi ocupa mult spațiu. Erau broșate! (Nu a fost impresionat.)

— Chiar crezi că ăsta e sfârșitul, nu-i așa? am întrebat eu, în timp ce stăteam pe un pat mizerabil în peșteră și începeam să transpir. Și, apropo, unde este mama ta?

M-am gândit la tata, fără îndoială aplecat peste masa de biliard de la Whyte Wyrm, cu siguranță, negândindu-se la osânda iminentă și probabil negândindu-se la mine, la toți, iar inima a început să-mi bată repede.

— A plecat din oraș, mi-a răspuns, concis, Dilton. Pleacă des.

Până acum, singurul lucru pe care mi-l spusese Dilton era că tatăl lui îl învățase, înainte să moară, cum să se pregătească pentru o excursie ca asta când era mic.

— Este doar o încercare, a spus Dilton. Cândva, voi construi ceva mai solid.

De gura peșterii, a fixat o prelată până la pământ și, brusc, ne-am simțit… captivi.

Am clipit.

— Pare… sigură.

Oare chiar era cald aici? Și poate că nu eram expertul care să întrebe despre relația tată-fiu, dar asta nu era chiar o activitate obișnuită… nu-i așa?

M-am uitat la telefon, intenționând să îi trimit un mesaj lui Betty, și mi-am dat seama că nu aveam semnal.

— Suntem la o adâncime prea mare, a spus Dilton.

M-am panicat. Am alergat spre gura peșterii, iar el a sărit pe mine. Ne-am încăierat. În cele din urmă, am reușit să scap și să fug, dar nu înainte să stingă toate lămpile, aruncându-ne într-o beznă mai absolută decât moartea. După aceea mi-am dat seama că avea ochelari cu infraroșu, deci întunericul nu îl deranja. Mie mi se părea că sunt îngropat.

M-am grăbit afară, strigându-i peste umăr lui Dilton niște scuze șovăielnice pentru că îl lăsasem baltă.

Nu am povestit nimănui despre noaptea aia din peșteră. Dilton spusese că este o încercare, iar eu am tremurat gândindu-mă cum ar fi arătat versiunea îmbunătățită, dar, la sfârșit, m-am simțit destul de prost că am încălcat o promisiune pe care nu prea am vrut să o fac de la bun început. Dacă nu puteam să-mi respect jurământul față de Dilton, puteam cel puțin să-ncerc să îmi țin cuvântul.

Până în prezent, noaptea din peştera aia fusese cel mai primitiv şi îngrozitor întuneric pe care îl trăisem.

Totuşi, acum, ploaia era teribil de stridentă, de parcă ar fi căzut pietre pe veranda din faţă – era cât se poate de apocaliptică! Lângă mine, Betty m-a apucat de mână atât de strâns, încât mi-a făcut vânătăi, apoi a ţipat atât de tare, încât mi-a îngheţat sângele în vine. Şi noi, ceilalţi, am ţipat.

Am bâjbâit după telefon până am reuşit să aprind lanterna. În jurul meu, toţi aveau ochii mari şi respirau repede. Părul ne biciuia feţele din cauza forţei vântului adus de furtună.

Trebuia să le spun – despre coroana trasată pe geam pe care o văzuserăm Veronica şi cu mine şi despre ce văzusem *eu,* la scurt timp după ce plecase. Şi asta era o dovadă. Probabil un indiciu. Şi de ambele aveam la fel de mare nevoie.

Dar, înainte să apuc să deschid gura, un alt telefon s-a aprins, aruncând o strălucire peste trăsăturile întunecate ale Veronicăi. Părea furioasă, hotărâtă.

— Nu las *nimic* să îmi strice planurile, a spus ea. Pană de curent? Va trece. Treaba unei femei nu se termină niciodată, a spus, ridicându-se în picioare.

— Unde… Unde te duci? a întrebat Betty, părând puţin încordată.

Uram să recunosc asta, dar, fără îndoială, îmi făceam griji pentru ea.

— S-ar putea să avem nevoie de lanterne. Și, clar, trebuie să verific generatorul ăla, a spus Veronica. Știu că funcționează, știu asta, dar trebuie să-l pornesc.

– Cobori din nou? a întrebat Archie, părând foarte nefericit să audă așa ceva.

— Înapoi în pivniță, i-a confirmat și și-a înclinat capul spre el. Nu te uita așa la mine, Archie. *Este în regulă.* Trebuie doar să verific ce se întâmplă acolo. Promit…

— Nu o spune! a zis Betty, fără urmă de glumă în voce.

— Promit să *revin imediat,* a insistat Veronica.

CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI UNU

VERONICA

Revin imediat.

În mod normal, nu cred în superstiții, dar de ce a trebuit să aleg cuvintele alea? Nu am putut decât să mă plâng de decizia asta când am înaintat – cu grijă și lipită de perete, ca și când m-aș fi așteptat la o fantomă sau ca o altă surpriză neplăcută să sară de undeva – spre pivniță.

Un pas. Celălalt.

Stângul. Dreptul.

Am încercat să îmi sincronizez respirația cu pașii. Trebuia să cobor la subsol și să pornesc repede generatorul, înainte să intru în panică, dar părea că picioarele mele nu voiau să coopereze. De sus, am auzit alte țipete, înăbușite și distante. Mi-a fost imposibil să le ignor, dar am încercat să mă concentrez.

Cobor pe scări. Întuneric.

Merg pe hol. Și mai întuneric.

Intru în camera de securitate. *Cel mai întuneric.*

Lanterna telefonului, care întotdeauna mi s-a părut mult prea strălucitoare noaptea în dormitorul meu, părea acum la

fel de firavă și de insuficientă ca un singur chibrit. Am fluturat-o prin încăpere, zărind, în sfârșit, generatorul.

Lumina de alimentare pâlpâia roșu. Asta însemna că se declanșase cumva. Trebuia să îl repornesc. Undeva, în spate, era un întrerupător. Trebuia doar să îmi dau seama care comutator era…

M-am îndreptat spre generator și m-am împiedicat. *Bineînțeles.* Mi-am scăpat telefonul din mână, iar încăperea s-a întunecat din nou, mai mult decât la etaj, deși n-aș fi zis că e posibil așa ceva.

— Rahat! am strigat eu doar pentru mine.

Vocea mi-a răsunat din pereți.

Bine, nu-i problemă, mi-am zis, încercând să mă încurajez. Ca și în cazul superstițiilor, nu eram înclinată spre așa-zisele furnicături venite de nicăieri, de regulă… dar, pe de altă parte, orice regulă are și excepții.

Noaptea asta părea excepțională în cele mai groaznice moduri posibile.

Speram că voi porni generatorul pe întuneric, de una singură. Și că, odată ce luminile s-ar fi aprins, telefonul va fi cel puțin funcțional.

Pipăiam laturile cutiei reci de metal, cercetând la întâmplare tot felul de grilaje și de margini ascuțite care, probabil, mă puteau electrocuta mortal, deci era încântător.

Atunci am auzit-o.

Respirația înceată, superficială și calmă.

Ca o șoaptă… sau, mai precis, ca un șuierat.

Am înghețat. Mi-am ținut respirația, sperând că îmi auzeam propria panică.

Șșș. Șșș. Șșș.

Nu. Nu eram eu.

Undeva, în spațiul mic și închis, auzeam pe altcineva – sau *altceva* – respirând.

S-a auzit un scârțâit rapid, ca al șobolanilor de pe aleile chiar și din spatele celor mai luxoase restaurante din New York.

Am înghițit, sunetul urlându-mi în urechi, pulsul bătându-mi în tâmple. *Este doar imaginația ta,* am insistat în sinea mea, deși nu mă credeam deloc. *Nu te panica, este doar imaginația ta, Ronnie, nu este nimic…*

Niște degete mi-au prins piciorul.

Am țipat.

CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI DOI

ARCHIE

Am încercat.

Am încercat din răsputeri să mă controlez după ce luminile s-au stins a doua oară. Mi-am amintit că gașca este aici, că nu trebuia decât să rămânem calmi și să lucrăm împreună, că mai ales Betty părea un pic agitată, iar eu trebuia să fiu puternic.

Dar, imediat ce luminile s-au stins, au început să apară imaginile.

Erau ca o prezentare a coșmarurilor mele, din mintea mea.

(Mască neagră, ochi verzi, pădure întunecată, armă, cuțit, păcat, cioară)

Era prea mult. Era ca și când toate evenimentele violente și momentele de frică pe care le trăisem de la moartea lui Jason ar fi căzut peste mine, amintindu-mi cât de aproape fusesem, cât de norocoși eram să fim măcar în viață… cât de puțin probabil era să rămânem la fel de norocoși.

Tatăl lui Jason, împușcându-l de aproape.

Masca Neagră, cu arma îndreptată spre tatăl meu.

Noaptea revoltei, Colți apropiindu-se atât de mult de moarte.

Noaptea revoltei, Jughead apropiindu-se atât de mult de moarte.

Fiecare imagine era încă o lovitură și fiecare gând, un alt pumn invizibil în stomac pe care să îl încasez, să îl suport.

Iar apoi, din senin, nu am mai putut să îndur.

— Este toată lumea în regulă? ne verifica Jughead.

Am auzit-o pe Betty mormăind un fel de răspuns, dar nu foarte convingător. Nu o auzeam prea bine, în vuietul propriului sânge care îmi pulsa rapid prin urechi.

Era prea mult; totul mi se rotea în piept ca o tornadă. Mi-am lipit mâna de frunte, implorând furtuna de emoții să rămână închisă în mine, dar a explodat – am strigat, am scos un țipăt chinuit, pe care abia după un minut l-am recunoscut ca fiind al meu.

Betty și Jug au strigat la mine; i-am auzit, dar nu mai acționam în mod voit. Acum eram doar pe pilot automat. Încă țipând, rugându-mă ca imaginile să se oprească, am fugit afară, spre pădure. Nu știam unde mă îndreptam, ci doar că trebuia să scap. Afară, cel puțin, haosul furtunii era pe măsura a ceea ce simțeam în mine.

În spatele meu, ușa s-a închis, urmată de un țăcănit puternic. Mi-am dat oarecum seama că avea legătură cu revenirea mea în casă. Dar, momentan, nu-mi făceam griji în privința asta.

Singurul lucru de care aveam acum nevoie era să fug.

CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI TREI

BETTY

— Este toată lumea bine?

Am încercat să-i răspund lui Jug, dar creierul nu voia să-mi ajute gura să formeze cuvintele. Undeva în apropiere, Archie țipa, scoțând un sunet nemaiauzit din partea lui, nici măcar când tatăl lui a fost împușcat. Am auzit un pocnet, pași rapizi și apoi l-am văzut pe Archie fugind afară.

Jughead a strigat după el, a strigat la mine, dar nu i-am răspuns. Inima îmi bătea cu putere, încordându-mi-se pe coaste și cățărându-mi-se în gât. Telefonul îmi bâzâia în buzunar, aprinzându-mi trupul, iar eu am crezut că sună cu adevărat… Dar, când l-am scos, am văzut că nu am semnal.

— Rahat! Fără semnal, am spus eu.

Trebuia să văd. Trebuia să verific. Și puteam să mă gândesc la o singură cale de a o face.

Nu știam de ce plecase Archie afară. Dar, dacă îl urmam, dacă mă aventuram dincolo de zona imediată a casei, poate că recepționam ceva mai mult semnal la telefon.

— Plec, Jug! i-am spus, sau am încercat să-i spun, și am fugit.

L-am simțit pe Jughead prinzându-mă de braț, dar m-am smucit, hotărâtă, și am ieșit pe ușă chiar înainte să se închidă și să se încuie automat.

Ești încuiată afară, mi-am dat seama, dar am conștientizat și că, în momentul ăla, nu-mi păsa.

Am fugit, făcând un pas înaintea celuilalt, intrând cu picioarele în bălți mari și reci de noroi, crengile lungi și ude zgâriindu-mi obrajii și brațele, agățându-mi părul în timp ce înaintam prin noapte.

Mi s-a părut că alerg de câțiva ani, de o eternitate, picioarele arzându-mi de durere și ploaia intrându-mi în ochi. În mână țineam strâns telefonul și știam fără măcar să mă uit că nu aveam un semnal mai bun și că nici nu voi avea, întrucât oricum nu exista aici.

M-am împiedicat.

Nu știu dacă a fost o creangă sau o piatră sau doar panica mea oarbă, dar m-am împiedicat și am căzut, palmele mele lăsând urme în noroiul umed și aspru.

Iar apoi o mână puternică a prins-o pe a mea și m-a ajutat să mă ridic, îmbrățișându-mă strâns. M-am frecat la ochi cu antebrațul, ceea ce nu m-a ajutat prea mult să șterg apa de ploaie, și mi-am ridicat privirea în ochii de un căprui-închis ai lui Archie.

— Ce faci? m-a întrebat el, părând agitat.

— Eram…

Nu știam, sincer – acum, că mă ținea în brațe, mi s-a părut o nebunie să ies așa în furtună, în mijlocul unei pene de curent, și să rămân încuiată afară… Singurul lucru care îmi trecea prin mintea era – *Ce naiba a fost în mintea mea?*

În spatele lui Archie, am văzut un șopron dărăpănat. Pentru grădinărit, provizii sau cine știe ce altceva. (Mă cam îndoiam

că Hermione Lodge grădinărea prea mult în mijlocul pădurii care înconjura casa de lângă lac, dar m-aș fi putut înșela.) De fapt, totul semăna mai mult cu un platou de filmare din *Proiect: Vrăjitoarea,* ultimul lucru la care trebuia să mă gândesc acum. Pentru o clipă, aș fi putut jura că am văzut o lumină aprinsă înăuntru. Am deschis gura ca să îl întreb pe Archie despre asta, să îi îndrept atenția într-acolo, dar nu am avut șansa să spun nimic.

Brusc, o pânză de sac – *o mască?!* – mi-a fost pusă pe cap. L-am auzit pe Archie luptându-se, apoi un zgomot surd, și pe Archie gemând.

După aceea, totul s-a întunecat.

CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI PATRU

JUGHEAD

Archie și Betty. Dispăruseră. Dispăruseră în noapte, în furtună, în timp ce eu eram încremenit, cu mintea înceţoşată.

Când uşa s-a închis cu un zgomot în urma lui Betty, primul impuls a fost să fug după ea. Totuşi, în clipa aia, mi-am dat seama că o lanternă adevărată, care era la subsol, unde Veronica umbla la generator, era cea mai bună şansă să o găsesc. Era un alt lucru de care aveam urgentă nevoie dacă voiam să supravieţuim aici, cu atât mai mult dacă intenţionam şi să găsim o parte dintre dovezile pe care am venit să le căutăm.

A fost o decizie de moment, un instinct. Am fugit spre pivniţă ca să ajung la Veronica. Cu cât mai repede porneam generatorul şi luam lanterne, cu atât mai repede puteam să ieşim în pădure şi să îi găsim pe Archie şi pe Betty.

Am fugit spre uşă şi am coborât pe scări cât de rapid am putut, încercând să nu mă prăvălesc cu totul. Cu coada ochiului, am văzut ceva licărind – *sau pe cineva?* – şi mişcându-se spre ieşire. Dar, înainte să îmi dau seama ce este, am auzit uşa închizându-se în urma mea.

Apoi, am auzit încuietoarea – la fel ca înainte.

Ceea ce însemna că Veronica și cu mine eram încuiați înăuntru. Cel puțin până am fi avut din nou lumină.

— Veronica! am strigat eu, cu mâinile întinse, pipăind orbește prin aer și răsucind mânerele ușilor în timp ce treceam pe lângă ele.

Una dintre uși s-a deschis spre un spațiu care, doar pe baza ecourilor mișcărilor mele, mi s-a părut mare, deși la fel de întunecat ca toate locurile din pivniță – ca într-un buncăr secret.

Dar am auzit ceva când mi-am băgat capul în camera aia. Parcă… plângea cineva?

— Veronica?

— Jughead! O, mulțumesc lui Dumnezeu! Totul este închis. Și, jur pe Dumnezeu, știu că pare o nebunie, dar chiar cred că mai este cineva aici.

Mi-am amintit de licărul pe care l-am văzut lângă ușă.

— Mi-ar face plăcere să te liniștesc, dar nu intenționez să elimin posibilitatea asta. Hai să ne concentrăm doar pe cum să ieșim de aici! Ești lângă generator?

Din ecourile pivniței învăluite în beznă, nu aveam cum să îmi dau seama de unde se auzea vocea înăbușită a Veronicăi.

— Da, dar mi-am scăpat telefonul. Cred că l-am stricat – în mod clar, avem probleme mai grave, dar nici bine nu ne prinde –, și nu văd nimic. Știu că par o vanitoasă din Upper East Side, dar nu știu ce să fac cu chestia asta.

M-a pufnit râsul, în ciuda situației.

— Nu-ți face griji! Te instruiesc eu. Sunt toate cam la fel, chiar și cele extravagante. Foloseam destule în parcul de rulote. Trebuia să am cel puțin un avantaj de pe urma faptului că

am crescut în sărăcie. Eram convins că urma să-mi dau seama care ar fi, mai devreme sau mai târziu.

— Nu mă înțelege greșit, nu mă bucur de ghinionul familiei tale, dar dă-mi voie să spun că acum sunt mai mult decât recunoscătoare.

De unde era, în partea cealaltă a încăperii, Veronica mi-a descris luminile pâlpâitoare ale generatorului și toate marginile și muchiile pe care putea să le identifice.

— În regulă, am spus eu imediat ce mi-am dat destul de bine seama cu ce aveam de-a face. Ar trebui să fie două întrerupătoare – ca alea de la lumină sau din cutia de siguranțe, am spus, dar apoi m-am oprit.

Oare Veronica văzuse vreodată o cutie cu siguranțe? Cât de răsfățată era?

— Dacă te întrebi dacă am întrerupt vreodată o siguranță, răspunsul este „da". Nu te condamn dacă te-ai îndoit de asta.

M-a prins!

— Bine, trebuie să răsucești ambele butoane în același timp. Adică exact în același timp. Poți s-o faci?

— Cred că mă descurc.

Acum ea părea crispată. Am auzit sunete înăbușite, probabil din cauză că pipăia butoanele și, apoi, câteva rateuri.

— Bun, ei bine, s-a dus manichiura mea, dar…

Am auzit-o inspirând profund sau poate am simțit asta în plămânii mei, chiar dacă nu avea niciun sens…

A răsunat un *pocnet* strident, iar apoi chiar am auzit-o pe Veronica expirând zgomotos și, după o clipă, luminile pâlpâiau, iar eu clipeam ca o molie sau un urs care tocmai ieșise din hibernare. Încet, mi-am dat seama că sunt într-un birou care semăna cu cel de la etaj al lui Hiram Lodge… Dar era altul.

Ăsta era locul lui *retras?* Chiar îl găsisem, în sfârșit?

În cealaltă parte a încăperii am văzut o mică ușă înclinată care părea să conducă spre o debara. Veronica și-a făcut apariția, hainele fiindu-i un pic boțite.

— Jughead Jones! a spus ea. Eroul meu!

CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI CINCI

VERONICA

Aș fi preferat oare să îl văd pe Archiekins al meu sau pe cea mai bună prietenă a mea, Betty, când am ieșit din cripta sufocantă care era camera de securitate din cabana familiei Lodge? Sigur. Dar, chiar dacă Jughead și cu mine formam o echipă puțin plauzibilă – legați doar de devotamentul nostru pentru persoana la care țineam –, când s-a deschis ușa aia spre o cameră normală, am fost sută la sută încântată să îl văd.

Jughead a părut la fel de ușurat să mă vadă, chiar dacă sunt sigură că, măcar parțial, reacția lui avea legătură cu luminile care se aprinseseră din nou. L-am văzut studiind încăperea, analizând-o.

— Bine ai venit în ascunzătoarea secretă a tatei! am spus eu, zâmbind, iar el mi-a zâmbit la rândul lui. Și tu credeai că ai avut noroc să-i găsești biroul de la etaj! Este așa cum te-ai așteptat?

S-a uitat la blana de urs de pe jos și a ridicat din umeri.

— Destul de mult. Seamănă foarte mult.

— Da. Sunt toate la fel. Dar cele mai grozave lucruri compromițătoare sunt aici, unde până și seifurile au seif, încuiat

cu mai multe chei. Aproape de camerele de supraveghere și de toate jucăriile lui de ticălos.

— Doar că… Nu cred că *toate* jucăriile lui sunt aici, a spus Jughead și a zâmbit cu șiretenie.

Mi-am dat seama că ținea ceva.

— Ce-i ăla?

— L-am găsit la etaj, după ce ai văzut coroana pe fereastră, a spus el. Nu are etichetă, dar este un stick de memorie portabil. Am vrut să vi-l arăt, dar apoi a căzut curentul. Nu știu ce conține, însă era încuiat într-o cutie din biroul lui – deci presupun că este important, chiar dacă era acolo.

Cred că păream uluită, deoarece el a zâmbit.

— Sunt iubitul lui Betty. Crezi că nu am învățat câteva lucruri despre cum să sparg o încuietoare?

— Sunt impresionată! am spus eu. Mai ales că pariez pe orice că memoria aia se potrivește în cutia asta, i-am arătat eu. Și că intenționat le ține separat.

Era o cutie de plastic, împărțită în nouă secțiuni diferite pentru memorii – dar conținea doar opt. O găsisem pe podeaua de lângă generator, după ce se aprinseseră din nou luminile. *Probabil lăsată în urmă de intrusul nostru?* Mi-am alungat repede amintirea și am continuat.

— Presupun că numerele de pe cutia asta corespund camerelor de supraveghere montate în jurul proprietății.

— Și asta e memoria cu filmarea de la ușa din față. Cu ciorile și cu cel care le-a lăsat acolo, a presupus Jughead.

— Așa cred. Sau, cel puțin, sper. Haide să îi chemăm pe ceilalți, ca să o putem viziona!

Însă Jughead s-a încruntat.

— Corect. Nu, adică, da, să o vedem, a spus el, văzându-mi expresia confuză, dar ceilalți, Betty și Archie, ei, ăăă… Nu știu,

cred că s-au speriat sau așa ceva. Archie a fugit mai întâi afară, și Betty s-a dus după el. Eu am coborât aici doar pentru că m-am gândit că cea mai bună metodă de a-i găsi în pădure era să iau lanternele alea despre care vorbeai.

Archie se speriase și fugise? Furia mi-a înfierbântat trupul. Tata îl terorizase și-l făcuse să simtă panica asta oarbă. Și, în clipa de față, el era afară – tunetul a bubuit chiar atunci, ca și când ar fi scos în evidență ideea care îmi venise –, în furtuna asta îngrozitoare, probabil rănit, pe lângă faptul că își pierdea mințile.

Destul.

Am luat două lanterne rezistente din dulap și i-am înmânat una lui Jughead.

— Cred că ai procedat corect.

— Veronica, a spus, ținând lanterna în mâini și cântărind-o, poți să lași pe cineva inconștient dacă lovești cu asta.

— Ei bine, poate nu am fost cercetașă, am spus eu rânjind, dar am învățat de mică să fiu pregătită.

Am ieșit în noapte.

CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI ȘASE

ARCHIE

Capul îmi zvâcnea. Îmi era greață și *frig.* Tremuram, hainele fiindu-mi încă ude de la alergatul prin ploaie. Dar nu mai ploua.

Sau – stai, *ploua,* dar afară, nu pe mine. Auzeam stropii lovind acoperișul, ceea ce însemna că *eu* eram sub un acoperiș, chiar dacă ultimul lucru pe care mi-l aminteam era că mă aflam în pădure, în furtună, cu Betty.

Deci unde eram acum?

Am gemut și am clipit. Mi-am dat seama că ochii îmi erau acoperiți; eram legat la ochi sau așa ceva.

— S-a trezit, a spus cineva, iar apoi am simțit căldură când un corp s-a apropiat de mine și s-a aplecat, făcându-mi ceva la ceafă cu legătura de la ochi, răsucind-o într-un fel care îmi făcea să zvâcnească un loc din țeastă, chiar la baza gâtului.

Poftim. O scosese.

— Archie!

M-am uitat în stânga, unde am văzut-o pe Betty, cu fața brăzdată de murdărie și ploaie, cu părul și hainele ude, ca și mine. Am încercat să mă ridic, să mă întind spre ea, dar aveam mâinile legate.

— Ce naiba?

— Este în regulă, Arch, a spus ea.

— *Tu* eşti bine?

Întrebarea îmi era adresată, iar eu mi-am ridicat privirea ca să văd cine o rostea. Era fata, geamăna de la magazinul universal, alături de fratele ei. Purtau geci asortate de culoarea măslinei şi erau uzi şi ei, dar nu leoarcă, aşa cum eram eu şi Betty.

Nu leoarcă… deoarece ne urmăriseră, aşteptând clipa să ne ia şi să ne târască – m-am uitat împrejur – în vechiul şopron din faţa cabanei familiei Lodge?

Probabil, cândva, fusese un şopron de vânătoare. Era gol, scândurile de lemn îndoindu-se din cauza anilor şi a vremii. De jur împrejur erau rafturi sau aşa ceva – poate pentru eviscerarea prăzii? Lemnul era negru, pestriţ şi dubios de pătat.

Pradă. Acum, asta eram eu şi Betty. Involuntar, m-a trecut un fior.

— Voi doi eraţi! am strigat eu, enervându-mă. Ne-aţi urmărit toată noaptea! Duba. *Fusese* o dubă gri, iar gemenii erau cei care ne urmăriseră de la bun început.

— Nu, Arch, ascultă-i! m-a rugat Betty.

— Duba! Betty…, am protestat eu.

— Gândeşte, Archie! a spus ea. Am văzut duba după ce am ieşit din Greendale. Dar gemenii lucrau la magazinul universal când am venit noi, a zis şi mi-a aruncat o privire. Şi eu am avut îndoieli, *crede-mă!* Dar cred că ei spun adevărul.

— Am făcut-o, a spus fata, încet şi uşor chinuită de remuşcări. Adică, v-am urmărit, dar nu în duba pe care aţi văzut-o. Şi nu din motivele pe care le credeţi.

A inspirat adânc, ca şi când ar fi intenţionat să explice.

Atunci, brusc, s-a deschis uşa.

CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI ȘAPTE

BETTY

Atmosfera din șopron era umedă și încordată, toți așteptând ca fata – Amelia, după spusele ei – să ne explice odată ce se întâmpla. Primisem o scurtă explicație când Archie era inconștient, dar el se agita legat, disperat să o asculte.

Am auzit un trosnet strașnic în clipa în care ușa s-a deschis, aducând cu ea toată nebunia furtunii. Amelia a țipat. L-am apucat pe Archie și toți am urmărit încordați ușa.

Erau Jughead și Veronica.

— Archie! a strigat Veronica, în timp ce i-a văzut mâinile legate și a alergat spre el. Ce se întâmplă?

— Ei bine, ca să vezi! a spus Jughead, rămânând remarcabil de calm, având în vedere situația. Exact ca gemenii ciudați și criminali ai lui Cehov. Dacă îi introduci în primul act, trebuie să apară și în cel de-al treilea.

— Nu suntem *gemeni criminali,* a intervenit băiatul, care a spus că se numește Paul. Asta am încercat să vă spunem.

— Minunat! a izbucnit Veronica. Și, dacă tot s-a ajuns aici, încă o întrebare: de ce naiba este legat?

Veronica stătea în genunchi, pe pământ, lângă Archie, încercând să-i elibereze mâinile de funii.

— Și, în primul rând, cine m-a lovit? a întrebat Archie.

— Asta e greșeala mea, a spus timid Paul. Dar, jur, a adăugat el repede, nu am făcut-o intenționat. Nu făcea parte din plan. Poți s-o întrebi pe ea, a zis și a arătat spre mine.

Toată lumea m-a privit, așteptând.

— Este adevărat, am recunoscut eu. Adică, eram legată la ochi, deci nu am văzut cum s-a întâmplat, dar ne-au luat și ne-au dus în șopron. Totul s-a petrecut atât de repede, încât am fost prea uluită ca să ripostez, dar, Archie, tu te-ai zbătut și ați alunecat amândoi. Arch, ai căzut pe spate și ai aterizat pe o piatră. Puternic. Ai leșinat.

— Bine, dar de ce sunt legat? a întrebat el din nou.

— Ne-am temut, a spus Amelia. Credeam că atunci când ai să-ți revii, s-ar putea să te sperii și să ne ataci, în loc să asculți.

— Ai crezut bine, a spus Archie, încruntându-se.

— Ascultă-i! a spus Betty.

— Aveți exact zece secunde să mă convingeți de ce nu ar trebui să chem poliția, a spus Veronica.

— Nu o vei face, a spus Paul, deoarece tatăl tău ar afla că ești aici, lucru pe care nu-l știe, și sunt destul de sigur că nici tu nu vrei să îl afle. Și știu asta deoarece suntem de partea voastră.

— Știm totul despre voi și despre ce s-a întâmplat atunci cu Cassidy, a spus Amelia.

— Ăăă, mda. N-am uitat. La magazin, păreați… *furioși* din cauza asta, a spus Jug.

— Suntem, a spus Amelia. Dar nu pe voi. Nu cu adevărat, în orice caz, a zis, părând să se simtă vinovată și gata să-și ceară scuze. Adică, da, ne enervăm destul de ușor. *Chiar* păreți genul de copii răsfățați de oraș. Fără supărare!

— Nu ne supărăm, a spus Veronica, sec.

— Dar știm că Hiram Lodge e cel care s-a aflat în spatele morții lui Cassidy. Și că, foarte probabil, ți-a înscenat ție crima lui, a zis ea, uitându-se la Archie. Așa ne-am dat seama că, indiferent de motivul pentru care ați venit aici în seara asta, e posibil să aveți probleme cu el – sau mai rău.

— Deci voi…, a început Veronica, în mod evident confuză.

— Ei bine, în Shadow Lake este o comunitate restrânsă. Și mai restrânsă, după ce-i excluzi pe bogați și te concentrezi pe orășenii vechi. Domnul Lodge a aflat că veniți aici.

— *Cum?* a întrebat Jughead și apoi s-a încruntat, dându-și seama. Vorbeam despre asta la restaurant…, a zis oftând. Ben. Cred că nu ar fi trebuit să presupunem, pur și simplu, că era pierdut în lumea lui ciudată a jocurilor.

Amelia a ridicat din umeri.

— Domnul Lodge are informatori peste tot. Așadar, a aflat – de la oricine i-a zis – și și-a trimis bătăușii să vă urmărească. Și să se joace cu mintea voastră, presupun? *Asta* urmăream. Sincer… când ne-am dat seama ce se întâmpla, am… ei bine, știu că nu o să mă credeți, dar voiam să vă avertizăm. Să vă spunem ce se întâmpla. Știu că probabil sunteți speriați. Îmi pare rău!

— Tata *a trimis pe cineva după noi*, a spus Veronica și și-a încrucișat brațele la piept. Iar apoi, *voi* i-ați urmărit. Ce încurcătură, chiar și după standardele familiei Lodge! E mai grav decât aș fi îndrăznit vreodată să-mi imaginez.

— Păsările, am spus eu.

Tatăl Veronicăi se gândise să ne trimită păsările moarte. Oare chestia asta făcea ca situația să fie mai îngrozitoare decât dacă ar fi fost un străin? Am decis că da. Ca atunci când afli

că tatăl tău este Masca Neagră – când îți dai seama că, *de fapt,* apelul era făcut, cu siguranță, din casă.

Sau, mai exact, de cineva din propria-ți *familie.*

— Am ajuns acasă prea târziu ca să vedem cine a făcut-o, a spus Paul.

— Și biletul ăla, Arch, am spus eu, dându-mi seama. Cine l-a lăsat… e posibil să fi fost *cu noi, în casă… în tot acest timp.*

Veronica a căscat ochii.

— Asta înseamnă…. Respirația pe care am auzit-o în pivniță?

— Poate că nu ți-ai imaginat, a spus Jughead.

Toată lumea și-a acordat o clipă să se gândească la tot. Având în vedere situația, să fim târâți și prinși într-un șopron înfiorător împreună cu doi gemeni ciudați era, de fapt, cel mai bun rezultat posibil.

— Bine, lăsând la o parte dezvăluirile alea cu adevărat înfiorătoare, dacă toți cei din Shadow Lake sunt la mâna lui Hiram… de ce pretindeți voi doi că sunteți de partea noastră? a întrebat Jughead, înclinându-și neîncrezător capul.

Gemenii s-au încordat.

— Este complicat. Dar… Ei bine, mama noastră a murit. A fost lovită de o mașină în urmă cu trei ani, a spus Amelia.

Am înghițit nodul din gât.

— Îmi pare atât de rău!

Paul a ridicat din umeri.

— Mda. Chestia e că nu făcea decât să traverseze strada. S-a aflat la locul nepotrivit, în momentul nepotrivit. A fost „accidentul" altcuiva, doar o victimă neprevăzută.

— A fost un asasinat, a presupus Archie.

A venit momentul ca Amelia să ridice din umeri.

— Persoana care *era* ținta, care a murit de asemena, era fostul președinte al consiliului local din Shadow Lake.

— Și recent concediat, din câte-mi aduc vag aminte, a spus Veronica. Cu o pagubă extremă, a zis, iar ochii i s-au înroșit. O, tată, te pricepi să negociezi! a exclamat, uitându-se apoi la gemeni, cu o expresie plină de tristețe și de remușcări. Știu că nu am ce să vă spun, dar îmi pare foarte rău! a spus, scuturând din cap. Sincer, sunt surprinsă că nu ne urâți și mai mult.

— Știm că nu tu ai făcut-o. Adică, este parțial motivul pentru care Cassidy a făcut de la bun început o fixație pentru casa voastră. Însă nu *doar* pentru că ești o bogătașă, și din alt oraș. A fost… A fost oarecum personal. I-am spus să nu o facă. Având, mai ales, în vedere ce știam despre tatăl tău. Cumva, știa în ce se băga, a povestit Amelia și s-a șters la ochi.

— Crezi că știi, am spus eu, înțelegând-o mult prea bine, dar, când vine vorba de propria viață, de siguranța personală, este greu să-ți imaginezi…

— Nouă nu ne-a fost greu, a spus Amelia, tăios și cu furie. Am pățit-o cu mama. Chiar dacă nu s-a dovedit niciodată.

— La naiba! a spus Paul. Nici măcar nu s-a desfășurat o anchetă.

— Bineînțeles că nu, a spus Veronica. Sunt sigur că tata mituiește și poliția locală. Cum altfel ar avea așa-zișii martori falși împotriva lui Archie? a spus, îndreptându-și umerii. Ei bine, vestea bună este că, în sfârșit, avem cel puțin *o* pistă sigură. Avem o înregistrare video. Jughead a găsit-o în pivniță. Oricine ar fi fost persoana care se ascundea pe acolo, probabil o căuta la rândul său. A avut de pierdut. Presupunem că oamenii care au lăsat în urmă ciorile apar în înregistrare. Cei pe care îi vom vedea pe înregistrarea aia vor avea niște răspunsuri pentru noi.

Jughead a scos triumfător stick-ul de memorie din buzunarul jachetei.

— Este chiar…

Tocmai în clipa aia, tunetul a bubuit atât de puternic, încât a zdruncinat pereții șopronului șubred. Jughead a tresărit involuntar și l-a scăpat. Stick-uk a alunecat prin șopron, într-un colț prăfuit și întunecat.

S-a uitat panicat la mine.

— Rahat!

— Relaxează-te, Jug! am spus eu. Va fi bine.

Paul, care era cel mai aproape, s-a aplecat să recupereze cea mai bună șansă a noastră de a-i dovedi nevinovăția lui Archie. Brusc, Paul a șuierat. M-am întors spre el și i-am văzut ochii devenind tăioși, atenți.

— Băieți! Cu siguranță, nu este bine, a zis el.

CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI OPT

JUGHEAD

M-am întors ca să văd la ce se uita Paul. Era… o lumină roșie care pâlpâia?

Creierul meu a analizat situația cu inteligența unei șopârle, înainte ca restul trupului să vină din urmă. M-am ridicat în picioare și m-am întins să îi ajut și pe ceilalți să se ridice.

— AFARĂ! ACUM!

După ce toată lumea a fost în picioare, m-am aruncat spre grup, împingându-i pe toți afară pe ușă.

— Aici! Jos! am zis și i-am tras pe toți în spatele aflorimentului, împingându-i la pământ.

— Ce…, a început Archie.

Dar nu a avut ocazia să-și termine propoziția.

În clipa următoare, s-a auzit un bubuit aproape sonic și atât de puternic, încât tunetul a părut silențios prin comparație. Am simțit fumul dens și înțepător, chiar și în ciuda ploii.

Șopronul dispăruse. Fusese aruncat în aer.

Împreună cu ultima dovadă pe care o găsiserăm.

CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI NOUĂ

VERONICA

Într-o clipă, Paul se întindea după stick. În următoarea, toată lumea țipa, iar Jughead ne-a împins pe toți afară, înapoi în ploaie. Archie se aruncase peste mine, doborându-mă la pământ. Betty a țipat, și am auzit o explozie imensă. Apoi, s-a auzit doar vuietul flăcărilor care pârâiau și am simțit fumul, acru, în aer.

Rând pe rând, ne-am ridicat în picioare. Tușind, clipind, ieșind din noroi câte unul, urmărind neîncrezători cum șopronul ardea în apropiere.

— Aia era…, a început Betty.

— Singura noastră dovadă, am confirmat eu, plângând.

M-am zbătut în îmbrățișarea protectoare a lui Archie.

— Trebuie să o luăm! am strigat.

— Veronica! Încetează! mi-a poruncit Archie, ținându-mă strâns. S-a terminat!

— E imposibil! am strigat, lacrimile fierbinți brăzdându-mi fața.

— S-a terminat! a insistat el.

Dar nu se terminase. Nici pe departe. Deoarece atunci am știut că voi face orice să îl protejez pe Archie de tata.

Indiferent de preț.

CAPITOLUL TREIZECI

BETTY

— Este imposibil să se termine.

Asta a spus Veronica, suspinând.

Chiar dacă în urmă cu doar câteva secunde nici măcar nu știam de dovada pe care ea și Jug o găsiseră, înțelegeam exact la ce se referea. Stomacul mi s-a strâns, iar mintea mi s-a agitat. Am băgat mâna în buzunar, după flaconul de pastile, iar apoi mi-am amintit.

Baia. Și toate pastilele. Tot nu știam dacă măcar le luasem. Mintea-mi era plină de gânduri agitate, iar ecranul telefonului meu – tot crăpat, fisurile răspândindu-se ca o boală – arăta că nu aveam NICIUN APEL PIERDUT.

Am inspirat profund, dar fumul din aer m-a făcut să tușesc. Jug m-a bătut cu blândețe pe spate.

— Ia-o ușor, mi-a spus el. Nu vrei să inhalezi așa ceva. Nu îți face bine.

Mi-am băgat mâinile în buzunare și am încercat să mă fac mai mică, pentru el. Pentru prietenii mei. Am încercat să mă controlez pentru a milioana oară doar în ultimele câteva ore.

Eram distrusă. Dărâmată. O știusem înainte să fiu sigură, înainte să se fi dezvăluit cu o certitudine absolută că tatăl meu este Masca Neagră. Și nu știam cum naiba să îmi revin. Ferma nu era o soluție (Dumnezeule, nu!). Nici pastilele – deși nu voiam să renunț, nu încă.

Nu eram deloc pregătită să discut cu Jug despre asta, ca să fiu complet sinceră. Nu din cauză că îmi imaginam că m-ar fi judecat; știam că ar fi fost iubitor și că m-ar fi susținut… ci pentru că *mă judecam singură*. Haosul în care mă aflam mă făcea să mă simt îngrozitor. Și eram prea rușinată ca să vorbesc despre asta.

— Băieți, am spus eu, forțându-mă să mă concentrez la problema din fața noastră, și anume șopronul cuprins de flăcări, care emana căldură spre noi. Băieți, ce facem?

CAPITOLUL TREIZECI ȘI UNU

ARCHIE

— Băieți, ce facem?

Era Betty. Vocea îi tremura.

Șopronul era distrus. Tufele din preajmă mocneau. Aerul mirosea a fum și-a pământ ud. Și, de fiecare dată când închideam ochii, îl vedeam pe Andre stând deasupra lui Cassidy, aprig și hotărât.

Știu ce ai făcut.

— Nu putem face nimic, băieți!

Vocea mea era puternică, clară. Nu am cedat neliniștii care mă cuprindea. Deoarece măcar de asta eram sigur.

— Am încercat, am continuat eu. Am profitat de ultima noastră șansă și… nu știu, poate că aproape am găsit ceva. *Probabil.*

— Dar, Archie, filmarea aia…, a spus Veronica.

— Nu am avut șansa să o vedem, am subliniat eu. Nu știm ce arăta. Nu cu adevărat. Și, haide să fim serioși, dacă tatăl tău poate să aranjeze *asta*, am zis, dând din cap spre dărâmăturile în flăcări, atunci ne păcălim crezând că îl putem întrece.

— Să nu îndrăznești să renunți, Archie Andrews! a spus Veronica, părând furioasă.

Am ridicat din umeri.

— Ronnie, situația asta cu tatăl tău pare mai mult un război decât o luptă. *A fost* o luptă. Și am pierdut-o.

— Nu putem renunța! a spus Betty, care plângea la rândul ei.

M-am uitat la ei, la chipurile lor sincere și atente. Uram situația în care îi pusesem, uram cum întoarcerea acasă părea acum și mai rea. Dar ce altceva puteam face?

— Băieți, verdictul se dă săptămâna viitoare, le-am amintit tuturor. Trebuie să mergem acasă și să ne pregătim.

Jughead și-a dres vocea.

— Are dreptate. Adică, nu cred că ar trebui să renunțăm – cu siguranță, nu sugerez asta, a precizat, văzând expresiile neîncrezătoare de pe chipul fetelor. Dar *ar trebui* să plecăm de aici. A avut loc o explozie. Polițiștii vor veni în curând. Nu trebuie să fim aici când ajung.

Era greu să îl contrazici.

— Ar trebui să raportăm incendiul înainte să o facă altcineva, a zis Betty, care părea să fi revenit la starea ei de rezolvare a problemelor. Cel puțin să controlăm o mică parte din poveste, cât de mult timp posibil.

Am dat din cap, împreună cu ceilalți, dar nu m-am putut abține să nu râd, în sinea mea, cu amărăciune: era ridicol să pretindem că noi controlam ceva în toată situația de față.

EPILOG

Ethel:

Dilton, îmi fac griji pentru tine. Știu că ai spus că nu ne putem vedea, dar ai putea, cel puțin, să îmi răspunzi la mesaj? Să îmi spui că totul este în regulă? Poate sunt paranoică, dar nu pot să scap de gândul că se întâmplă ceva.

Dilton:

Am făcut-o.

PP:

Vești bune! Plata se va face în locul stabilit, până mâine, la ora 5 dimineața. Nu aș întârzia, dacă aș fi în locul tău.

PP:

Ei bine, știi ce? Băiatul s-a descurcat. Deși, dacă aș fi în locul tău, probabil m-aș întreba ce fel de puști de liceu are genul ăla de explozibili prin preajmă.

HL:

Am luat la cunoștință de îngrijorarea ta. Îți apreciez cooperarea în toate astea. Oamenii tăi vor fi recompensați.

PP:

Oricând. Eu te ajut pe tine, tu…

HL:

Așteaptă până voi avea nevoie să mă ajuți data viitoare. Așa funcționează.

PP:

Am înțeles.

HL:

Vei fi încântat să afli că băiatul tău, Doiley, ne-a făcut legătura.

Sweet Pea:

Mă bucur c-am fost de ajutor. Dar, ți-am spus, nu mă mai ocup de asta. Ți l-am găsit pe Dilton, dar acum mă retrag.

PP:

Când ai să te-nveți minte? Nu există așa ceva – „să te retragi". Există doar „implicat" sau „mort". Și, pentru moment, ești „implicat." Asta înseamnă că ești în grațiile lui Hiram Lodge. Probabil vrei ca situația să rămână așa.

JUGHEAD

Până la urmă, am decis că un telefon anonim era singura cale de a raporta incendiul. Nu că trebuia cu adevărat să îl anunțăm; șansele erau ca Hiram Lodge să fi avertizat deja poliția că era posibil ca locuința să-i sară în aer.

Sau, la naiba, poate că plătise de la bun început poliția ca să arunce în aer șopronul.

Chestia era că nu aveam să știm niciodată adevărul. Shadow Lake îi era deja prea profund îndatorat lui Hiram Lodge. Faptul că niște oameni erau de partea noastră și încercau să ne ajute să facem cea mai mică dreptate era, în sine, suficient de uimitor. Nu ne mai puteam aștepta la nimic. Nu mai îndrăzneam să sperăm.

Dar am făcut-o, cumva. Ne-am păstrat speranța, în ciuda situației.

Speranța ca tatăl Veronicăi să mai aibă o urmă de umanitate sau compasiune și dragoste pentru fiica lui și pentru cei din viața ei.

Speranța că, deși dovada noastră video arsese, mai era ceva – un bilet, un mesaj, un obiect ascuns care să lămurească încurcătura

asta josnică –, un obiect pe care, cu siguranță, aveam să-l găsim, dacă ne-am fi străduit *ceva mai mult* să îl căutăm.

Speranța că Archie va scăpa.

Speranța renaște precum primăvara. Dar primăvara a venit și a trecut și, odată cu ea, posibilitatea unei renașteri. În schimb, noi am rămas cu necruțătoarea căldură a ultimelor zile de vară, aprinzând o cale fierbinte direct spre Ziua Muncii, direct spre sala de judecată…

Și direct spre sfârșitul nevinovăției lui Archie Andrews.

Pentru comenzi și informații, contactați:
GRUPUL EDITORIAL CORINT
Departamentul de Vânzări
Str. Mihai Eminescu nr. 54A, sector 1, București, cod poștal 010517
Tel./Fax: 021.319.47.97; 021.319.48.20
Depozit
Str. Gării nr. 11, Mogoșoaia, jud. Ilfov
Tel.: 0758.053.416
E-mail: vanzari@edituracorint.ro
Magazin virtual: www.edituracorint.ro

Format: 16/54x84;
Coli tipo: 16

Tiparul executat la:
EVEREST din 1994
TIPOGRAFIA